

Vấn Tình

Contents

Vấn Tình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	26
6. Chương 6	34
7. Chương 7	41
8. Chương 8	46
9. Chương 9	52
10. Chương 10	61

Vấn Tình

Giới thiệu

Editor : Mộc Phi Tuyết & Mi MiBeta:Ác Ma & Vũ YênThể loại: Cổ trang, cung đình, Vương gia x học sĩ, Vương gia thụ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-tinh>

1. Chương 1

Ra khỏi cung, Mạnh Vân Khanh liền giục kiệu phi một mạch đến An Bình vương phủ. Thị vệ trước cửa vương phủ thấy kiệu hần tới, vội vàng hành lễ rồi chạy đi thông báo nhưng lại bị hần khoát khoát tay ngăn cản, tự mình bước vào đại môn, chỉ chốc lát sau liền tìm được chủ nhân của vương phủ.

Lúc này đang là buổi trưa, người trong vương phủ đang dùng bữa, An Bình vương Lưu Giản dùng khoẻ mắt liếc thân ảnh quen thuộc đang chậm chậm bước tới, khó trách mấy thị nữ kia lại lấy thêm chén bát.

“Không cần phiền phức như vậy, ta ăn trong cung rồi.” Mạnh Vân Khanh bước tới cạnh bàn, hướng Lưu Giản nở nụ cười, “Hạ quan thỉnh an Vương gia.”

Miệng thì nói kính ngữ nhưng hành động lại không có nửa phần câu nệ, tự nhiên vén vạt áo rồi thoải mái ngồi xuống.

Lưu Giản gật đầu cho có lệ, nhàn nhạt nói, “Xong chuyện rồi?”

“Ừ, đáng lẽ đã về từ sớm rồi nhưng hoàng thượng lại đột nhiên muốn thi đối thơ nên ta phải lưu lại.” Thân là Hàn lâm học sĩ, công việc chủ yếu của Mạnh Vân Khanh chính là cùng hoàng đế chơi cờ, vẽ tranh, đối thơ, ngoài những lúc bị triệu vào cung bồi hoàng thượng ra thì lúc nào cũng nhàn rỗi.

Lưu Giản vừa nghe hắn nói, vừa ăn nốt bữa cơm, khuôn mặt tuấn lãng nhìn qua có chút nghiêm túc hồ hững hờ trong đáy mắt lại hiện lên sự ấm áp. Biến hoá tự nhiên rất nhỏ như vậy tất nhiên tránh không nổi mắt của Mạnh Vân Khanh, thấy vị vương gia vẫn luôn được gọi là “mặt lạnh” kia lại lộ ra thần sắc như vậy, trong lòng học sĩ đại nhân không khỏi ngứa ngáy khó nhin.

Theo phản xạ nhìn sang xung quanh, mấy thị nữ đã thức thối lui ra từ lâu, trong phòng chỉ còn lại hai người họ. Quả là cơ hội tốt, khoé môi Mạnh Vân Khanh không khỏi cong lên, trong mắt hắn lúc này tràn ngập tiểu ý.

“Vương gia.”

Lưu Giản dừng đũa, nghi hoặc nhìn qua.

Mạnh Vân Khanh vỗ vỗ đùi mình, nhàn nhả cất lời, “Không phiền khi ngồi ở đây chứ?”

Một tia kinh ngạc hiện lên trong hắc mâu hẹp dài của Lưu Giản, chưa kịp nhìn thấu ý đồ của học sĩ đại nhân thì bàn tay đang cầm đũa đã bị một bàn tay thon dài hữu lực nắm lấy, đối phương mới chỉ nhẹ nhàng kéo một cái, thân thể y liền không tự chủ dờn chỗ ngồi lên đùi của tên nam nhân cường tráng kia.

Mạnh Vân Khanh vòng hai tay ôm chặt lấy thắt lưng của vương gia, lộ ra nụ cười có thể gọi là quân tử, cung kính nói, “Thỉnh Vương gia tiếp tục dùng bữa.”

“Người như vậy ta ăn như thế nào đây?” Lưu Giản có chút không thoải mái.

“Vốn ăn như nào thì cứ thế mà ăn tiếp, cứ coi như đùi của hạ quan là cái ghế người ngồi vừa nãy là được.” Mạnh Vân Khanh cười vui vẻ, cánh tay vẫn bất động.

Lưu Giản không còn cách nào khác, đành dùng tư thế thiếu tự nhiên này mà ăn. Y ăn vô cùng ưu nhã, miếng chân giò được y cắt thành những miếng nhỏ vừa miệng, khi nuốt hầu hết chuyển động lên xuống, cuối cùng đầu lưỡi lướt qua môi, liếm đi phần chất lỏng còn lưu lại. Trong lòng Mạnh Vân Khanh nhất thời dâng lên một trận khô nóng, thấp giọng nói, “Nhìn Vương gia ăn ngon như vậy, hạ quan cũng thấy đói bụng.”

Lưu Giản nhíu mày nói, “Nếu đói bụng, vậy người kêu người dọn chén đũa lên đi.”

Mạnh Vân Kha lắc đầu, mặt không đổi sắc nói, “Nhưng cái hạ quan muốn ăn là thứ mà Vương gia ngâm trong miệng kia.”

“Người ...” Lưu Giản bị ánh mắt nóng bỏng của Mạnh Vân Khanh chột trúng liền biết đối phương không phải đang nói giỡn, mặt y liền đỏ ửng.

“Vương gia, hạ quan thực sự đói bụng.” Mạnh Vân Khanh dung mạo tuấn tú, mặt mày tinh xảo, là một mỹ nam tử khó gặp, lúc này phượng mâu có hơi ủy khuất, vô cùng nhuần nhuyễn khơi lên sự thương cảm của người khác.

Không phải không biết hắn đang diễn trò, chỉ là đối với Lưu Giản mà nói, thoả mãn mấy yêu cầu của Mạnh Vân Khanh đến giờ đều không phải là chuyện gì khó, mặc dù trong lòng không ngừng xấu hổ nhưng y vẫn gấp gấp một miếng chân giò rồi ngâm trong miệng, quàng tay qua ôm lấy sau gáy Mạnh Vân Khanh rồi cúi đầu đưa đồ ăn vào trong miệng hắn.

Tiếc rằng Mạnh Vân Khanh không phải một đứa trẻ ngoan ngoãn mà dừng lại ở đó, hắn cắn lấy nửa miếng chân giò rồi dùng đầu lưỡi đẩy nốt nửa còn lại sang miệng Lưu Giản. Đầu lưỡi linh hoạt đảo qua mọi ngóc ngách trong miệng y rồi lại lấy phần thịt đã thấm rất nhiều nước miếng đó về, nuốt ực một phát, nuốt xong còn lộ ra biểu tình như vừa thưởng thức mỹ thực.

Hành vi càn rỡ của học sĩ đại nhân khiến cho An Bình vương gia vô pháp nhìn thẳng.

“Tạ ơn Vương gia ban tặng” Mạnh Vân Khanh ngửa đầu liếm liến phiến môi ẩm ướt do một hồi dây dưa cùng Lưu Giản, lại liếc qua đồ ăn trên bàn, trắng trẻo nói, “Hạ quan còn muốn ăn canh.”

Lưu Giản gật đầu, múc một thìa canh rồi ngâm trong miệng, tư thế y ngồi lúc này thập phần thích hợp để uy Mạnh Vân Khanh. Mạnh Vân Khanh hàm trụ môi Lưu Giản, nước canh thơm ngon trong miệng Lưu Giản chậm rãi chảy qua, đợi cho nước canh chảy hết hắn mới đem khối trân châu đầy qua. Phần nước canh còn sót lại bên khoé môi, Mạnh Vân Khanh trực tiếp lấy lưỡi liếm sạch.

“Canh bí đao của phủ Vương gia so với mỹ tửu do hoàng thượng ngự ban cho uống ngon hơn nhiều.” Vừa uống vào xong, Mạnh Vân Khanh nhin không được hồi tưởng lại.

Lưu Giản không biết bản thân nên khóc hay nên cười, đành uy hấn thêm một ngụm nữa, ngón tay xoa khuôn mặt nhẵn bóng, “Người thích là tốt rồi.”

Mặc cho người này làm càn như thế nào đi chăng nữa, y vẫn cam tâm tình nguyện dung túng hấn. Không sợ yêu cầu của hấn mà chỉ sợ bản thân đáp ứng không nổi.

Mãi đến khi tất cả thức ăn trên bàn đều lần lượt vào miệng, Mạnh Vân Khanh mới cảm thấy mỹ mãn đoạt lấy đĩa trong tay Vương gia rồi thân mật uy y ăn.

Một bữa trưa đơn giản mà ăn lâu gấp đôi thời gian bình thường. Lưu Giản nhìn chén bát lộn xộn trên bàn, định gọi người vào thu dọn nhưng Mạnh Vân Khanh lại đặt một ngón tay lên môi y.

“Người xưa dạy rồi, ẩm no sinh *** dục, hạ quan tình nguyện hầu hạ Vương gia.”

Nói xong, cánh tay liền vòng qua hai chân Lưu Giản, dễ dàng ôm vị An Bình Vương gia lên, bước tới gian phòng nhỏ.

Mạnh Vân Khanh tuy là quan văn nhưng huynh trưởng hấn lại là một người si mê võ học nên từ nhỏ đã theo ca ca tập võ cường thân. Mặc dù chưa tới trình độ cao thủ nhưng do luyện tập nhiều nên cường tráng hơn mấy vị văn nhân kia nhiều, khí lực cũng lớn hơn. Chỉ là đa số thời gian hấn đều chìm đắm trong văn các nên trên người có phong vị của người trí thức, vừa nhìn qua sẽ cho rằng hấn là một vị công tử nho nhã, tay trái gà không chặt.

Đương nhiên, khía cạnh này của học sĩ đại nhân không phải ai cũng có diễm phúc nhìn ra nhưng mà An Bình vương nhìn mãi đã thành thói quen, lúc đầu bị ôm lên xác thực y rất hoảng sợ, bất quá trong nháy mắt liền vươn tay qua ôm lấy vai học sĩ đại nhân.

Tới phòng nhỏ, Mạnh Vân Khanh đặt mông ngồi xuống trước, mở ra hai chân của Lưu Giản, vững vàng khoá chặt y bên mình. Mặt mày vui vẻ ngậm lấy môi Lưu Giản.

Lưu Giản thừa dịp tách ra liền khẽ nói, “Ban ngày không được tuyên ***...”

Mấy lời tiếp theo còn chưa kịp nói ra đã tiêu thất trong miệng học sĩ đại nhân.

Mấy ngày không gặp, cả thể xác và tinh thần đều rất tịch mịch, Lưu Giản không phải không muốn cùng Mạnh Vân Khanh hoan ái, tia lý trí cuối cùng đã tan thành mây khói ngay khi hai người hôn môi.

Mạnh Vân Khanh nắm lấy cằm Lưu Giản, kéo thấp đầu y xuống liên tiếp hôn lên. Lưu Giản khẽ nhếch môi, mặc cho đầu lưỡi ẩm ướt xâm nhập vào trong miệng tàn sát bờ môi, mãnh liệt khiêu khích, quẩn luyến đầu lưỡi y. Giấy lát, nước miếng trong miệng Lưu Giản đã bị cướp đoạt không còn giọt nào, cổ họng khô khốc, không khỏi truy đuổi đầu lưỡi đang lui về phía sau của Mạnh Vân Khanh, muốn từ đối phương thu được chút cam lộ để giảm bớt cảm giác khô khan.

Cảm giác được sự xao động của Lưu Giản, Mạnh Vân Khanh cười khẽ, thoáng thối lui một ít, lộ ra đầu lưỡi hồng tươi, dụ dỗ Lưu Giản tiếp cận rồi lại hàm trụ lấy lưỡi y khi y né tránh. Dây tới dây lui khiến Lưu Giản xấu hổ cùng buồn bực, đơn giản giữ lấy mặt Mạnh Vân Khanh để hấn không thể tiếp tục nhúc nhích, lúc này mới hảo hảo hút cho đủ.

Hai đầu lưỡi phiếm thủy giao tại không trung, Lưu Giản nuốt vào rất nhiều nước miếng của Mạnh Vân Khanh, từ trong ra ngoài đều tràn ngập khí tức của hấn, trong lòng là sự hưng phấn khó có thể kìm nén.

Thẳng đến khi hô hấp không thông, hai người mới kết thúc màn hôn sâu nhưng môi vẫn không có tách rời.

Tay Lưu Giản vòng qua sau gáy Mạnh Vân Khanh, vô thức vuốt mái tóc đen bóng hấn buộc sau đầu. Mạnh Vân Khanh vừa hưởng thụ xoa bóp vừa kéo phục sức tượng trưng cho thân phận hoàng gia trên người Lưu Giản xuống tận khuỷu tay, lộ ra thân thể mê người dưới lớp y phục nghiêm cẩn.

Anh Bình vương từ trước đến nay vẫn luôn siêng năng luyện võ cường thân, thân hình không chút gầy yếu, hai bờ vai cùng ngực phô ra những đường nét cơ bắp cương dương, khung xương tuy nhỏ mà rắn chắc, nhiều

năm qua sống an nhàn sung sướng nên da thịt nhẵn mịn như tơ, màu bánh mật, khiến người nào đó hận không thể cắn một ngụm.

Bộ dáng nửa kín nửa hở này vô cùng câu dẫn, ánh mắt thâm thúy của Mạnh Vân Khanh rơi vào hai hạt châu nổi lên trước bờ ngực bằng phẳng. Nếu để người khác nhìn thấy chắc chắn sẽ không khỏi kinh ngạc, đường đường là Vương gia thiên tuế, tại sao hai đầu nhũ lại *** đấng như vậy? Đầu nhũ so với nam nhân bình thường phải to gấp đôi, phần nộn lại hồng hồng. Không chỉ thế, hai đầu nhũ còn đeo hai khuyên ngọc tinh xảo. Ai mà ngờ rằng đằng sau thân thể cường tráng kia lại tràn ngập phong tình đến thế.

Học sĩ đại nhân lấy ngón tay chọc chọc đầu nhũ, cười nói, “Nơi này của Vương gia thực sự rất khiến người khác thèm muốn không thôi.”

Lời hấn vừa dứt, đầu nhũ mới bị chạm vào liền đứng thẳng lên, bộ dáng đáng thương mặc người chà đạp.

“Ừm ...” Lưu Giản ngâm khê một tiếng, dè dặt bàn tay đang càn quấy của Mạnh Vân Khanh, nhịn không được nhu vài vòng, suyễn thanh, “Mau sờ.”

Mạnh Vân Khanh cười nhẹ, khê liếc tư thế phóng dăng của y, nói, “Vương gia là muốn hạ quan sờ hay mút đây?”

Khuôn mặt tuần tú của Lưu Giản đã hồng thắm, mím môi uỷ khuất nói, “... Điều muốn.”

Mạnh Vân Khanh cười tán thưởng, tay phải tiếp tục âu yếm đầu nhũ bên phải, đồng thời lại vùi đầu vô đầu ngậm nhũ bên trái bị vắng vẻ. Lưu Giản nhướn người về phía trước, ôm lấy đầu Mạnh Vân Khanh, chủ động đưa ngực ra. Nhũ tiêm bị kỹ xảo quen thuộc trên chọc, Lưu Giản không khỏi rên rỉ thành tiếng.

“A ... Vân Khanh ... Ừm, a”

Giọng nói khàn khàn như vậy lại còn mị hoặc gọi tên mình, quả thực tìm chết mà. Mạnh Vân Khanh tại đầu ngực hung hăng mút mạnh một ngụm, kèm theo đó là tiếng thét chói tai của ai đó.

“A! Đừng ... Hồng mắt ...”

Mạnh Vân Khanh cắn cắn khuyên ngọc tinh xảo, mắt phượng khê ngược lên nhìn Lưu Giản, khiến y nhú mày gợi cảm thờ dốc, không có nửa điểm khó chịu mà ngược lại, khoé mắt cùng đuôi mày đều toát ra mị thái, không chút tiết chế dụ nhân.

“A a” Đầu nhũ của Lưu Giản mẫn cảm hơn người khác nhiều, lần này lại chịu dày vò cùng yêu thương như vậy, ánh mắt y đã run rẩy, ngân ngấn nước.

Hàm răng buông tha cho nhũ tiêm đáng thương, Mạnh Vân Khanh chuyển sang dùng tay, vừa mạnh lại vừa nhẹ phủ lộng, sau đó ghé sát vào tai Lưu Giản, “Thoải mái sao?”

Lưu Giản dán mặt mình lên mặt hấn cọ cọ, lên tiếng, “Ừm.”

“Bên phải còn chưa có mút qua nha. Vương gia muốn không?”

“Muốn... Nhẹ chút...”

Mạnh Vân Khanh tuân lệnh, dùng đầu lưỡi hảo hảo an ủi đầu nhũ bên phải của Lưu Giản một phen, mút tới mức hai khoả châu đều sưng lớn, giống như đoá thù du đỏ tươi nở rộ trước ngực Lưu Giản mới ngừng lại.

Đùa bốn đầu nhũ khiến hai người đều dâng trào khoái cảm nhưng nhũ tiêm hết lần này đến lần khác bị hút rồi đùa bốn như vậy nên có chút phá da, đầu lưỡi Mạnh Vân Khanh đảo qua là Lưu Giản đau đến run rẩy. Thấy vậy, Mạnh Vân Khanh liền chuyển mục tiêu sang bộ phận khác. Cùng lúc lưu lại trên cơ ngực rần rần chắc vài dấu hồng ngân đồng thời thâm nhập vào trong vật áo y, mò tới chỗ quần nơi thắt lưng. Bàn tay chạy dọc theo bắp đùi men vào trong rồi tại động khẩu khê lướt nhẹ vài cái, cảm giác khô ráo nhưng hấn vẫn theo kinh nghiệm từ trước, từ từ duỗi một ngón tay vào hậu đình chặt hẹp.

Quả nhiên, dừng đạo của Lưu Giản đã vì y sớm động tình mà chủ động phân bố dịch ruột non khiến cho phía trong một mảnh ẩm ướt, huyết khẩu đang khép kín bị một ngón tay chen vào, dịch từ từ chảy ra, chốc lát đã khiến tay Mạnh Vân Khanh ướt sũng.

Giờ này khắc này, học sĩ đại nhân không thể nào mà duy trì biểu hiện thông dong như thường nữa, có trời mới biết hẳn đã phải nhịn khổ cực như thế nào. Vương gia của hắn thể chất đặc thù lại dễ động tình như vậy, mà bản thân hắn chỉ cần đứng trước mặt Vương gia là rất dễ mất khống chế.

Thật là uống công độc sách thánh hiền mà!

Khẽ cảm thán một chút, động tác trên tay Mạnh Vân Khanh vẫn không có nửa điểm dừng lại, lưu loát cởi khó Lưu Giản ra, hai tay trực tiếp nhu nhu hai cánh móng cang tròn, hướng tới hạ thân từ lâu đã cứng như thiết.

Bị mệnh căn to nóng cọ một cái, cả người Lưu Giản liền rung động, trong huyết dâng lên một cỗ cảm giác ngứa ngáy khó nhịn, hận không thể trực tiếp chọc vô cho bớt ngứa.

“Mau ... tiến vào...” Hai con mắt đen láy của An Bình vương đã phiếm lệ, nhìn vị học sĩ đại nhân tuần nhã đang bị lửa dục đốt cháy, lắc lư thất lưng câu dẫn.

Nghe được những lời này, Mạnh Vân Khanh liền mất khống chế, vội vàng móc ra phân thân trắng kiện, đầu đỉnh ướt át không ngừng tràn ra *** thủy nhẹ nhàng ma sát lên huyết khẩu, Lưu Giản mấp máy đôi môi giống như một hồi trống cổ vũ khiến hắn lập tức hăng hái thẳng lưng tiến vào.

“A ”

Mệnh căn to lớn dưng mãnh tiến vào liền chui hết vào trong trong cơ thể Lưu Giản, dũng đạo của y trưởng đến đau đớn. Lưu Giản không có phòng bị trước, hét to một tiếng, ngã vào trên vai Mạnh Vân Khanh, thở dốc.

Mạnh Vân Khanh chỉ cảm thấy cả người sáng khoái nhưng vẫn cố kiềm chế xúc động muốn điên cuồng trườn sát, nhẹ nhàng hôn mặt Lưu Giản, ôm y trấn an, mãi khi Lưu Giản bớt căng thẳng mới bắt đầu nhẹ nhàng lay động. Mạnh Vân Khanh lúc đầu còn nhẹ nhàng, sau đó liền mạnh bạo mà đâm vào.

Để phối hợp tốt nhất với động tác của Mạnh Vân Khanh, Lưu Giản phải quỵ gối ngồi xuống, chủ động nâng thất lưng lên. Y bào rơi xuống, lúc che đậy nơi hạ thân hai người đang kết hợp, lúc lại lộ ra cảnh xuân vô hạn.

Chỉ chốc lát sau, vầng trán của Mạnh Vân Khanh đã nhiễm một tầng mồ hôi, tướng mạo thanh nhã bị *** nhuộm đầy vẻ phong lưu mị nhân, khoé miệng cong lên ý cười, giọng nói khàn khàn, “Vương gia, hạ quan khiến người sáng khoái chứ?”

“Ừm ...” Lưu Giản lúc này không rảnh mà phân tâm, điểm mẫn cảm bị đâm liên tiếp khiến cơ thể y tràn ngập khoái cảm, cũng khiến đầu óc y trống rỗng.

Thấy Lưu Giản không đáp lại, chỉ toàn tâm toàn ý động eo, Mạnh Vân Khanh cắn răng rút ra phân thân nóng bỏng, đẩy ngã bị Vương gia do hậu đình trống rỗng mà mờ mịt, áp lên trên.

“Vân ... A ... Vân Khanh..” Lưu Giản giơ lên cặp chân dài của mình kẹp chặt thất lưng của Mạnh Vân Khanh, khung cảnh bên dưới lộ ra không sót chút gì.

Phía trước không được người an ủi đã sớm đứng thẳng, linh khẩu không ngừng chảy dịch thủy, chảy xuống hai tiểu kê kê phía dưới, thậm chí còn chảy qua phần xương chậu, xem lẫn vào *** thủy ở tiểu huyết, khó mà phân biệt được. Phía sau bị côn thịt thao lộng một hồi càng ẩm ướt hơn, dè dặt không ngừng khép mở, lộ ra mị thịt bên trong, phảng phất giống như cái miệng nhỏ nhắn đói khát đang kêu la muốn được đút cho ăn cái gì đó.

Mỹ cảnh trước mắt khiến Mạnh Vân Khanh phải há miệng thở gấp, một ngón tay vội đâm vào bên trong, cảm thụ huyết khẩu ẩm áp bao chặt.

“Dừng dùng ngón tay... Vân Khanh, người mau tới đi...” Chỉ một ngón tay thì vô pháp thỏa mãn nhục bích cơ khát, Lưu Giản nức nở giục Mạnh Vân Khanh mau thao chính mình.

Mạnh Vân Khanh mỉm cười nói, “Vương gia, đừng nóng vội.”

Vừa nói vừa cởi dây thất lưng của Lưu Giản, mở rộng y phục của y. Lưu Giản hai mắt mê mang ý loạn tình mê nằm trên tầng tầng lớp lớp quần áo, thân thể thon dài rắn chắc vô thức mở rộng, tạo ra tư thế *** mỹ.

Học sĩ đại nhân thấy vậy liền ngậy đại, trầm giọng, “Vương gia của ta, cơ thể người sao có thể đẹp như vậy chứ...”

Lưu Giản thấy hấn mê đắm, trong ngực không khỏi vui vẻ, nói: “Cho dù có dễ nhìn như thế nào thì vẫn là của người.”

Lời này vừa nói ra Mạnh Vân Khanh huyết khí dâng trào, hạ thân ngạnh đến phát đau, bỗ nhào tới Lưu Giản nhưng vẫn không chịu tiến vào, cắn răng nói, “Hạ quan thao Vương gia thoải mái không? Vương gia nếu không nói, hạ quan sao biết được nên thao nơi nào cho phải?”

Hai chân dài của Lưu Giản gắt gao quấn quanh thắt lưng của Mạnh Vân Khanh, đưa mông tiến lại gần phân thân đang bùng bùng phấn chấn, hoàn thanh nói, “Chỉ cần là người, thao như nào cũng thoải mái.”

Mạnh Vân Khanh nhấn nạy hết nỗi, cố sức tiến quân thần tốc, bị hạ thể của Lưu Giản vây chặt, đầu ngửa về sau, hạ thân bị vui sướng lấp đầy liền bắn ra bạch trọc.

Vui vẻ cao trào do huyết khẩu căng chặt của Lưu Giản khiến Mạnh Vân Khanh suýt bắn thêm lần nữa. Hấn đành án binh bất động, chống đỡ sự dằn vặt ngọt ngào này rồi không đợi Lưu Giản thích ứng lại bắt đầu trắng trợn thảo phạt.

Cả người Lưu Giản lúc này đều thập phần miễn cảm, Mạnh Vân Khanh khẽ động khiến y chịu không nổi mà xuất ra, phân thân vừa phát tiết nhanh chóng khôi phục tinh thần. Mạnh Vân Khanh tràn đầy khí lực, nâng lên hai chân Lưu Giản, gác lên vai mình, đẩy mạnh người về phía trước, mãnh liệt tiến công. Hai khoả cầu đánh lên mặt khẩu một lần lại một lần, đánh tới mức phần thịt quanh mông Lưu Giản đỏ ửng.

Thân thể Lưu Giản mềm dẻo đến thần kì, giống như thời niên thiếu, cho dù bị Mạnh Vân Khanh đối đãi như nào vẫn không có nửa điểm thống khổ, chỉ là lúc Mạnh Vân Khanh mạnh bạo quá khiến y bị chiếc trâm cài đầu đụng vào có chút khó chịu.

Mạnh Vân Khanh rất nhanh liền phát giác ra điều đó, hấn dừng lại động tác, tiện tay gỡ trâm cài đầu cho Lưu Giản, mái tóc đen bóng của Lưu Giản rơi xuống như thác chảy. Sau đó hấn giúp Lưu Giản trở mình, nằm sấp xuống, nâng cao thắt lưng, tiếp tục xâm nhập từ phía sau.

Hai tay kiềm trụ thắt lưng không chút se của Lưu Giản, Mạnh Vân Khanh quỳ một gối xuống, bắt đầu động thân, phát lực mãnh liệt đâm tới, Lưu Giản nhịn không nổi liền rên rỉ, cầu hấn động nhẹ chút, chậm chút nhưng thắt lưng mê người lại giãy dụa như vậy lại khiến Mạnh Vân Khanh thú tính đại phát, hận không thể nhét cả côn thịt cùng hai khoả cầu vào trong.

“Giản nhi, Giản nhi, Vân ca ca thực sự rất yêu người.” Ý tình nồng đậm như này, Mạnh Vân Khanh không khỏi thay đổi xưng hô thân mật hơn, đồng thời đó là xưng hô độc nhất vô nhị giữa hai người.

Lưu Giản bị hấn hung hăng nghiền nát vẫn trào dâng niềm sung sướng từ tận đáy lòng, trước mắt loé sáng, hô lớn, “Vân ca ca ”

Mạnh Vân Khanh nghe y gọi như vậy không nhịn được bắn ra, đạt được lần cao trào thứ hai.

Toàn thân Lưu Giản bị mồ hôi thấm đẫm, kích thích quá lớn khiến y ngỡ ngác một hồi, lúc Mạnh Vân Khanh rút ra cũng không có phát giác, vẫn nằm úp sấp như cũ, duy trì tư thế nâng cao mông như vậy, hai chân bị thao đến tê dại, huyết khẩu màu sắc tươi đẹp lộ ra, mỗi lần mở ra đóng vào lại khiến bạch trọc chảy ra.

Nghiệt căn giữa hai chân học sĩ đại nhân lại ngạnh lên, lôi kéo An Bình Vương gia đã mơ mơ màng màng trầm luân lần nữa....

Buổi chiều, Mạnh Vân Khanh thần thanh khí爽 tỉnh lại đã thấy có người đang ngồi ngay ngắn bên bàn, dáng người rắn rỏi, hoàn toàn nhìn không ra người này không lâu trước đó còn uyển chuyển dưới thân mình.

Lưu Giản từ lâu đã quần áo chỉnh tề ngồi đọc sách, thấy Mạnh Vân Khanh tỉnh liền bưng một chén trà qua.

Mạnh Vân Khanh uống nước nhuận hầu, vừa nhìn sắc trời vừa cười, “Vương gia sao lại dậy trước hạ quan vậy? Không phải là vừa này hạ quan còn chưa đủ cố gắng chứ?”

“Sáng nay ta dậy muộn, không có buồn ngủ.” Lưu Giản tiếp nhận chén trà, tiện tay để qua một bên, với ngoại bào của Mạnh Vân Khanh, thuần thục thay y phục cho hắn.

Mạnh Vân Khanh mở rộng hai tay, thản nhiên tiếp nhận sự hầu hạ Vương gia, cuối cùng, đợi Lưu Giản chỉnh cổ áo cho hắn mới ôn nhu nói, “Giản nhi thật tốt, Vân ca ca có người vợ như này còn mong gì hơn nữa!”

Lưu Giản dừng lại động tác, nói, “Mạnh đại nhân năm nay đã hai tư rồi đúng không?”

Nghe vậy, Mạnh Vân Khanh nhất thời trợn mi, xưng hô nơi khuê phòng trước nay vẫn là niềm vui của y, Lưu Giản mặc dù phối hợp nhưng vài lần vẫn gọi hắn là “Mạnh đại nhân”, tóm lại gọi “Vân Khanh” là tương đối nhiều hoặc là lúc hoan ái, kim lòng không được mới gọi hắn như lúc còn bé vẫn hay gọi “Vân ca ca”

Bất quá, kinh ngạc vẫn là kinh ngạc, học sĩ đại nhân dành nghiêm túc đáp, “Vương gia năm nay hai mươi hai, hạ quan hơn Vương gia hai tuổi nên tất nhiên là hai tư, không thể nghi ngờ.”

“Ừ.” Lưu Giản gật đầu, kỳ thực không phải là y không biết mà là biết rõ nhưng vẫn cố hỏi để nói ra mục đích chính của mình, “Nếu như thế, Mạnh đại nhân cũng tới tuổi thành gia lập thất rồi.”

Mạnh Vân Khanh lập tức mặt mày rạng rỡ nói, “Hạ quan sớm có ý này, chỉ chờ Vương gia gật đầu nữa thôi.”

Lưu Giản lưu lại một bước, nghiêng người không nhìn hắn, nhẹ giọng nói, “Bản vương không phải nữ nhi, làm sao mà gả cho người đây? Lúc này là thời điểm tốt nhất để tuyển chọn, muội muội thứ mười tám của bản vương, em gái ruột của hoàng thượng, Minh Nguyệt công chúa ...”

“Câm miệng!” Mạnh Vân Khanh chỉ cảm thấy bản thân giống như đang ở trên chín tầng mây bị đập rơi xuống đất, không khỏi cảm hận cắt đứt, cười lạnh nói, “Hoàng thượng sai người tới thuyết phục ta sao?”

Lưu Giản biết hắn nổi giận nhưng vẫn cố chấp nói, “Minh Nguyệt công chúa là một cô nương tốt, tư sắc dung mạo chưa nói tới nhưng tính tình dịu dàng, bản vương thấy hai người rất xứng đôi.”

Những lời này vừa thốt ra, chính bản thân y cũng bị cửa một nhát, như đau như không, hận không thể chết ngay lập tức nhưng y phải giữ được hình tượng kiên cường trước mặt ái nhân.

“Người ... người còn dám nói!” Mạnh Vân Khanh dùng tay chế trụ y lại, cả giận nói, “Người có hiểu bản thân mình đang nói cái gì không hả? Nhìn ta thú người khác sao, người không mấy may quan tâm chút nào sao?”

Lưu Giản cố nén đau lòng cùng cay đắng, nói, “Mạnh đại nhân, người đã tới tuổi thành thân, bản vương chiếm hữu người mấy năm nay đã mãn nguyện rồi, rất nhanh người sẽ quên mấy chuyện phong lưu cùng bản vương thôi.”

“Lưu Giản!” Mạnh Vân Khanh hét lớn, không dám tin tưởng người đang mở miệng phun ra những lời tổn thương hắn chính là người vừa cùng hắn đầu gối tay ấp, đây thật sự là cùng một người sao?

Không muốn tiếp tục nghe y nói tiếp, Mạnh Vân Khanh bước qua y, lạnh lùng nói, “Hôm nay đã quá rầy Vương gia rồi, hạ quan cáo từ.”

Nói xong, không thèm quay đầu lại mà nhanh chóng ly khai.

Lưu Giản tha thân thể thất hồn lạc phách tới bên bàn ngồi xuống, đầu ngón tay cứng rần nắm lấy cạnh bàn, nắm chặt đến nỗi tay cũng đau.

Đương nhiên, đoạn nghiệt duyên này do y mở ra thì hôm nay cũng phải do y tự tay kết thúc.

2. Chương 2

Chín năm trước

Đầu xuân, trăm hoa trong ngự hoa viên đua nhau khoe sắc, tràn ngập sức sống, là khoảng thời gian tốt nhất để ngắm hoa. Mà trong đình Lan Ngọc, từ sớm đã có người tới đem hết mỹ cảnh nơi đây thu vào đáy mắt.

Người này niên kỷ không lớn, ước chừng mười bốn, mười lăm, một thân cẩm phục được gia công kĩ càng, mặt mày tuấn tú, tướng mạo mang vài nét trẻ con nhưng đã toát ra được một cổ phong lưu phóng khoáng của thư sinh, khiến người khác vừa nhìn liền nhin không được phải tán thưởng.

Có thể ở trong ra ra vào vào, nếu không phải là hoàng thân quốc thích thì chính là dòng dõi quý tộc, thiếu niên này cũng không ngoại lệ. Tổ tiên hắn có công khai quốc, phụ thân là nội các thủ phụ mà bản thân hắn vì thông minh từ nhỏ nên được tuyển vào cung làm thư đồng, hầu hạ thái tử. Mặc dù tuổi hắn không lớn nhưng hề nhắc tới ba chữ “Mạnh Vân Khanh” ai cũng phải nể hắn ba phần.

Lúc này, Mạnh Vân Khanh phượng mâu khê hép hờ, nhìn qua dường như đang hưởng thụ gió xuân nhẹ nhàng thổi qua mặt, kì thực trong lòng hắn đang chán muốn chết. Hôm nay sau khi kết thúc việc học, hắn được thái tử mời đến ngự hoa viên ngắm hoa, trên đường đi thái tử bất ngờ có việc, tạm thời lưu hắn lại, một mình cô độc thưởng trà. Qua một lúc lâu, cảnh xuân rực rỡ không còn thi vị như ban đầu nữa, ngược lại, không khí xuân sắc lại khiến cho người ta cảm thấy muốn gục đầu vào bàn mà ngủ.

Bất quá, Mạnh Vân Khanh vẫn còn ý thức được thân phận mình chỉ là thư đồng của thái tử, nào dám tùy ý mà ngồi ngủ gật trong ngự hoa viên chứ, đành tĩnh tâm lại cho tinh thần phấn chấn hơn.

Người mà thái tử lưu lại để hầu hạ Mạnh Vân Khanh thấy hắn vừa bước ra khỏi đình viện liền theo bản năng bám đuôi, bản thân Mạnh Vân Khanh không muốn đi tới đâu cũng kè kè cái đuôi bên cạnh, kêu người kia ở đó đợi mệnh, nói rằng mình đi dạo một lát rồi sẽ quay trở lại.

Cái ngự hoa viên này, Mạnh Vân Khanh đã dạo qua không biết bao nhiêu lần nên cho dù ngay cả không có người nào dẫn đường thì hắn vẫn có thể dễ dàng đi xuyên qua, chưa từng lạc nhưng lúc này, không hiểu sao hắn mơ mơ hồ hồ đi một hồi, bất tri bất giác đã đi từ đình viện phía đông sang tận hành lang phía tây.

Nếu như thái tử trở về phải đợi hắn, hắn sẽ phải chịu tội mất.

Mạnh Vân Khanh vỗ trán, có chút tự trách tại sao mình thiếu thông minh như vậy, hắn định trở lại đường cũ, vừa mới xoay người liền vô tình đảo mắt qua một thân ảnh trên hành lang, nhìn phục sức, chắc chắn là một vị hoàng tử. Hắn tự nhận bản thân đối với mấy vị huynh đệ tỷ muội của thái tử đều thập phần quen thuộc nhưng đối phương lại dựa người vào lan can, chỉ lộ ra mỗi bóng lưng nên nhất thời hắn không thể nhận ra đây rốt cục là vị hoàng tử nào.

Kỳ quái, Mạnh Vân Khanh thầm nghĩ, lẽ nào bản thân hắn đã vô dụng rồi sao, ngay cả một người cũng nhận không ra?

Lòng hiếu kì thúc đẩy hắn tới gần vị hoàng tử kia, cung kính hành lễ, “Mạnh Vân Khanh bái kiến điện hạ.”

Vai đối phương hơi run lên, hình như là bị kinh hách, y chậm rãi quay đầu lại, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn diện vô biểu tình.

Mạnh Vân Khanh hơi bất ngờ, tiểu hoàng tử này còn nhỏ tuổi hơn cả hắn, khuôn mặt trẻ con bất quá tuyệt đối không có nửa phần ngây thơ, không những thế, giữa trán còn nhắn lại, lộ ra vẻ uể oải tang thương của người trưởng thành.

Đột nhiên, Mạnh Vân Khanh nhớ ra lý do vì sao hắn chưa từng gặp qua vị hoàng tử này. Hơn một năm trước, đương kim hoàng thượng có đón một vị hoàng tử lưu lạc mười năm ở dân gian về cung, rồi tuyên bố với mọi người rằng hoàng tử tính tình thuần lương, không màng thế sự cho nên để tránh bị mây người có dã tâm hãm hại, y sẽ sống trong thâm cung, không liên quan đến chuyện triều chính.

Nghĩ vậy, vị tiểu hoàng tử trước mặt đích thị là hoàng tử nhân gian rồi, không thể sai được, Mạnh Vân Khanh thử hỏi, “Thập tam hoàng tử?”

“Ừ.” Tiểu hoàng tử Lưu Giản mặc dù có trả lời hắn một tiếng, ánh mắt vẫn rơi trên mặt hồ trước mặt. Nhưng cách nhìn y một chút không giống như các hoàng tử khác, không trịch thượng nhìn người khác từ trên cao xuống, ngược lại, cách y nhìn có chút khó diễn tả.

Mạnh Vân Khanh đối với vị hoàng tử nhân gian này rất có hảo cảm, dùng nụ cười bình dị, gần gũi, thêm một phần thân thiết, nói, “Điện hạ như thế nào lại ở đây một mình, còn không mang theo người hầu?”

Tiểu hoàng tử hơi cong môi, cử chỉ thập phần câu nệ.

Thấy vậy, Mạnh Vân Khanh phượng mâu vừa chuyển, trong ngực hiện lên một chủ ý, “Điện mới từ dân gian tới, sợ là còn chưa thích nghi với lễ nghi trong cung, nếu không ngại có thể kêu Vân Khanh một tiếng “Vân ca ca”, thế nào hả?”

Tiểu hoàng tử còn chưa có hoàn toàn phát triển hết, bất quá vẫn có thể nhìn ra hình bóng một thiếu niên thanh tú, mày kiếm mắt sáng, ngũ quan không quá tinh xảo, nổi bật nhất là đôi mắt, đen bóng đến kinh người. Y nghe Mạnh Vân Khanh nói xong liền mở to hai mắt, hai con ngươi đen khảm trên khuôn mặt nhỏ nhắn rực rỡ như đôi bảo thạch.

Từ khi y vào cung tới nay, ai cũng yêu cầu y phải tuân thủ lễ nghi nghiêm ngặt, thời thời khắc khắc nhắc nhở y bây giờ không giống lúc trước nữa, đặc biệt là vị phụ thân cao cao tại thượng của y, cho dù huyết mạch tương liên vẫn đối xử lạnh nhạt với y, mà cái người trước mắt, lần đầu gặp y nhưng lại khoan dung, ôn nhu với y như vậy, không khỏi khiến y kinh ngạc, đồng thời cũng muốn thân cận với người đó hơn.

Ngay lúc Lưu Giản muốn đáp lại, y bỗng nhớ tới dung mạo không nổi giận mà vẫn uy nghiêm của phụ hoàng, lời nghiêm khắc răn dạy của người vẫn còn vang vọng bên tai, khiến cho thân thể y chấn động, bưng tình nhìn Mạnh Vân Khanh rồi xoay người chạy.

“Chờ ...” Nhìn tiểu hoàng tử lui đi nhanh như thỏ, Mạnh Vân Khanh cho rằng đã dọa y sợ rồi, hần sờ mũi, thất bại cười cười, bất đắc dĩ chán nản rời đi.

Có lần nâng cốc chúc mừng thái tử, Mạnh Vân Khanh lơ đãng nhắc tới thập tam hoàng tử, thái tử liền thuận miệng nói cho hắn biết một vài chuyện.

Nguyên lai, mẫu thân của thập tam hoàng tử là hồng bài của một kỹ viện, trong lúc hoàng thượng cải trang đi vi hành, hai người đã có một đoạn nhân duyên ngắn ngủi. Sau khi hoàng thượng rời đi, người con gái si tình đó vẫn còn nhớ kỹ tình lang đã hứa sẽ tới đón mình nên cho dù có thai vẫn không có phá bỏ, đáng tiếc hài tử mới sinh ra không lâu, nàng liền hương tiêu ngọc vẫn, chỉ cấp lại cho hài tử tén vật của hai người họ một lệnh bài bạch ngọc, thập tam hoàng tử dựa vào vật đó để khôi phục thân phận.

Mạnh Vân Khanh yên lặng nghe, trong ngực không ngừng suy nghĩ, tiểu hoàng tử không cha không mẹ, phải lưu lạc bên ngoài nhiều năm như vậy, nhất định đã nếm không ít đau khổ, thảo nào vừa thấy người lạ đã vội vàng bỏ chạy, lần sau nếu như còn gặp lại y thì tuyệt không được khiến y sợ hãi nữa ... Tiễn đà phiền muộn, hắn cũng cảm thán, không lẽ bản thân hắn lớn lên giống người xấu như vậy sao?

Nói đến cũng khéo, nửa tháng sau, Mạnh Vân Khanh tại chỗ cũ “Ngẫu ngộ” Lưu Giản, lần này hắn nhanh tay lẹ mắt chặn Lưu Giản lại, đỏ khốc đỏ cười hỏi, “Điện hạ, người vì sao vừa thấy ta liền bỏ chạy?”

Vóc người Lưu Giản so với hài tử cùng tuổi tuy có lớn hơn thì vẫn chỉ là một hài tử mười ba tuổi, trước mặt một người lớn tuổi hơn tất nhiên giãy dụa không ra, hơn nữa y quên mất thân phận hiển quý của mình, bị người ta nắm như vậy liền trừng mắt nhìn đối phương, không thêm nói một lời.

Mạnh Vân Khanh không biết lấy đâu ra thêm một lá gan, cứ nhiên dám phạm thượng, công khai trêu chọc tiểu hoàng tử, “Vân ca ca lớn lên có mặt mũi hung dữ lắm sao, càng không phải là người xấu, người sợ cái gì?”

Nói xong, khuôn mặt tuấn tú, lão luyện liền kể sát khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Giản.

“Không ...” Lưu Giản vô thức phủ nhận, mới phun ra một chữ lại nhanh chóng cắn chặt hai hàm răng trắng tuyết lại.

Ảo não, tiểu hoàng tử không đáng yêu chút nào hết, Mạnh Vân Khanh cười vui vẻ, từ trong tay áo lấy ra một bọc giấy, nói, “Vân ca ca mời người ăn hoa quế tô đường có được không?”

Lưu Giản nóng nảy nửa ngày mới ý thức được thân phận của mình, thuận miệng thốt lên “Lớn mặt!”

Y miễn cưỡng ra uy như vậy, không chỉ không doạ sợ được tên thư đồng thái tử to gan lớn mật kia, ngược lại còn bị tên kia nắm tay, dắt tới bên lan can, ngồi xuống y bị đối phương ôm ở trên đùi, vừa mở miệng liền được đút một khối tô đường ngọt ngào.

“Ăn ngon không?” Mạnh Vân Khanh cười hỏi.

Lưu Giản nói không ra lời, không chỉ bởi vì miệng bị lấp đầy mà còn bởi vì ánh mắt tha thiết chờ đợi của Mạnh Vân Khanh, y quay đầu, nhẹ nhàng gật đầu.

Rất ngọt, rất rất ngọt.

“Vậy thì lần sau nhìn thấy ta đừng có chạy nữa?” Mạnh Vân Khanh uy y thêm một miếng, hành vi không có nửa phần phong thái của một thư đồng nên có mà quả thực chính là gian thương đang dụ dỗ trẻ nhỏ.

Ăn đồ của người khác thì miệng sẽ mềm, Lưu Giản do dự, một lát mới nói, “Phụ hoàng không cho ta tùy tiện thân thiết với người lạ.”

“Ta không phải là người lạ, ta là thư đồng của thái tử” Suy nghĩ một chút, Mạnh Vân Khanh đổi cách nói khác cho phổ thông hơn, “Chính là đồng môn của huynh trưởng người, bồi hấn học tập.”

Nghe vậy, hai mắt Lưu Giản sáng ngời, nói, “Vậy ... vậy người có thể cùng ta học tập không?”

Tuy rằng bên người không thiếu người hầu kẻ hạ nhưng y rất ít khi được tiếp xúc với ngoại nhân, suốt ngày gặp mặt mấy vị tiên sinh lớn tuổi, vừa nghe hoàng huynh có người bồi đọc sách, y tự nhiên cũng muốn có một người như vậy nếu như là cái vị “Vân ca ca” này thì càng tốt.

“Cái này ...” Trong đầu Mạnh Vân Khanh đang nhanh chóng tính toán, hần thân là thư đồng của thái tử, trừ phi tiểu hoàng tử cùng thái y học chung một thầy bằng không hần sẽ không có khả năng bồi y, mà thầy của thái tử thái phó đại nhân có tiêu chuẩn rất cao, tiểu hoàng tử có xuất thân từ nhân gian, ở hậu cung không có mẫu phi giúp đỡ, sợ rằng thái phó đại nhân sẽ không chịu thu y làm đồ đệ.

Nghĩ tới tiểu hoàng tử lại phải ở trong thâm cung cô độc, không có ai làm hậu thuẫn, thực sự rất đáng thương cảm, hần không thể không đau lòng.

Lưu Giản tuy không quá rõ ràng tất cả các quy tắc trong cung nhưng y không ngốc, nhìn mặt Mạnh Vân Khanh lộ ra vẻ khó xử, y biết bản thân vừa nói ra mấy lời ngu ngốc rồi, trong lòng có chút mất mát.

Mạnh Vân Khanh xác thực lực bất tòng tâm, bèn lấy lòng, cầm một khối tô đường uy y nhưng tiểu hoàng tử lắc đầu, đẩy tay hần ra.

“Ta cần phải trở về.” Mỗi ngày, y sở dĩ có thể ra ngoài tự do hoạt động là do cầu xin mãi phụ hoàng mới chấp nhận, bất quá, hết giờ thì phải về thăm cung nếu không sẽ có người tới tìm.

Mạnh Vân Khanh đem số tô đường còn lại gói cẩn thận, đặt trong tay Lưu Giản, nói, “Ngày mai, ta ở đây chờ người.”

Lưu Giản từ chối cho ý kiến bước đi.

Hôm sau, Lưu Giản cố ý kéo dài thời gian, chậm chạp đi tới, y tưởng mình không đáp ứng, Mạnh Vân Khanh sẽ không đợi, có thể đã sớm đi mất. Y bước tới hành lang, thấy Mạnh Vân Khanh vẫn đang đợi mình, ngoài mặt không biểu thị gì nhiều bất quá trong lòng đang trộm vui.

Thân phận Lưu Giản có chút đặc thù nên hai người cứ lén lút gặp gỡ nhau, được non nửa năm. Dù sao hoàng cung vốn là chốn thị phi, rất nhanh liền có những lời đồn đãi, bên Lưu Giản thì không mấy ai bàn tới mà mũi dùi dư luận chủ yếu nhắm vào Mạnh Vân Khanh.

Giấy không gói được lửa, lúc thái tử hỏi, Mạnh Vân Khanh thần nhiên báo cáo, chỉ nói thập tam hoàng tử đến từ dân gian, hần lại rất hiếu kỳ mấy chuyện chốn nhân gian nên gặp nhau có nói chuyện mấy câu, sau lại thấy thập tam hoàng tử thuần hậu nên muốn kết giao một chút.

Thái tử cùng Mạnh Vân Khanh có thể được coi là thanh mai trúc mã, hoàng cung lớn như vậy, nói thật ra tối thân cận nhất không phải là anh em chung huyết thống, mà là thư đồng bồi hần từ nhỏ tới lớn. Hần thật tình coi Mạnh Vân Khanh là tri kỷ, nếu không có Mạnh Vân Khanh trung thành thì mười ba hoàng đệ

không được sủng ái kia sẽ lợi dụng Mạnh Vân Khanh, chuyện này vẫn luôn khiến hắn suy nghĩ tới, chỉ có điều, bất luận hắn có cỡ nào tín nhiệm Mạnh Vân Khanh đi chăng nữa thì thân là thư đồng mà lại lên đi lại thân mật cùng một vị hoàng tử khác, đây không phải là cấp cho mấy kẻ dụng tâm kín đáo kia có thóp mà nắm sao?

Sự lo lắng của thái tử, trong lòng Mạnh Vân Khanh tất nhiên rất rõ nhưng mà khôn khéo như hắn, cuối cùng vẫn phải đối mặt lựa chọn, khuôn mặt của tiểu hoàng tử dần hiện lên trong đầu hắn, muốn nhìn thấy đôi mắt đen láy đó lặng lẽ toát ra sự vui thích, muốn nhìn bộ dáng nhíu mày khổ não của y khi bị hắn trêu chọc, muốn nhìn y dưới sự hướng dẫn của mình mà chăm chú vẽ tranh,... Bất tri bất giác, tiểu thiếu niên tên Lưu Giản đã lưu thật sâu trong tâm trí hắn.

Cho tới giờ, hắn muốn dùng chiêu độc cuối cùng, thuyết phục thái tử cho Lưu Giản về phe mình, cứ như vậy có thể bảo hộ Lưu Giản sinh tồn ở trong cung mà hắn cùng Lưu Giản sẽ danh chính ngôn thuận mà gặp gỡ nhau.

Mạnh Vân Khanh phát huy sự nhanh trí của mình, lưu loát nói ra ý nguyện rồi tại chỗ quỳ gối trước mặt thái tử thỉnh nguyện.

Thái tử trầm ngâm chốc lát, suy tư về đề nghị vừa rồi của Mạnh Vân Khanh, nhiều đồng minh so với ngôi đoán xem ai là địch thì tốt hơn nhiều.

Lúc thái tử ân chuẩn, Mạnh Vân Khanh vừa tạ ân vừa sợ đến lạnh cả lưng, cả người đầy mồ hôi lạnh, đề cử một người không có quyền không có thế như tiểu hoàng tử cũng chính là hắn đã đánh cược cả bản thân mình vào đó ...

Từ nay về sau, Mạnh Vân Khanh cùng Lưu Giản đều là người phía thái tử, hai người cùng vào cùng ra, không có nói huyền thuyên mà hoàng thượng biết được người Lưu Giản mới nhận thức là Mạnh Vân Khanh hiền tài, ngay từ đầu đã không có ý định ngăn trở.

Qua chuyện này, Lưu Giản không còn là một tiểu hoàng tử không có tiếng tăm gì trong cung nữa nhưng y vẫn như trước, rất ít giao du với bên ngoài, gặp người thì nói chuyện, thập tam hoàng tử trong mắt mọi người vẫn luôn lạnh như băng, chưa bao giờ cười, một người phi thường khó gần, lời này một truyền mười, mười truyền tới trăm, lúc truyền tới tai thư đồng thái tử, hắn chỉ ung dung cười cười.

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà tiểu hoàng tử Lưu Giản lúc này đang nhu thuận ngồi trên đùi thư đồng thái tử, bị hắn nắm lấy tay, từng nét một, giúp y luyện chữ.

Xuân qua đông tới, gần cuối năm, Mạnh Vân Khanh nghênh đón sinh nhật mười sáu tuổi, thái tử cố ý vì hắn mà tổ chức một tiệc chúc mừng trong cung, ăn uống linh đình, tàn tiệc, Mạnh Vân Khanh đã khá say, hắn vẫn còn nhớ rõ Lưu Giản có gọi hắn qua để làm gì đó, nên bắt đầu loạng choạng đi tới tẩm cung của thập tam hoàng tử.

” Giản nhi, Vân ca ca tới rồi.”

Hắn ở ngoài cửa hô lớn một tiếng, dọa Lưu Giản sợ hãi một trận, y vội vàng chạy tới che miệng hắn, xưng hô thân mật như này, nếu để người khác nghe được, chỉ sợ vị thư đồng thái tử này sẽ bị giáng tội bất kính. Cũng may mấy người diu hắn tới đều bị Lưu Giản đuổi đi hết, không quá lộ liễu.

Mạnh Vân Khanh say rượu, tựa ở bên cạnh bàn, dựng thẳng một tay chống đầu, cười mãi không ngừng. Lưu Giản nhìn nửa ngày vẫn không biết hắn cười cái gì, kêu hắn uống thuốc giải rượu cũng không nghe, không thể làm gì khác hơn nắm lấy chóp mũi thanh tú của hắn khiến hắn nghẹn khí.

“Khụ khụ!” Mạnh Vân Khanh ho khan, Lưu Giản giúp hắn xoa lưng thuận, một hồi lâu mới ngừng lại, người cũng thanh tỉnh một ít, hắn cười nói, “Hôm nay Vân ca ca làm sinh nhật, Giản nhi định tặng gì cho ta đây?”

Lưu Giản không nói, xoay người lấy một đồ vật rồi giấu ở phía sau, nói, “Ta giống thái tử hoàng huynh cấp người cái gì kỳ trân bảo bối nhưng ta biết người thích Lan đình tự của Vương Hi Chi.”

Dứt lời, vươn tay ra, đưa lễ vật tự tay y làm ra trước mặt Mạnh Vân Khanh.

Mạnh Vân Khanh tiếp nhận, nhìn qua, đúng là Lưu Giản mô phỏng lại

Lan đình tự. Trước đây, Lưu Giản không biết viết thư pháp, chỉ mới bắt đầu học gần đây. Bút pháp của Vương Hi Chi đối với y mà nói thập phần khó khăn bất quá nét chữ trên tay hẳn thực sự rất đẹp, có thể thấy được đã tốn không ít công sức.

Vừa nghĩ tới tiểu hoàng tử vì muốn hẳn vui mà cầm bút lên mô phỏng lại, Mạnh Vân Khanh cảm thấy trong lòng nóng lên, nhịn không được kéo Lưu Giản tới trước ngực, ma xui quỷ khiến hôn một cái lên mặt y, nói, "Đây là lễ vật trân quý nhất mà Vân ca ca nhận được."

Trong nháy mắt, Lưu Giản nheo mắt, si ngốc sờ qua nơi bị hôn, hai gò má đỏ dần lên, không đợi y lên tiếng chất vấn vì sao hẳn lại có hành động đường đột như vậy, người nhận được lễ vật đã vui vẻ chìm vào giấc mộng.

Rơi vào đường cùng, Lưu Giản đành bất đắc dĩ đem người nào đó đặt lên giường mình nhưng người say rượu hoàn toàn không hợp tác, hại y phải dùng sức chín trâu hai hổ mới lôi được vị thư đồng say mềm kia từ bàn lên đến giường.

Giúp Mạnh Vân Khanh cởi áo, thoát giày, dường như là chuyện hết sức bình thường, thập tam hoàng tử thân phận tôn quý chẳng bao giờ nghĩ tới sẽ làm những chuyện này cho người khác.

Cuối cùng, tiểu hoàng tử đứng trước giường cắn cắn môi rồi bò lên giường, chậm rãi lui vào phía trong, nhắm mắt lại Hồi lâu, y vẫn không có ngủ được, hai mắt đen láy mở to, lông mi run rẩy, nhịn không được len lén quan sát người nằm bên cạnh.

Khuôn mặt bạch ngọc của Mạnh Vân Khanh vì say rượu nên nhiễm một tầng hồng hồng, lông mi dày và rậm khép thành một hàng, chiếc mũi thẳng tắp, bờ môi khê mở, phun ra những luồng khí tức nóng rực.

Sao có thể dễ nhìn như vậy chứ?

Lưu Giản kìm lòng không đậu vươn tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào da thịt nhẵn nhụi, trắng nõn, rồi lại cuống quýt thu hồi.

Đang lúc thấp thỏm không yên, y nghe thấy Mạnh Vân Khanh lầm bầm nói gì đó, Lưu Giản sợ đến mức không dám thở mạnh. Sau đó y bị một cánh tay quét ngang qua, ôm lấy, mùi rượu cùng khí tức đặc biệt của Mạnh Vân Khanh phả vào mặt khiến Lưu Giản choáng váng một hồi mới tỉnh táo được. Phát giác Mạnh Vân Khanh đã xoay người vào bên trong, cánh tay không an phận vây quanh người y, hai người tạo thành một tư thế quá đỗi thân mật.

Thân thể Lưu Giản cứng ngắc, khấn trương, tim đập gia tốc, điên cuồng đến mức hẳn thấy ***g ngực có chút đau đớn. Lúc này, y đang dựa vào trước ngực Mạnh Vân Khanh, trong mũi đều nồng nặc khí tức của đối phương, chỉ chốc lát, hai con mắt y dần mất đi sự trong suốt, hiện lên một tầng hơi nước mê ly.

Run run hai tay, Lưu Giản cố sức cắn môi dưới, tay lần xuống dò tìm hạ thể, hai đùi khép chặt, không để lộ một khe hở nào, hiển nhiên là đang cố kiềm chế.

Y bất động hé miệng thở dốc càng khiến cho khí tức thuộc về người kia mạnh mẽ tiến vào xoang mũi, tiến nhập trong cơ thể, dẫn phát thứ ham muốn khó nói.

Tư thế như này, nếu bị người thăm mẩn phát hiện Lưu Giản căn bản vô pháp tưởng tượng ra cảnh tượng đau đớn khi đó, nhịn không được hung hăng phỉ nhổ thân thể *** loạn của chính bản thân mình.

Cảm thấy then kinh khủng cùng bất lực nhưng càng như vậy, thân thể lại càng vô pháp ức chế động dục, giọt nước mắt xẹt qua nơi khóe mắt, tiểu hoàng tử cuối cùng đã minh bạch, nhiều năm gần bó như vậy đã khiến tâm hồn cùng thể xác y trở nên bất bình thường rồi.

Y không thuần khiết giống như trong suy nghĩ của Mạnh Vân Khanh. Từ năm tám tuổi, y đã bị lôi ra từ nhà bếp, mỗi ngày mỗi đêm y đều phải học tập mấy thủ đoạn hạ lưu, chính là làm sao hầu hạ khổ hạ của nam nhân, bốn năm thôi đã triệt để biến y từ một đứa nhỏ không biết gì đến chuyện tình sự trở thành một nam quan thấp hèn, chỉ biết đối nam nhân động tình. Nguyên tưởng rằng ác mộng này đã là quá khứ, ai ngờ, quen biết Mạnh Vân Khanh một thời gian, y bất tri bất giác đã động tâm ...

Điều này làm sao có thể được! Lưu Giản trong lòng hoảng sợ không ngừng bịt lỗ tai mình lại, chửi bản thân không biết xấu hổ, trước đây hầu hạ nam nhân chẳng qua do hoàn cảnh bức bách, số phận bất buộc, mà y

thân là con trai của thiên tử, lại có tâm tư dơ bẩn như một kĩ nữ?

Huống chi Mạnh Vân Khanh là nhân vật như thế nào chứ, một thể gia công tử, phong thần tuần tú, thiện lương ôn nhu, trong mắt hắn, y chỉ là hoàng tử, là đệ đệ, không còn gì khác, thứ tình cảm nhơ nhớp này chỉ khiến hắn bị vấy bẩn mà thôi!

Mỗi khi nghĩ tới, Lưu Giản nhất quyết không để lòng mình có dị tâm, mạnh bạo quyết liệt dập tắt đoạn tình cảm này, còn phải dập đến không còn một mảnh, đáng tiếc, cảnh cáo nào cũng chỉ hữu hiệu trong một khoảng thời gian nhất định, mỗi ngày đều xuất hiện trước mặt Mạnh Vân Khanh, y không quản được tâm mình cứ nhất quyết dính lên người hắn.

Tình cảm ngu muội tích lũy tháng ngày dần dần tới tình trạng không thể vãn hồi, không chỉ có tâm động mà thân thể cũng cảm bị điều giáo quá cũng khát vọng không kém. Ban ngày không dám để người kia phát hiện ra, chỉ có thể ban đêm lén lút âu yếm thân thể khao khát cùng an ủi tâm linh trống rỗng.

Điều khiến y khó kìm nén nhất chính là người kia đang ngủ trên giường y, nằm ngay bên cạnh y, đắp cùng một chăn, truyền hơi ấm cho nhau, này không phải tâm viên ý mã sao, *** liền phát sinh.

Người điều giáo y cho tới bây giờ chỉ dạy y phóng túng ***, những hành vi phóng đảng chứ không chỉ cho y cách kiềm chế. Nên giờ đây, cho dù y có muốn nhẫn cũng nhẫn không được, nhin đến cắn chặt hai môi, mùi máu toả ra, đánh thẳng vào đầu y, khiến y hoảng hoảng hốt hốt, nắm lấy hạ thể đã bắt đầu chảy nước, bắt đầu nhu lỏng.

Chỉ cần một lát thôi là ổn rồi, Lưu Giản cảm thấy may mắn đối phương đã ngủ say như chết nên không thể phát hiện ra hành động của y. Tạm yên tâm thoải mái bộ lông hạ bộ, y ngưỡng cao cằm, tham lam hít lấy vị đạo thuộc về Mạnh Vân Khanh.

3. Chương 3

“Ừm, a ...”

Lưu Giản cắn góc chăn, mặc dù đã hết sức cẩn thận nhưng vẫn không nén được tiếng rên rỉ thoải mái thoát ra từ khoang mũi, giống như tiếng khóc, lại phảng phất như tiếng mèo con đòi sữa, vạn phần liêu nhân.

” Vân ca ca ...”

Một loạt tiếng nức nở nhẹ nhàng vang lên trong giấc mộng của Mạnh Vân Khanh khiến hắn cảm thấy đau đầu, đồng thời khiến hắn nhin không được ngưng thần lắng nghe Đây, đây không phải là tiếng của tiểu hoàng tử sao? Y làm sao vậy, sao lại khóc? Ai khi dễ y? Suy nghĩ đến chuyện này, trán hắn không khỏi nhăn lại, trong lòng hắn muốn hảo hảo trấn an tiểu hoàng tử trước rồi sau đó nói với y, “Vân ca ca sẽ bảo thù cho ngươi”. Thế nhưng hắn thử nửa ngày vẫn không nhắc nổi cánh tay lên.

Tiếng khóc của tiểu hoàng tử vẫn quanh quẩn bên tai hắn, Mạnh Vân Khanh chưa thấy y khóc bao giờ, không khỏi nóng lòng, muốn nói với y rằng, “Giản nhi đừng khóc, Vân ca ca ở đây, Vân ca ca thương ngươi!”

Nếu như để cho hắn biết ai khiến cho tiểu hoàng tử khóc thảm như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không tha cho kẻ đó!

Mạnh Vân Khanh lửa giận công tâm, liệu mạng muốn phá tan ràng buộc trên người, đột nhiên có một ánh sáng rọi chiếu vào mảnh hắc ám đang bao phủ lấy hắn, thân thể không còn nặng trĩu như trước nữa, hắn thấy miệng lưỡi khô khốc, muốn mở miệng kêu “Nước”, lại nghe thấy tiếng thở dốc cực kì ám muội, hơn nữa càng ngày càng rõ ràng.

Gần trong gang tấc!

Ý thức được điều này, mắt phượng khẽ chuyển, mở ra một khe nhỏ, nhìn sang người nằm bên cạnh.

“Ừm...”

Thanh âm nghẹn ngào của thiếu niên như một cây gậy, tăng tăng lớp lớp đập mạnh vào cái đầu còn mơ hồ của Mạnh Vân Khanh. Hắn cho rằng mình đã tỉnh nhưng giờ khắc này, hắn hoài nghi bản thân mình hãy

còn đang mơ, nếu không tại sao hẳn lại có thể nhìn thấy vẻ mặt diễm sắc của Lưu Giản chứ? Hai mắt rưng rưng, y sam khẽ mở, hai tay trong khó hạ còn liên tục lên xuống, rõ ràng là y đang thủ ***!

Tiểu hoàng tử ... Giản nhi ... lớn rồi sao? Nhưng chuyện này sao có thể làm trước mặt người khác chứ? Dù cho hẳn đang ngủ ...

Không đúng!!! Đến tột cùng là ai dạy cho tiểu hoàng tử lớn mật như vậy?

Mạnh Vân Khanh cảm thấy phần nộ nhưng mà không thể tha thứ nhất chính là hẳn là người lớn tuổi hơn mà không những không kêu y ngừng, trái lại còn nhìn đến ngây người!

“Vân, Vân ca ca ...” Lưu Giản hai mắt nhắm nghiền nên chưa có phát hiện Mạnh Vân Khanh đã tỉnh, động tình liền kêu lên tên người vừa khiến y thấy ngọt, cũng khiến y thấy đau.

Nghe vậy, thân thể Mạnh Vân Khanh chấn động, đột ngột giật mình ngồi dậy, khiếp sợ không ngớt nhìn tiểu hoàng tử đang chìm trong bể dục.

“A!” Lưu Giản quát to một tiếng, *** trong mắt y như trực muốn phun ra ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, chiếc chăn trên người theo động tác của Mạnh Vân Khanh mà rớt xuống, lộ ra vạt áo rộng mở, bờ ngực cứng rắn đang kịch liệt phập phồng cùng với nhũ tiêm thẳng đứng.

Tiểu hoàng tử sợ hãi, hai mắt cũng run sợ theo, đó là một vực sâu không đáy, vô biên tuyệt vọng, con người mở to dường như có thể nhìn thấu cõi lòng đang tan nát của y, tiếp đó, từng giọt nước mắt rơi xuống.

Mạnh Vân Khanh cảm thấy tâm mình như đang bị một bàn tay bóp nghẹt.

Một lúc lâu, Lưu Giản mới ngồi thẳng dậy, y phục đơn bạc không che giấu được bờ vai đang run rẩy của y, dường như y còn chưa có bình thường trở lại, chỉ là lau đi nước mắt rồi dùng biểu tình dờ dẩn nhìn thẳng vào Mạnh Vân Khanh.

“Xin lỗi.”

“Ta không có tốt đẹp như người nghĩ.”

“Sau này người sẽ không nhìn thấy cảnh này nữa đâu.”

Mỗi một câu nói ra, hai bàn tay y đều nắm chặt, móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay mềm mại.

Nghe Lưu Giản nói, Mạnh Vân Khanh một chữ cũng không muốn hiểu, trong lòng hẳn đang rất hỗn loạn, vô lực cùng bất đắc dĩ, nói, “... Vì sao?”

“Ta thích người.” Đến nước này rồi thì còn gì mà cấm kị với chả không cấm kị nữa?

Mạnh Vân Khanh á khẩu, không nói được câu nào, qua nửa ngày mới ngập ngừng nói, “Giản nhi, chúng ta đều là nam nhân, thích làm sao được ...”

” Ta biết.” Lưu Giản trịnh trọng gật đầu, nói, “Ta không phải là một hài tử ngây thơ, cái gì đúng cái gì sai ta đều hiểu, chỉ là ta không có cách nào kiềm chế được chuyện đó.”

” Người đang nói bậy bạ gì vậy?” Nghe y tự giễu, Mạnh Vân Khanh không khỏi nhú mày.

Lưu Giản cup mắt xuống, khuôn mặt ít biểu lộ cảm xúc ra ngoài giờ đây lại xuất hiện vẻ buồn bã, y chậm rãi mở miệng, “Người cũng biết phụ hoàng là đồn ta từ nơi nào về đúng không?”

Không đợi Mạnh Vân Khanh trả lời, y liền nói luôn đáp án.

“Tiêu Hương Các, một thanh lâu kỹ quán nổi tiếng gần xa, nương ta là đầu bài của nơi đó.”

Nói tới xuất thân của mẹ Lưu Giản, Mạnh Vân Khanh mặc dù đã sớm nghe qua nhưng những lời này được nói ra từ trong miệng Lưu Giản lại khiến hẳn không hiểu sao lại có một tia dự cảm bất hảo, hẳn lên tiếng ngăn y, “Giản nhi, người trước đây phải chịu khổ, ta đều biết, đừng nói nữa ...”

“Không, người không biết.” Lưu Giản kiên định lắc đầu rồi thông thả nói tiếp, “Sau khi sinh ra xong thì thân thể nương ta vẫn luôn không được khoẻ, trong lòng luôn nhớ thương phụ hoàng, cuối cùng tương tư mãi cũng thành bệnh, ít lâu sau liền qua đời, tú bà vẫn còn nhớ giao tình với nương ta nên lưu ta lại thanh

lâu. Từ khi ta hiểu chuyện liền cho ta làm việc ở trừ phòng, tuy có hơi cực nhưng rất ổn định. Năm ta tám tuổi, tú bà chiếu cố ta bệnh chết, tú bà mới biết ta là nhi tử của nương ta liền nói ta không nên bị vùi dập ở cái nhà bếp này rồi cường ngạnh ép ta tới Long Dương quán ...”

Nói đến đây, con người Mạnh Vân Khanh co rụt lại, khó có thể tin nhìn về phía tiểu hoàng tử vẫn bình tĩnh, tựa như đang kể chuyện của người khác chứ không phải kể chuyện của bản thân y.

Thống khổ như vậy đều có thể sống sót vượt qua, bây giờ nhìn lại, Lưu Giản thấy rất bình thản nhưng qua ánh mắt của y, Mạnh Vân Khanh biết nhất định chuyện này rất khó tiếp thu.

Khi đó, y làm sao mà trải qua?

“Tiểu quan ở Tiêu hương các trước khi ra tiếp khách đều phải tiếp thu huấn luyện, tám tuổi là hợp ý bọn họ nhất, điều giáo hai, ba năm có thể hầu hạ nam nhân tốt hơn cả nữ quan. “

” Vậy ... vậy người ...” Mạnh Vân Khanh oán giận cắn chặt hai hàm răng.

Đột nhiên, Lưu Giản bật cười, khuôn mặt trẻ con ngây thơ giờ đây không hiểu sao lại tràn ngập mỉa ý, đôi mắt khẽ chuyển, tất cả đều là lảng lơ câu dẫn người, bộ dáng này, đâu còn là tiểu hoàng tử mà hẳn biết nữa.

“Từ năm mười tuổi, ta đã bắt đầu tiếp khách mua vui, không chịu tiếp thì phải chịu đói, cười không được đẹp sẽ bị nhéo mặt, nhéo đến khi cười tươi rồi mới thôi.” Lưu Giản sờ sờ mặt, thu liễm ý cười, nói, “Người có biết vì sao ta chưa từng cười không? Đó là bởi vì phụ hoàng chê ta cười rất tiện, hẳn nói nếu ta không cười cho phù hợp với thân phận cao quý của mình thì đừng có cười nữa. Ta đã rất cố gắng học nhưng học không được, mỗi khi cười, ta lại nhớ tới những cái nhéo đau đớn đó, sau đó, ta không học nữa, dù sao ta cũng chưa từng thực sự vui vẻ mà nở nụ cười bao giờ, đã vậy cứ không cười đi, có khác gì nhau đâu.”

Nghe y giải bày, Mạnh Vân Khanh không dám tưởng tượng xem cả quá trình đó đã xảy ra như nào, đồng thời cũng đau thay y.

Thảo nào hoàng thượng muốn đem y giấu đi, chẳng trách mình bỏ nhiều tâm tư để khiến y cười mà đổi lại chỉ nhận được khuôn mặt băng lãnh, nguyên lai ... nguyên lai bởi vì ... y có một nỗi khổ không thể nói ra.

Mạnh Vân Khanh rất muốn ôm y vào lòng, nói cho y biết hẳn đau y, thương y, sau này cũng không nhắc tới những chuyện này, nhưng hẳn có tư cách để vươn tay ra sao?

Lưu Giản nhìn bộ dáng cảm động của Mạnh Vân Khanh liền an ủi hẳn, “Người đừng lo lắng, ta rất may mắn, bởi vì tuổi còn nhỏ nên thanh lâu tạm thời chỉ bắt ta bồi khách thôi, vốn định khi ta mười hai tuổi sẽ treo biển hành nghề nhưng trước đó, phụ hoàng đã tới đón ta đi, cho nên ta có thể được coi như là một hoàng tử thanh bạch.”

Y cố nói qua loa hời hợt nhưng Mạnh Vân Khanh không có cảm thấy bớt thương y một phân nào.

Lặng im một lúc lâu, Lưu Giản quyết định ngủ tiếp, y lách qua phía cạnh giường, rồi lướt qua người Mạnh Vân Khanh, y sợ đối phương sẽ chán ghét mình đụng chạm, lại nói thêm, “Người uống say, cứ ngủ ở đây đi, ta ra thư phòng cũng được.”

Dứt lời, đang muốn hành động lại có một lực mạnh mẽ kéo y vào trong ***g ngực ấm áp.

“Thư phòng cái gì, đây là giường của thập tam hoàng tử, có đi cũng phải là ta đi.” Thanh âm Mạnh Vân Khanh hơi buồn buồn, đại khái là di chứng sau khi say rượu.

Lưu Giản đồng ý rồi nhưng không hiểu sao hẳn vẫn không tha, nhất quyết ôm chặt lấy y, cái ôm áp này thật sự rất ấm áp khiến y hoảng hốt, nước mắt liền theo gò má chảy xuống.

Mạnh Vân Khanh chân tay luống cuống, chặt vật nâng mặt tiểu hoàng tử lên, chỉ thấy nước mắt y từng chuỗi từng chuỗi rơi xuống, rơi trên chăn cũng rơi vào tim hẳn. Đầu óc hẳn nhất thời không còn được bình thường nữa, cuối cùng, cúi đầu liếm đi những giọt nước mắt trong suốt.

Lông mi của tiểu hoàng tử run rẩy dữ dội hơn, một tay thì vô lực đặt trên ngực hẳn, dục cụ còn nghênh.

Lòng Mạnh Vân Khanh mềm thành nước, hồng y, “Đừng khóc, Giản nhi, Vân ca đau lòng.”

Lưu Giản ngược nhìn hấn bằng đôi mắt ướt sũng, nói, “Đời này, ta vô pháp thích nữ nhân, người sẽ không khinh thường ta chứ?”

“Không, sẽ không.” Mạnh Vân Khanh kiên quyết lắc đầu.

Lưu Giản an tâm, cũng không dám được một tắc lại tiến thêm một bước, chỉ nói, “Người vĩnh viễn là Vân ca ca của ta, ta cũng sẽ không có tư tâm.”

Nói xong, y quyết định đẩy mình ra khỏi cái ôm ấm áp này.

Thấy thế, ngực Mạnh Vân Khanh bất ngờ chấn động, vội vàng muốn giữ thiếu niên lại, không ngờ lại bắt được ống tay áo của Lưu Giản, chiếc áo chịu không được bị kéo xuống, lộ ra bờ vai đơn bạc.

Lưu Giản ngoái đầu nhìn lại, y sam bất chính cộng thêm vẻ mặt mê mang, ngây thơ kết hợp với dụ hoặc, thành công khiến hô hấp Mạnh Vân Khanh cứng lại.

Chết tiệt, thật đáng chết! Mạnh Vân Khanh trong lòng không ngừng mắng bản thân rất nhiều lần, ngay cả “không bằng cảm thú” cũng lôi ra để phỉ nhổ, bất quá, vẫn nhịn không được dùng sức ôm lấy Lưu Giản, cúi đầu hôn lên môi y.

Lưu Giản đã học qua rất nhiều tuyệt kỹ nhưng giờ khắc này, đối mặt với người y thầm thương, mấy tuyệt kỹ gì gì đó đều vô dụng, y ngốc nghếch mở miệng, tùy ý để cho đầu lưỡi của đối phương càn quét, thân thiết.

“Giản nhi ...” Kết thúc nụ hôn bất ngờ đó, Mạnh Vân Khanh vẫn như cũ dán môi mình lên môi Lưu Giản, nhẹ nhàng ma sát.

Hắn nghĩ có lẽ bản thân hắn đã điên rồi, bằng không thì tại sao lại sinh ra ý niệm đáp lại tình cảm của Lưu Giản? Thế nhưng, nói tới chuyện Lưu Giản thích hắn, trừ bỏ lúc đầu có hơi khiếp sợ thì hắn cũng không có nửa điểm không hài lòng, trái lại còn thở phào nhẹ nhõm. Nếu Lưu Giản đã nói thích hắn, y sẽ không thích người khác, hắn có thể độc chiếm Lưu Giản cả đời!

Kỳ thực, hắn đã sớm biết tình cảm mình giành cho Lưu Giản đã vượt qua giới hạn từ lâu, nguyên bản, hắn luôn biện hộ cho tình cảm ấy là do hắn khát khao muốn có một đệ đệ mà thôi, chuyện ngoài ý muốn hôm nay đã khiến hắn nhận ra lòng mình.

Nói hắn không có tình cảm với Lưu Giản đó chính là lừa mình dối người.

Lưu Giản phục hồi tinh thần lại, thấy trong mắt Mạnh Vân Khanh có thứ gì đó rục rịch, không khác y là mấy, là dục hỏa, đáy lòng y liền tràn ngập hy vọng.

Y chần chờ vươn tay, ôm lấy cổ Mạnh Vân Khanh, dâng lên nụ hôn của mình.

“Vân ca ca, Giản nhi thích người, người đối ta cũng có tình ý, vậy đồng ý với ta nhé, được không?”

Tiểu hoàng tử nhuyển thanh cầu xin, ánh mắt gợi tình liếc nhìn hắn, Mạnh Vân Khanh như được tiêm thêm cho một liều xuân dược, cuống quýt gật đầu, nói, “Vân ca ca cũng thích Giản nhi mà.”

Mấy lời này nói ra khiến Lưu Giản mừng chảy cả nước mắt, y nhu thuận nằm dưới thân Mạnh Vân Khanh, không nói nhưng qua tư thái, qua ánh mắt ngai ngùng của y có thể biết được y muốn cái gì. Một ngọn lửa lớn đang bùng cháy trong người Mạnh Vân Khanh.

Mạnh Vân Khanh hơi thở dồn dập, không còn nữa dáng vẻ tao nhã hàng ngày, hấn mê muội xé rách áo Lưu Giản, thân thể ngây ngô của thiếu niên toàn bộ đều được phơi bày trước ánh nhìn.

Ngoài cửa sổ, đêm càng ngày càng sâu, nhưng không hề ảnh hưởng tới lửa nóng triền miên bên trong phòng.

Mạnh Vân Khanh không phải chưa từng trải qua sự đời bất quá đối mặt với tiểu hoàng tử, hắn lại khẩn trương giống như lần đầu tiên. Hắn tiếp cận mặt Lưu Giản, tùy tiện hôn môi, cảm giác như cho dù có hôn bao nhiêu thì vẫn thấy không đủ, sau đó theo bản năng hôn dần xuống xương quai xanh, ***g ngực ...

“Giản nhi, nơi này của người thật đẹp.” Hắn nhìn chằm chằm đầu nhũ của tiểu hoàng tử, trong đầu hiện lên rất nhiều những câu thơ để hình dung những cánh hoa đẹp nhưng lại không có câu thơ nào đủ hay để miêu tả vẻ đẹp của nơi này.

“Đó là ... đó là do thuốc ...” Lưu Giản cũng không định nói thêm nữa, thân thể này mỗi một chỗ đều bị điều giáo quá, được nam nhân đụng chạm sẽ có cảm giác hưng phấn, trên người y đã bị dùng rất nhiều những bí thuốc của thanh lâu. Riêng nhũ tiêm đã dùng tới mấy loại liên, một loại cải thiện màu sắc, một loại thuốc khác khiến nơi đó sưng mọng lên thậm chí còn xuyên cả khuyên. Đáng hận nhất chính là hiệu quả của những phương thuốc kia ngoài ý muốn kéo dài vô cùng lâu.

Mạnh Vân Khanh xuất thân từ gia đình có giáo dục, hiểu làm sao được mấy thủ đoạn này, hắn nghe y nói vậy liền tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Đúng là lũ người ghê tởm!”

Lưu Giản nghe vậy liền run lên, bất an hỏi, “Vân ca ca ... không thích?”

Mấy người điều giáo kia luôn nói nam nhân thích nhất là những thân thể *** dăng như vậy, nếu là nam nhân *** dăng thì càng có hứng thú hơn, rõ ràng gạt người mà, ai lại đi thích mấy thân thể kỳ quái như vậy, ngay cả bản thân y còn thấy ghê tởm.

“Thân thể Giản nhi, ta đương nhiên thích, ta chỉ không thích mấy người đã đụng chạm vào thân thể người, bọn họ đúng là đáng chết!” Mạnh Vân Khanh hận không thể lập tức lấy kiếm vọt tới Tiêu Hương Các, đem mấy người đã từng khi dễ Lưu Giản một lượt diệt sạch!

Lưu Giản lấy tay Mạnh Vân Khanh đặt lên ngực mình, đáy lòng một trận ngọt ngào, nói nhỏ, “Sau đó chỉ có Vân ca ca chạm qua.”

Mạnh Vân Khanh vừa nghe liền nhào tới hôn tiểu hoàng tử mấy cái liên, liếm môi một cái, trước ánh mắt thấp thỏm ánh mắt mong chờ của tiểu hoàng tử, hôn hôn hai đầu nhũ, chọc cho tiểu hoàng tử đỏ bừng mặt mới đưa một viên ngậm vào trong miệng khẽ mút.

Cả tâm hồn cùng thân thể đều vui sướng, Lưu Giản kìm không được run rẩy, nhìn Mạnh Vân Khanh cẩn thận liếm lộng trước ngực y, đầu nhũ ẩm ướt, cổ họng y cũng phát ra tiếng rên rỉ uyển chuyển.

Vừa nghe thấy thanh âm, Mạnh Vân Khanh liền vội vàng tìm tới hậu đình của Lưu Giản, trong ngực còn có chút lo lắng, lần đầu hoan ái này đến hơi đột ngột, hắn không có chuẩn bị ít được bôi trơn. Phía dưới của nam tử không giống như nữ tử, hắn sợ sẽ khiến Lưu Giản chịu khổ, không ngờ, bàn tay vừa tiếp xúc, mật khẩu đã ướt át.

Mạnh Vân Khanh nghi hoặc nhắc cao một chân Lưu Giản lên, tách hai đùi y ra, hai cánh mông cùng hậu huyết đều bại lộ dưới ánh nhìn.

Vừa nhìn tới hắn không khỏi cảm thán, Giản nhi của hắn thật đúng là một vưu vật, hậu huyết y có thể tự phân bố dịch bôi trơn!

Tuy biết giải thích lúc này có chút sát phong cảnh nhưng Lưu Giản vẫn nhịn không được lên tiếng nói rõ, “Đó cũng là do thuốc ... không phải trời sinh đã như vậy!”

Mặc dù Mạnh Vân Khanh không hề ngại mà còn mừng rỡ vì y có thể chất như vậy nhưng y không muốn đối phương hiểu lầm mình đã có một cuộc sống phóng túng.

Nhìn hai con người đen bóng, ướt át của tiểu hoàng tử ủy ủy khuất khuất hướng mình biện giải, Mạnh Vân Khanh gấp gấp thở dốc vài cái rồi mới trấn an, “Giản nhi ngoan, nếu người còn câu dẫn ta như vậy, Vân ca ca sợ sẽ thao hồng người mất.”

Lời vừa thốt ra, hắn liền nhịn không được nâng mông Lưu Giản lên cao rồi hướng tiểu huyết, cố sức đâm tới.

” A ... Đau ... đau quá ...” Lưu Giản bị đụng đau cong cả người, hậu huyết chỉ có thử qua *** cụ, lần đầu tiên chân chính bị một nam căn thô như vậy đâm vào, vật kia mới vừa tiến vào đã khiến y trong lòng run sợ, dường như một khắc sau, y sẽ bị lưỡi dao sắc bén đó chẻ ra làm đôi.

Mạnh Vân Khanh cũng đầy đầu mồ hôi, hắn mới tiến vào có một đoạn đã bị cửa huyết gắt gao ngậm chặt, tiến không được.

“Giản nhi, thả lỏng.” Một tay khẽ vuốt ve nhũ tiêm, một tay âu yếm phân thân, nỗ lực phân tán sự chú ý của y.

Dù sao cũng là lần đầu hoan ái, sủng thật so với *** cụ để điều giáo tất nhiên sẽ có điểm bất đồng, hướng hồ nguyên bản thân thể thiếu niên vốn đã chật rồi. Tuy Lưu Giản đã dùng hồi ức để khiến bản thân thả lỏng nhưng vật đó vẫn tắc lại ở hạ thể, phân thân lửa nóng mang theo nhịp đập của mạch máu khiến y khổ không thể nói, nước mắt không kiềm được liền chảy ra.

Thấy y khó chịu như vậy, Mạnh Vân Khanh cố tìm lại một chút lý trí bất quá hẳn đang chìm trong lửa dục, có muốn cũng đừng không được.

” Không cần lo cho ta, huynh cứ tới đi!” Lưu Giản nghiêng chặt hai hàm răng, hai tay nắm lấy đầu gối nhấc lên, tận lực mở rộng hạ thân cho Mạnh Vân Khanh tiến nhập thuận tiện hơn.

” Không được! Sẽ làm người bị thương mất!” Mạnh Vân Khanh nhú chặt hai mày, một giọt mồ hôi chảy xuống, lưu lại chớp mũi.

Lưu Giản thật muốn nhưn người dậy để liếm đi giọt mồ hôi đó nhưng lúc này thật sự động không được, bất đắc dĩ giả bộ thành thực nói, “Không đâu Vân ca ca, thân thể ta không giống thường nhân, lúc đầu có đau nhức một tý, chờ người hoàn toàn cắm vào thì sẽ không sao nữa.”

” Thực sao? Giản nhi không được lừa ta.”

” Ừ, không có lừa người, đến đây đi.” Lưu Giản liếm liếm khoé môi câu dẫn hẳn.

Người dưới thân công khai trêu chọc như vậy đã đá bay chút nghi vấn còn lại của Mạnh Vân Khanh khiến y mất đi khả năng phán đoán, nắm lấy thắt lưng thon nhỏ, dưới ánh mắt cổ vũ của đối phương, vững tâm hung hăng đâm toàn bộ phân thân cực đại về phía trước, xô xuyên qua nhục động nho nhỏ.

” Ừm!” Lưu Giản đè nén tiếng kêu thảm thiết vào trong cổ họng, con người đen láy mất đi tiêu cự, qua nửa ngày, hắc ám mới dần tan đi, đập vào mắt chính là khuôn mặt tuần tú đang thất kinh của Mạnh Vân Khanh.

Mạnh Vân Khanh yêu thương thân thân khuôn mặt trắng không còn giọt máu của y, không ngừng tự trách.

” Không có việc gì ...” Lưu Giản suy yếu nói bằng hơi, một tay duỗi xuống bộ vị nơi bọn họ bọn họ mập hợp, phân thân của Mạnh Vân Khanh đã hoàn toàn tiến nhập vào cơ thể y, nếp gấp nơi cửa khẩu đều bị ép căng, mấy sợi lông dưới gốc đùi khiến y thấy ngứa ngứa.

Bị Mạnh Vân Khanh chiếm hữu, y vui vẻ, huyết khẩu sung huyết không còn quá đau đớn.

”Nhìn đi, người vào rồi nhưng ta không có thụ thương.” Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve địa phương tương liên, cảm giác thập phần huyền diệu khiến y mê muội, đối với Mạnh Vân Khanh mà nói đây chính là trắng trợn khiêu khích.

” Giản nhi ...” Mạnh Vân Khanh u oán kêu một tiếng, dù cho ngực có bất mãn vì lúc này y lừa hẳn nhưng hẳn vẫn không muốn y phải khó chịu thêm.

Lưu Giản miễn cưỡng ngồi dậy, hai đùi khê nâng, quần vào thắt lưng Mạnh Vân Khanh, cùng nhau hoà thành một khối, vừa hôn vừa nói, “Vân ca ca, người động đi.”

“... Không đau?” Mạnh Vân Khanh ôm lấy tấm lưng trơn bóng của y, ngậm lấy tai y, khê nói.

Lưu Giản tựa hồ nhớ tới cái gì đó, lại nói, “Có chút đau, đó là bởi vì Vân ca ca lớn quá, Giản nhi chịu không nổi.”

Mạnh Vân Khanh mãnh liệt thở dốc, vừa tức vừa nói, “Tiểu bại hoại, không nên dùng mấy lời này để kích động ta!”

Miệng nói vậy nhưng phân thân chôn trong người Lưu Giản lại lớn hơn một vòng, hướng Lưu Giản chứng minh những lời nói vừa rồi của y có tác dụng, tiểu hoàng tử không khỏi vui vẻ trong lòng.

Đợi Lưu Giản lần thứ hai khẳng định phía sau không sao, Mạnh Vân Khanh mới thử động thân, đầu tiên nhẹ nhàng đẩy vài cái, đổi lại là tiếng rên rỉ của Lưu Giản, khi truyền vào trong tai hẳn không khác gì móng vuốt mèo con cào nhẹ khiến cho tâm hắn run rẩy. Tiếp đó hắn liền mất khống chế, thân là thần tử mà lại nhịn không được thô bạo xâm phạm hoàng tử cao quý, lưu lại ấn ký thuộc về chính hắn.

Chẳng qua bao lâu, người trên người thiếu niên gằm nhẹ một tiếng, chế trụ mông người dưới thân, áp chặt vào hạ thân mình, vui sướng tràn trề đem mầm mống lửa nóng của bản thân bắn vào nơi sâu nhất trong dũng đạo.

Mạnh Vân Khanh khuy xuống một chút, nằm trên người Lưu Giản thở hồng hộc. Lưu Giản còn đang chìm trong kích động khi bị hấn bắn vào bên trong, chưa có hoàn hồn lại. Tuy rằng trước đó Mạnh Vân Khanh đã dùng tay giúp y phát tiết một lần nhưng cảm thụ đối phương phát tiết trong thân thể mình vẫn nhượn y vui sướng không thôi.

Thân thể này, sợ là từ trong ra ngoài đều triệt để bị phá hỏng ...

Lo lắng đè đau Lưu Giản, Mạnh Vân Khanh nhanh chóng nghiêng người, vòng tay ôm tiểu hoàng tử vào trong ngực, hôn đỉnh đầu y, thấy y vẫn còn sững sờ, không khỏi niết niết mặt y, cười nói, “Làm sao vậy?”

Lưu Giản khó mở miệng, cúi đầu xuống.

“Bên trong người khó chịu hả?” Mạnh Vân Khanh đoán vậy, một tay chạy dọc theo thân thể nhẵn nhụi, mò xuống dưới mông Lưu Giản, mới phát hiện Lưu Giản đã bị hấn lột sạch sẽ mà trên người hấn vẫn còn khoắc nội y, liền nhanh chóng lấy chiếc chăn gần đó đắp lên người giữ ấm cho y.

Nghe tiếng tim đập hữu lực của Mạnh Vân Khanh, Lưu Giản nhắm mắt lại, cảm nhận sự yên ổn chưa từng có dù cho hấn có bị thao hồng đi chăng nữa, người này sẽ không ghét bỏ y, đời này chỉ cần một người quan tâm mình như vậy là ổn rồi.

“Vân ca ca, cảm tạ người!”

“Vô duyên vô cớ nói cảm ơn cái gì?” Mạnh Vân Khanh sủng nịch chạm vào chóp mũi y.

“Bởi vì người rất tốt với ta.” Bởi vì người để ý con người ta, không quan tâm tới huyết thống, lại càng không ghét bỏ quá khứ của ta, chỉ có người nguyện ý bao dung tất cả của ta, thuần túy chấp nhận một người tên “Lưu Giản” chứ không phải vì ta là thập tam hoàng tử.

“Đó là bởi vì Giản nhi là mạng của Vân ca ca, Vân ca ca dùng cả đời này để đối tốt với người!”

Lời tuyên thệ khiến người khác phải cảm động tới rơi lệ nhưng Lưu Giản lại không dám quá tin vào nó. Cả đời rất dài, tràn ngập những chuyện ngoài ý muốn, Mạnh Vân Khanh khác y, hấn là đàn ông đúng nghĩa, có thể thân mật cùng cả nam lẫn nữ, hơn nữa con đường làm quan của hấn rất xán lạn, cả gia tộc trông chờ vào hấn. Bất kể chuyện gì, dù lớn hay nhỏ đều có thể ảnh hưởng tới quan hệ của hai người, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ kết thúc mà thôi.

Chỉ là, y trăm triệu không nghĩ tới đoạn tình cảm này lại có thể duy trì nhiều năm như vậy, mãi tới khi hoàng thượng truyền xuống một khẩu dụ, y vẫn còn chìm trong mộng đẹp, không muốn tỉnh lại.

4. Chương 4

Biên tập: Mi Mi

Beta: Vũ Yên

Trong cung gần đây đàm tiếu vô cùng huyên náo, thư đồng của Hoàng Thượng năm đó, hiện giờ đã thành hồng nhân ở trước mặt người. Mạnh Vân Khanh – Mạnh đại nhân – học sĩ của Hàn Lâm viện xin nghỉ bệnh đã hơn một tháng, trong thời gian ấy không hề vào cung làm nhiệm vụ. Mà ngay cả vị nội thị thiếp thân bên người Hoàng Thượng xui xẻo bị phái tới hỏi thăm, cũng chỉ gặp được cảnh tượng Mạnh đại nhân bệnh đến không thể mở cửa phòng đón thánh chỉ.

Khi An Bình vương được thông báo về việc này, cũng là lúc y tiến cung diện thánh. Không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, y đơn giản cúi đầu đứng ở dưới bậc, hồi bẩm rằng sự tình không thể giải quyết ổn thỏa, chỉ e sẽ cô phụ kỳ vọng của Thánh Thượng. Vốn tưởng nói như thế là có thể miễn được nhiệm vụ này, hòng thanh tâm một chút, chẳng ngờ Hoàng Thượng một lòng yêu mến quần thần thể nhưng vẫn ủy thác y đi thăm bệnh, không những thế còn muốn y nỗ lực tiến lên.

Hoàng Thượng vỗ vào vai y, ra điều cực kỳ tin tưởng tràn đầy, An Bình vương chỉ đành thờ ơ mà lĩnh chỉ, hạ mắt giấu nhem đi phần tâm tư đã nhuộm màu mệt mỏi của mình. Quân lệnh như núi, làm sao có thể cãi lời?

Thời điểm Mạnh Vân Khanh vừa mới nhậm chức ở Hàn Lâm Viện, hoàng đế đã ban thưởng cho hắn một tòa dinh thự, vì vậy hắn liền dọn ra khỏi phủ Thủ Phụ để tự lập môn hộ riêng. Mặc dù nơi này cách An Bình vương phủ không xa, nhưng là An Bình vương lại cực kỳ ít khi tới bái phỏng, chỉ có học sĩ đại nhân chung quy sẽ không mời mà đến thăm vương phủ của đối phương.

Lại nói, từ lần chia tay trong không vui ngày đó, cũng đã một tháng người nọ chưa từng xuất hiện tại quý phủ của y rồi... giống hệt như lần đầu tiên náo loạn vậy.

Tâm tình nặng trĩu dị thường, An Bình vương thở dài đi vào phủ viện của Mạnh Vân Khanh, chờ đợi thật lâu sau cùng lại được hạ nhân khách sáo mà báo lại rằng: học sĩ đại nhân bệnh nặng không tiện gặp khách.

An Bình vương đơn giản gật đầu với người đưa tin một cái, thong dong đứng dậy khỏi ghế ngồi. Gia nô kia thấy vậy, cũng đi theo ý đồ tiễn chân người nọ ra ngoài, chẳng ngờ Vương gia thế nhưng lại đi xuyên qua ngoại thính, tiến vào bên trong nội phủ. Suốt dọc đường đi, người nọ sắc mặt lạnh lùng, gia nô Mạnh phủ căn bản không dám ngăn trở, chỉ đành mang theo run sợ trong lòng mà bước theo sau, mãi cho đến khi đối phương không nói hai lời liền vươn tay đẩy cửa phòng Mạnh Vân Khanh ra.

Học sĩ đại nhân cáo ốm giờ phút này đang yên ổn thanh nhàn ngồi trước bàn thưởng trà, một thân nho sam màu sáng càng tôn lên khí sắc hồng nhuận vô cùng, đào đầu ra một tia tiêu tụy vì bệnh tật như lời đồn đại?

Thấy An Bình vương xuất hiện, học sĩ đại nhân thế nhưng không hề mấy may xấu hổ vì bị lật tẩy, hắn chẳng chút hoang mang đứng dậy hành lễ, nói: “Hạ quan xin diện kiến Vương gia, Vương gia đại giá quang lâm, đúng là khiến cho nhà tranh thêm sáng.”

Trái với vẻ thản nhiên và bình tĩnh của học sĩ đại nhân, tên gia nô chứng kiến một màn giằng co giữa hai người này lại sợ tới mức chân tay như muốn nhũn ra. Cũng may là ngay sau đó An Bình vương phát tay đuổi hắn ra ngoài, hắn thấy chủ tử nhà mình không dị nghị gì, lúc ấy mới nhẹ nhàng thở dài một hơi lui ra ngoài cửa, còn lạnh lợi mà khép chặt cửa phòng.

Không có người ngoài ở đây, Lưu Giản trực tiếp gọi thẳng tên của đối phương: “Vân Khanh, người tức giận với ta thì không nói, thế nhưng Hoàng Thượng phái người tới thăm ngươi, tại sao ngươi có thể tránh mặt không thèm gặp?”

“Vương gia, hạ quan đích thực bị bệnh không nhẹ, không tiện gặp khách nhân.” Mạnh Vân Khanh lạnh lùng nói, sau đó lắc lư thân thể đi về giường.

“... Bệnh chỗ nào?” Lưu Giản khẽ nhíu mày, trong lời nói khó lòng giấu đi lo lắng.

“Chỗ này.” Mạnh Vân Khanh ngồi ở mép giường, chỉ chỉ vào ngực trái nơi cất giấu trái tim của đối phương, nói: “Đau đến muốn chết, cũng may Vương gia còn nhớ mà đến xem hạ quan đã chết hay chưa.”

“Đừng nói vậy!” Lưu Giản không muốn nghe người nọ nguyên rủa chính mình như thế.

Mạnh Vân Khanh mỉa mai đáp lời: “Rốt cuộc là ai nói vậy đây? Hai chúng ta đang êm đẹp, ngươi lại nghe Hoàng Thượng khích bác mà chạy tới khuyên ta thú Minh Nguyệt công chúa, trong lòng ngươi có ta không? Ngươi có nghĩ đến cảm giác của ta không?”

Lưu Giản khép mắt, trầm giọng nói: “Ta là vì muốn tốt cho ngươi.”

Mạnh Vân Khanh giận tái mặt, xốc chăn lên, xoay người nằm xuống, dùng tấm lưng lạnh như băng lưng đáp lại nhiệt tình của đối phương.

Lưu Giản đi đến trước giường, gập người hơi hơi ngồi xổm xuống, đấu tranh tâm lý hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Vân Khanh, rõ ràng ngươi biết... biết trong lòng ta nghĩ thế nào mà. Ta chỉ muốn tốt cho ngươi, ngươi không thể làm một học sĩ của Hàn Lâm Viện suốt cả đời, hoàng huynh có ý đề bạt ngươi tiến vào nội các, nếu cưới Minh Nguyệt, con đường tương lai sẽ sáng sủa vô cùng.”

Mạnh Vân Khanh không nhúc nhích, cũng không hề đáp lại.

Một lát sau, Lưu Giản lại nói: “Vân Khanh, người nghĩ ta không biết sao? Bởi vì người và ta đã trở nên thân cận, người sợ người khác nói ra nói vào, cho nên chủ động xin hoàng huynh để được làm một chức quan nhân tản không trực tiếp can dự vào chính sự. Thủ Phụ đại nhân bởi thế mà mắng người không có tiền đồ, mấy năm gần đây chưa từng ném cho người một vẻ mặt dễ coi, nhưng người trước sau đều không hề oán thán với ta. Những gì người làm vì ta, ta đều biết.”

Lời này vừa dứt, chỉ nghe một tiếng thở dài rất khê từ trên giường truyền đến.

Lưu Giản dùng thứ thanh âm khô khốc hỏi: “Chẳng lẽ cứ để mặc người đối tốt với ta, mà lại không cho phép ta làm chút gì đó vì người sao?”

Nghe được lời ấy, Mạnh Vân Khanh bất chợt nổi trận lôi đình, xoay người lại, lạnh lùng nói: “Ta đối tốt với người lại vì cần người hồi báo à? Ta đã nói, cả đời này ta sẽ đối tốt với người, không để người phải chịu ủy khuất, ta nói được làm được, không thì có mặt mũi nào để bảo một Vương gia đường đường chính chính như người gửi gắm nương tựa vào ta?”

Lưu Giản lắc đầu: “Không phải vì ta muốn hồi báo cái này cái nọ, mà là ta không thể, không thể cứ mãi mở trừng trừng nhìn người tự tay chặt đứt tiền đồ.”

“Cái thứ vứt đi đó, người cho rằng ta thích lắm sao? Ta quan tâm nhất chính là người, cuộc đời này trừ bỏ chuyện không thể danh chính ngôn thuận mà kết thành phu phụ với người ra, ta không có bất cứ hối tiếc nào!” Mạnh Vân Khanh vừa giận lại vừa ủy khuất, người này sao có thể không hiểu lòng mình như vậy?

Thấy Lưu Giản há miệng tựa hồ còn có lời muốn nói, Mạnh Vân Khanh sợ chính mình sẽ bị y chọc cho tức chết, vì thế vội vàng giơ tay ngăn lại: “Đừng nói, một chữ cũng đừng nói nữa, ta nghĩ lần này người tới là muốn tìm ta, không ngờ... Thôi, thôi, ta và người khác khác, còn nói thêm nữa, cũng chỉ khó chịu cho bản thân mình.”

Mặc dù hai người bọn họ cãi vã rồi dẫn đến chiến tranh lạnh, song hẳn chưa bao giờ có suy nghĩ muốn cắt đứt quan hệ với Lưu Giản. Chỉ là hẳn không muốn nghe Lưu Giản nói những lời quang minh chính đại như vậy nữa, bởi vì chúng sẽ khiến hẳn đau đớn đến mất đi lý trí, không tiếc làm ra những việc thương tổn tới đối phương.

Dứt lời, học sĩ đại nhân lại trở mình một cái, ném cho An Bình vương một bóng lưng chất đầy thịnh nộ.

Lưu Giản đứng dậy, mặt không đổi sắc mà tiến sát lại bên giường. Thật lâu sau, y nâng cánh tay khê động mấy cái, tiếp đó một hồi thanh âm loạt xoạt vang lên, y phục từng kiện từng kiện nối tiếp nhau rơi thẳng xuống dưới chân.

Xóc tẩm chăn mềm của học sĩ đại nhân lên, An Bình vương toàn thân trần như nhộng nhẹ nhàng chui tọt vào trong. Vòng tay ôm lấy thắt lưng người nọ từ phía sau, y duỗi một cẳng chân dài trần trụi sáp nhập vào giữa hai chân của đối phương, dán chặt bờ môi lên sau gáy hẳn khê khàng hôn mút, thỉnh thoảng còn lướt đầu lưỡi ẩm ướt thoáng qua khiến cho vùng da thịt bị va chạm của người kia run lên từng trận.

“... Làm gì vậy?” Thanh âm đã trở nên khàn khàn, thế nhưng học sĩ đại nhân vẫn giả vờ thốt ra một câu hỏi.

“Người trở mình quay lại chẳng phải sẽ biết sao?” Thanh âm của Vương gia cực kỳ trầm tĩnh, nhưng một bàn tay ở dưới lớp chăn đã bắt đầu cởi bỏ tiết khổ của học sĩ đại nhân, lần mò vào trong nắm lấy dục vọng của đối phương.

Thân thể người nào đó thành thực không gì sánh được, bộ vị vốn đang mềm nhũn kia rất nhanh bành trướng trong tay Lưu Giản. Mắt thấy hạ thân sắp sửa tiến vào trạng thái cương cứng, hô hấp của Mạnh Vân Khanh tự nhiên vô pháp bình ổn như ban đầu, hẳn mãnh liệt xoay người lại, nắm chặt cầm Lưu Giản, nhanh chóng mà thô bạo hôn lên đôi môi khiến chính mình vừa yêu vừa hận.

Nếu cái miệng này, từ lúc sinh ra chỉ để rên rỉ và tiếp nhận những nụ hôn của mình, vậy thì hẳn sẽ không nóng tính như vậy.

Gặm cắn hai phiến môi mềm mại của Lưu Giản, không ngừng liếm lên hàm răng đang khê khàng run rẩy, lại kịch liệt mút vào mật dịch tràn đầy chỉ thuộc về một mình đối phương, thế nhưng bất kể môi lưỡi vẫn

vết bao nhiêu, Mạnh Vân Khanh vẫn cảm thấy không đủ. Hắn dứt khoát đặt người nọ ở dưới thân, vòng tay nâng gáy y lên, để đầu lưỡi của mình thật sâu thật sâu xâm nhập vào trong khoang miệng, mãi đến khi chạm vào cuống họng y mới thôi, cứ như thể muốn từ khuôn miệng này mà tiến sâu vào trong thân thể người kia vậy. Lưu Giản vì khó chịu mà bật ra hai tiếng ‘ô ô’, sau đó cũng mặc cho hắn làm càn.

Giống như trút giận mà cắn chặt môi dưới Lưu Giản không buông, Mạnh Vân Khanh mập mờ nói: “Định dùng chiêu này để lấy lòng ta...”

Lưu Giản thả lỏng thân mình mặc cho đối phương đùa nghịch, dùng đôi môi sưng đỏ thật vất vả mới thoát khỏi miệng hắn, hỏi: “Dùng được không?”

Mạnh Vân Khanh chống tay nâng thân thể lên cao, nheo cặp mắt phượng trầm tư đánh giá vị Vương gia bên dưới. Lưu Giản từ nhỏ hình thể đã cân đối đầy đặn, sau khi trưởng thành lại càng rắn rỏi cao lớn hơn. Khi mặc quần áo chỉ cảm thấy y thập phần đường hoàng đứng đắn, thể nhưng một khi xích lõa, quả thực là tay dài lưng thẳng, chân thon bụng phẳng, Mạnh Vân Khanh nhìn vào tự nhiên chỉ có dục hỏa đốt người.

“Nếu không có tác dụng người còn dùng nó để làm gì?” Vạn phần vừa ý với cảnh tượng trước mắt, Mạnh Vân Khanh nhin không được hừ hừ cười một tiếng.

Chống khuỷu tay xuống đệm giường, Lưu Giản nâng nửa thân trên lên, hôn thẳng một đường từ hầu kết đối phương tới phần xương quai xanh duyên dáng. Thoáng dừng một chút, y áp cái trán lên vai người nọ, thấp giọng nói: “Nếu người thật sự thích, kể cả người có thành thân, ta cũng có thể cùng người...”

Trong phút chốc, Mạnh Vân Khanh chỉ cảm thấy trên mặt tựa hồ bị tát cho một phát thật mạnh, tê liệt đến mức hoàn toàn không còn chút cảm giác gì.

Không khí nặng trĩu kinh khủng này nhất thời đem những kiêu diễm vừa rồi đánh tan không còn một mảnh.

Lưu Giản vươn tay sờ sờ khuôn mặt lạnh lùng với ánh mắt âm u của Mạnh Vân Khanh, song lại bị hắn lập tức dùng sức gạt ra. Mu bàn tay nhất thời đỏ ửng, cảm giác đau đớn chưa từng có bất ngờ dấy lên, cuối cùng y chậm rãi buông thõng cánh tay, bước xuống giường nhặt kiện y phục lên, bao bọc lấy thân thể lạnh băng từ trong ra ngoài của chính mình.

Trước mắt một mảnh mơ hồ mờ mịt, đầu ngón tay còn đang run rẩy từng hồi, An Bình vương không khỏi cảm khái, Hoàng Thượng quá coi trọng y rồi, chính là y thực sự có tâm nhưng không đủ sức, vẫn nên nghĩ cách cự tuyệt thôi.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề, Lưu Giản bước ra khỏi cửa một bước, lại vô thức quay đầu nhìn thoáng qua Mạnh Vân Khanh lúc ấy vẫn nằm ở trên giường. Nam nhân tuấn tú vẫn luôn vân đạm phong khinh, khiêm tốn lễ độ kia, nhưng giờ phút này toàn thân thể lại tản ra một loại hàn ý rét lạnh thấu xương, khiến cho người người kinh hãi.

Nếu như là ngày trước, một khi nhìn thấy hắn nổi giận đến thế này, chính mình nhất định sẽ tìm mọi cách để xoa dịu hắn, ôm lấy hắn, nói vài lời quan tâm săn sóc, không cần nhiều một hai câu là được rồi, người nọ có buồn bực đến mấy, mặt mày sẽ lập tức giãn ra, mỉm cười và ôm hôn mình...

Tâm tư chìm sâu giữa những hồi tưởng ngọt ngào, chỉ có khoảnh khắc ấy, Lưu Giản mới thật sự muốn liều lĩnh mà xông tới. Thế nhưng khó khăn lắm mới đến được bước này, y biết chính mình trăm triệu lần không thể lại tham lam nữa.

“Mạnh đại nhân cứ từ từ... suy nghĩ đi, tâm ý của hoàng thượng không phải chỉ cần người nói không muốn là được, còn về nỗi khổ tâm trong lòng bốn vương... Bốn vương không cần người thấu hiểu, chỉ hy vọng người đừng cố chấp, vô duyên vô cớ hủy hoại một chuyện quá mức tốt lành.”

Đây đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo mà, từng câu từng chữ tựa hồ từ miệng người khác thốt ra, bình ổn đến mức chẳng hề giống như xuất phát từ trái tim đã đau đớn muốn chết của mình.

Trong lòng An Bình vương tràn đầy tự giễu, vốn dĩ chỉ là giả vờ mặt lạnh cho người ngoài xem, nào ngờ y đã giả trang đến mức xuất thần nhập hóa như vậy, ngay cả đối với người trước mặt này cũng có thể che giấu tâm tư được.

Người nằm trên giường bỗng chốc khê động. Chỉ trong nháy mắt, một thân ảnh cao gầy đã đứng chắn trước mặt An Bình vương đang làm bộ chuẩn bị rời đi.

Mạnh Vân Khanh dùng hai ngón tay bóp chặt hai gò má Lưu Giản, không cách nào khống chế bản thân đừng gia tăng lực đạo, bật ra những lời lẽ mang đầy oán hận từ giữa hai hàm răng đang nghiến chặt: “Vương gia rất độ lượng, hạ quan tự thấy không thể sánh bằng... Một khi Vương gia đã muốn lãng phí chính mình, tự lấy bản thân ra để giao dịch cùng hạ quan như thế, nếu hạ quan còn không tiếp nhận, chẳng phải quá không biết điều rồi hay sao?”

Tuy rằng Lưu Giản đã chuẩn bị tư tưởng từ trước, song khi nghe người kia vũ nhục không chút lưu tình như vậy, ánh mắt vẫn là lóe lên một tia đau thương khó lòng phát giác.

Mạnh Vân Khanh kéo người vào trong, hung hăng đẩy đối phương tới cái bàn tròn bằng gỗ Hoa Lê. Lưu Giản trở tay không kịp, cước bộ nhất thời lảo đảo khiến cho phần nửa thân trên đổ gục xuống, phần bụng đập vào mép bàn, cảm cũng theo đó mà giáng xuống mặt bàn, kêu lên một tiếng đau đớn.

Ngay sau đó, da đầu Lưu Giản bỗng nhiên căng thẳng, một bàn tay to lớn dùng sức kéo mạnh búi tóc được vắn tỉ mỉ của y, năm đầu ngón tay còn cố ý quẩn lấy từng sợi tóc ép y phải ngửa đầu ra sau. Kế tiếp Lưu Giản chỉ cảm thấy lưng mình bị đè nặng, thanh âm thanh lãnh không mang theo một chút tình cảm nào của Mạnh Vân Khanh truyền tới bên tai: “Đến đây, Vương gia, ngoan ngoãn lấy lòng hạ quan đi.”

Thanh âm vừa dứt, quần dài cùng nội khóa dưới hạ thân liền bị người đằng sau kéo xuống, cặp chân rắn chắc thon dài của Lưu Giản nhanh chóng ẩn ẩn hiện hiện dưới vạt áo bào.

Lần đầu tiên Lưu Giản cảm thấy mất thể diện khi thuần phục dưới thân Mạnh Vân Khanh, nhưng lời là do y chính miệng nói ra, hoàn toàn không có biện pháp vặn vẹo.

Mạnh Vân Khanh một tay thâm nhập vào y bào của Vương gia, động tác đã không còn ôn nhu như trong quá khứ, trái lại cực kỳ thô lỗ mà xoa nắn cánh móng mềm mại của đối phương, cười lạnh nói: “Vương gia cảm thấy khó chịu sao? Đây chẳng phải chính người tự tìm lấy à!” Nói đoạn hất lại chuyển hướng vấn đề, không khỏi mang theo vài phần khoan nhượng: “Bất quá nếu người đồng ý nhận sai, ta liền tha cho người.”

Lưu Giản hít sâu một hơi, tận lực khắc chế từng hồi run rẩy trong thanh âm của mình: “Mạnh đại nhân, người không cần phải như vậy, bổn vương xuất thân từ thanh lâu, tất nhiên hiểu được làm sao để lấy lòng người rồi.”

Vừa nghe được lời ấy, lý trí của Mạnh Vân Khanh âm âm dứt gãy, lửa giận cùng hỏa dục triệt để dâng lên đến mức chỉ còn bạo ngược và xúc động. Hắn vén y bào người nọ lên đến bên hông, hai tay tách rộng hai cánh móng đang căng thẳng của đối phương, mặc kệ y có thích ứng hay không, lập tức đem tính khí cứng rắn và nóng bừng đã bừng bừng khí thế của mình hung hăng sáp nhập vào cơ thể Lưu Giản.

“A –” Tiểu huyết đã quen với những cử chỉ ôn nhu thương tiếc, hiện tại không chịu nổi công kích hung ác của người kia, cảm giác bị hung hăng xé rách truyền thấu tới tận tâm can, Lưu Giản không cách nào ngăn mình kêu to thành tiếng.

Đối với ái nhân ở dưới thân này, Mạnh Vân Khanh thế nhưng lại tỏ ra sắt đá trước nay chưa từng thấy, mặc dù ngửi thấy mùi máu tươi lờ mờ trôi nổi trong không khí, song hắn vẫn không ngừng kịch liệt đẩy đưa thân thể, thậm chí giữa những thanh âm rên rỉ đầy thống khổ của Lưu Giản, hắn càng tận lực phát tiết hơn.

Từ khi quen biết Lưu Giản, hắn luôn nâng niu người nọ, nắm trong tay chỉ sợ hỏng, ngâm trong miệng chỉ sợ tan. Mặc dù thân thể đối phương theo ngày theo tháng mỗi lúc một cường tráng, không cần hắn nâng niu che chở nữa, thế nhưng trong lòng Mạnh Vân Khanh, người kia vẫn là một tiểu hoàng tử khiến hắn không khỏi đem lòng yêu thương như lúc xưa. Chính là, hắn thật không ngờ tiểu hoàng tử của mình mới một ngày có thể trở nên ác tâm như vậy, không chút do dự hai tay đem hắn dâng lên...

Một dòng chất lỏng ấm áp từ bộ vị giao kết giữa hai người chậm chậm chảy xuống, cảm giác đau đớn còn khắc sâu vào lòng hơn so với lần đầu tiên rất nhiều, Lưu Giản bầu chặt mép bàn, hàng mi run rẩy không ngừng khê khàng cụp xuống, giấu đi đôi mắt ẩn chứa vô số tâm tình. Thắt lưng bị người gắt gao giữ chặt, kéo về phía sau nhằm nghênh đón vật thể thô to đang liên tục cán quấy bên trong, động tác của người kia một lần rồi lại một lần, vừa hung tàn vừa kịch liệt, tựa hồ cố ý xé rách huyết khẩu vốn đã bị thương.

“A... A a...”

Xâm chiếm như tra tấn một lúc lâu, bất chợt tính khí người nọ chạm vào một điểm mẫn cảm trên vách tràng, trong những tiếng rên rỉ đau đớn của Lưu Giản tự nhiên xuất vài phần thỏa mãn. Mạnh Vân Khanh lướt bàn tay ra phía trước nắm lấy phân thân của đối phương, thứ kia hiển nhiên đã động tình mà đứng thẳng giữa hai chân Lưu Giản.

“Vương gia quả nhiên là một người hiểu tình biết tình thú, hạ quan mới đâm người vài cái, thế mà thứ này đã cứng như vậy rồi.” Mạnh Vân Khanh cười lạnh, nói.

Lưu Giản đã sớm tuyệt vọng với thể chất của mình, song chưa bao giờ y lại thống hận như hiện tại.

“Đúng rồi, thân thể Vương gia đã trải qua dạy dỗ, không có nam nhân liền không sống được.” Mạnh Vân Khanh cúi người áp sát lại, phả một luồng khí tức ấm áp ngay trên huyệt thái dương đã thấm đẫm mồ hôi của người kia, phun ra những lời căn bã lạnh lùng: “Ngày sau nếu không có hạ quan thỏa mãn ngài, vậy Vương gia sẽ làm như thế nào đây? Lại tìm một người khác?”

“... Người...” Giờ phút này Lưu Giản chỉ cảm thấy cả thân lẫn tâm đều như đông cứng lại.

Ngay sau đó, y nghe thấy Mạnh Vân Khanh bất chợt hung hăng nói: “Người dám!”

Nói xong, hắn lại vì suy đoán kia mà ác liệt nhéo một cái vào phân thân của Lưu Giản xem như trừng phạt.

“A a!” Mạt nước hàm chứa trong đôi mắt đỏ rực cuộc không trụ được nữa, Lưu Giản cuồng loạn lắc đầu, hồng xua đi vết tích ướt át trên khuôn mặt. Y đau đớn đến mức chỉ muốn co quắp toàn thân, triệt để quên đi người đang khống chế thân thể mình lúc này.

“Ta tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không cho người cơ hội đi tìm kẻ khác, người là của ta!” Mạnh Vân Khanh cố định thân hình đang vặn vẹo của người bên dưới, điên cuồng động thân, một lần rồi lại một lần để chính mình tiến nhập thật sâu vào trong cơ thể Lưu Giản.

Rõ ràng tràn ngập thống khổ cùng đau đớn, thế nhưng Lưu Giản không cách nào khống chế mị thị bên trong hậu huyệt của mình co rút, tham lam bao bọc lấy tính khí đối phương, cứ thế gắt gao hút chặt mỗi lần hắn rút ra, rồi lại nhu thuận nuốt lấy khi hắn mãnh liệt xuyên vào. Chỉ cần là người này, cho dù bản thân mình vô cùng khó chịu, y vẫn muốn làm đối phương thoải mái tốt cùng.

Mỗi một đợt va chạm, Mạnh Vân Khanh đều công kích vào điểm trọng tâm, khoái cảm dâng lên bên trong đau đớn đủ để cho thân thể mẫn cảm của Lưu Giản đạt tới cao trào. Cảm nhận được người nọ run rẩy toàn thân, tựa hồ sắp phát tiết, Mạnh Vân Khanh lập tức thu hồi một bàn tay đang mơn trớn nơi bấp dùi đối phương, tóm lấy tính khí đã thấm ướt dịch thể của y, dùng ngón cái gắt gao bịt chặt lỗ nhỏ ở đầu đỉnh.

“Đừng... buông, buông ra...” Lưu Giản khó chịu đến mức căng cứng cơ bắp toàn thân.

Mạnh Vân Khanh bị cái mộng người kia một phen kẹp chặt, thiếu chút nữa nhịn không nổi mà xuất tinh.

“Thả lỏng!” Nói xong, hắn giơ tay vỗ mạnh hai chưởng lên cánh mộng màu mật ong của người nọ. Bởi vì lực đạo khá lớn, nhất thời trên mộng Lưu Giản hiện ra một dấu tay đỏ ửng thật rõ ràng.

Vách tràng mẫn cảm bên trong hậu huyệt nóng bỏng không ngừng bị ma sát đến run rẩy, tính khí của Lưu Giản căng cứng đến không chịu nổi, y cảm thấy chính mình sắp điên rồi, vô thức chảy nước mắt cầu xin Mạnh Vân Khanh: “... A a a... Để, để ta bắn...”

“Nhận sai!” Khí tức Mạnh Vân Khanh không hề bình ổn, chỉ đơn giản phun ra hai chữ như vậy.

Nhưng là duy chỉ có điều này, Lưu Giản lại không thể nói ra.

Thấy đối phương không chịu thua, Mạnh Vân Khanh lại dùng lực đâm đâm rút rút, liên tục công kích cục tâm, đồng thời năm ngón tay đang nắm chặt tính khí đối phương càng thêm xiết mạnh. Lưu Giản há miệng kêu to, trên gương mặt tuần láng tràn đầy thống khổ hòa cùng vui sướng, đôi con ngươi đen lầy của y bỗng chốc vô lực đến thất thần, nước miếng không kịp nuốt vào cứ thế chậm rãi tràn ra khỏi khóe môi.

Không thể, tuyệt đối không thể nhận sai... Bị công kích đến mức da thịt đều tê dại, An Bình vương cơ hồ sắp sửa mất đi thần trí chỉ có thể không ngừng nhắc đi nhắc lại ý niệm này ở trong đầu.

Sự kiên cường đến bất ngờ của Lưu Giản khiến cho Mạnh Vân Khanh đau lòng cùng khổ sở cực kỳ, nhưng là việc đã đến nước này, hẳn tuyệt không thể thỏa hiệp trước!

Con đường phát tiết bị người cường chế bịt lại, Lưu Giản vô pháp đạt đến cao trào ở phía trước, khoái cảm càng tích tụ lại càng mãnh liệt khiến cho hậu huyết của y co rút không ngừng. Điều này cũng làm Mạnh Vân Khanh mặc dù đang nổi nóng vẫn là sẵn khoái đến khó có thể diễn tả bằng lời, tính khí vốn đã cương cứng lại căng lớn thêm một chút, thật sâu tiến vào, bức ép vách tràng mở rộng đến cực hạn.

“To quá... dừng... A!” Lưu Giản không khỏi thất thanh kêu lớn.

Khi thanh âm người nọ vang lên, Mạnh Vân Khanh liền cảm thấy tính khí của chính mình lại bị cắn chặt thêm mấy phần, ngay sau đó, một dòng chất lỏng ấm nóng quý dị tưới lên phân thân cứng rắn đến phát đau của hắn...

Rút hạ thân ra khỏi cơ thể đối phương, Mạnh Vân Khanh chỉ thấy thứ kia của mình bị một thứ chất lỏng không biết tên thấm cho ướt đầm. Mà ở cái lỗ nhỏ vô pháp khép lại hoàn toàn giữa hai cánh mông Lưu Giản cũng chậm rãi chảy ra rất nhiều dịch thể trong veo hòa cùng tơ máu.

Mạnh Vân Khanh có chút không biết nói gì, đồng thời cũng cảm thấy hưng phấn không sao tả xiết. Tuy rằng biết biết rõ thân thể Lưu Giản đã thấm nhuần rất nhiều được vật, thể chất hoàn toàn khác biệt với nam tử bình thường, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hắn làm người này đến mức đạt được cao trào từ phía đằng sau.

Lưu Giản toàn thân xụi lơ trên bàn, hít vào từng ngụm từng ngụm không khí. Lúc này đầu óc y đã trống trơn, cũng không biết được chuyện gì đang diễn ra, chỉ cảm thấy khoái cảm căng tràn như muốn nổ bùng đã tìm được con đường phát tiết, mặc dù chưa hề xuất tinh cũng cảm thấy cực kỳ thoải mái.

“Người nói xem, người như thế này, sao còn có thể đem ta đẩy cho người khác...” Mạnh Vân Khanh thở dài, vươn tay sờ trớn khuôn mặt đối phương.

Lưu Giản nâng mắt liếc nhìn người kia một cái, cuối cùng chỉ lặng lẽ mím chặt hai cánh môi mỏng của mình.

Chân mày Mạnh Vân Khanh lại nhướn lên một lần nữa, Lưu Giản cứ nhiên quyết tâm muốn hắn thú thê, quật cường này của đối phương đích thực hắn chưa từng lĩnh giáo. Nếu như là chuyện khác, chính mình tự nhiên sẽ tận lực lùi bước, thế nhưng vấn đề này lại ảnh hưởng tới tương lai của cả hai người, hẳn cho dù phải làm kẻ ác cũng tuyệt không đáp ứng!

Nghĩ tới điều này, Mạnh Vân Khanh lại hung hăng kéo Lưu Giản lên, để y quỳ gối trước mặt mình, đem vật thể nóng bỏng mà cứng rắn đặt sát bên môi y, ra lệnh: “Ngậm vào, liếm đến khi ta phóng thích mới thôi.”

Lúc này, Lưu Giản đã rã rời tứ chi, nghe người kia nói thế, thân thể thoáng khựng lại một chút, rồi mới há miệng ra, chậm rãi ngậm lấy tính khí dính đầy *** dịch của đối phương. Đầu đỉnh căng tròn của người nào đó nhanh chóng đầy khoang miệng y, mùi vị tanh nồng kia thực sự không dễ nuốt, vì thế Lưu Giản không khỏi nhứ chặt hai hàng lông mày dài rậm móc xé lên tận tóc mai.

Những lần hoan ái thông thường, Mạnh Vân Khanh không thích để Lưu Giản làm những chuyện tình sắc như vậy, chỉ vì lúc còn nhỏ lưu lạc ở chốn thanh lâu, mặc dù Lưu Giản không bán mình, thế nhưng thỉnh thoảng vẫn dùng miệng hầu hạ khách nhân. Cái thứ kỹ xảo thân kinh bách chiến này của người kia trái lại khiến cho Mạnh Vân Khanh đau xót không nói nên lời. Vì thế cho nên hắn thích chính mình thỏa tiêu cho Lưu Giản hơn, cảm nhận Lưu Giản vẽ mặt mê li cương lên trong miệng mình, nội tâm hắn tự nhiên sẽ đẩy lên cảm giác thành tựu cực kỳ.

Vì lẽ đó, Lưu Giản rất nhiều năm chưa từng dùng miệng hầu hạ người ta, quả thực kỹ thuật đã mai một thật nhiều, chỉ biết dùng những hồi ức có thể lẫn mò trong trí nhớ kết hợp với bản năng mà ngậm chặt hạ thể đối phương. Y dùng đầu lưỡi có phần gượng gạo khê chọc vào lỗ nhỏ trên đỉnh phân thân người nọ, cảm nhận một dòng chất lỏng chậm chậm rỉ ra. Nhanh chóng dùng tay đỡ lấy gốc phân thân, Lưu Giản há miệng nuốt sâu một hơi, để cho đầu đỉnh cơ hồ chạm tới yết hầu, rồi lại hóp má liều mạng mút lấy bất chấp nước bọt tiết ra bên trong khoang miệng chảy tràn xuống tận dưới cằm.

Mạnh Vân Khanh vốn đã sắp tới cao trào, lại bị Lưu Giản ngậm sâu mút chặt một phen, kiềm chế không được bao lâu liền dứt khoát đẩy đưa trong khoang miệng đối phương. Rất nhanh sau đó, tính khí hắn run

lên, một lượng lớn dịch thể mạnh mẽ phun ra. Theo cảm giác nóng bỏng bốc cháy lên nơi cổ họng, Lưu Giản khẽ phập phồng cánh mũi, cuối cùng yên lặng mà nuốt xuống.

5. Chương 5

Biên tập: Mi Mi

Beta: Vũ Yên

An Bình Vương đi tới phủ Mạnh học sĩ hỏi thăm, chẳng hiểu vì sao một đêm không về, quân gia vương phủ vội vàng phái người đi dò hỏi, cuối cùng chỉ gặp được đám tùy tùng của Vương gia đang đứng trong sân Mạnh phủ chờ lệnh, về phần bản thân Vương gia cũng là thấy tiếng chứ không thấy người.

Lúc ấy, đám hạ nhân Vương phủ phái tới đứng ở ngoài cửa, nghe được thanh âm trầm ngập uy nghiêm của chủ nhân nhà mình: “Mạnh đại nhân thân thể không khỏe, bốn vương phụng chỉ Hoàng Thượng đến thăm nom, có thể xảy ra chuyện gì? Mấy ngày nữa sẽ về, các người hồi phủ đi, không cần nhiều chuyện.”

Người hầu lĩnh mệnh trở về, một hồi sợ bóng sợ gió nhanh chóng được dập tắt yên yên ổn ổn.

Trừ bỏ Mạnh học sĩ đại nhân, không một ai biết được, đằng sau cánh cửa kia An Bình Vương dùng bộ dáng như thế nào để đuổi gia nhân của mình.

Trên giường, một thân thể trần đầy nam tính trần trụi nằm vắt ngang qua chần đệm, hai tay bị mấy sợi dây thừng thô to trói chặt ở đầu giường, tóc dài đen bóng buông thả tán loạn, đôi mắt còn bị một cái đai lưng tối màu buộc vắt qua, chỉ có thể nhìn thấy hai vệt sọc ướt thẫm đầm trên vải dệt. Người nọ tứ chi thon dài với đường cong tuyệt mỹ, giờ phút này làn da màu mật ong phủ đầy những giọt mồ hôi tinh mịn cực kỳ, lớp cơ bắp rắn chắc trước ngực bởi vì thở dốc không ngừng mà phập phồng liên tục, tựa hồ đang trải qua một loại khổ hình.

Nhìn kỹ sẽ thấy, tính khí của nam tử nọ đang cương cứng dựng thẳng giữa cặp chân dài trơn bóng mượt mà. Thứ ấy căng đến tím tái, trên lỗ nhử ở đầu đỉnh còn hiển lộ một đoạn ngọc trắng tỏa sáng long lanh, có thể tưởng tượng được, cây trâm vừa tinh mỹ vừa thon dài kia đã tiến nhập cơ thể nam nhân ấy sâu đến thế nào.

Tất cả những điều này đều rơi vào đáy mắt nam nhân đang ngồi quan sát ở bên giường, so với người đang trần như nhộng kia, y phục của hắn không chỉnh tề hơn là mấy, vạt áo rộng mở thoải mái mà phô bày làn da trắng nõn với từng thớ cơ bắp trải qua thời gian dài rèn luyện. Mỗi một tác đường cong trên thân thể đều sắc nét như dùng dao khắc mà thành, lại phối hợp cùng vẻ ngoài tuấn tú, khiến cho hắn hết như một mãnh thú cường hân mà lại tao nhã mê người, trần ngập mị lực nhưng không hề phát ra lấy một tia nguy hiểm.

Mạnh Vân Khanh vươn ra một ngón tay, móc lấy cái nhũ hoàn trước ngực Lưu Giản rồi nhẹ nhàng kéo một cái, xấu xa nói: “Vương gia, người ở chỗ của người đã đi rồi, sẽ không có ai tới cứu người nữa, người quyết định tiếp tục chơi mấy trò trong khuê phòng này cùng hạ quan, hay là ngoan ngoãn nhận sai đây, hửm?”

“Ừm a...” Lưu Giản nhin không được rên rỉ một tiếng, mồ hôi đã sớm thẫm đầy trên gương mặt kiên nghị, cánh môi mỏng manh chẳng biết đã bị bản thân cắn nát mấy lần, thế nhưng vẫn không chịu nhả ra một từ yếu thế.

Không có được đáp án thuyết phục, Mạnh Vân Khanh bực bội vô cùng, dùng sức ấn mạnh nhũ đầu bởi vì sưng đỏ mà dựng thẳng xuống, khiến cho Lưu Giản vận vẹo không ngừng.

“Sao người lại bướng bỉnh như vậy! Đáng giận như vậy hả!”

Lưu Giản hòa hoãn hơi thở một hồi, hữu khí vô lực nói: “Ta... Ta lúc nào cũng nghe lời người... Lần này... Người nghe ta đi...”

“Không – có – khả – năng!” Biểu tình trầm lặng như nước, Mạnh Vân Khanh rành rọt nói ra từng chữ.

Đoạn đối thoại giữa hai người quanh đi quẩn lại vẫn vòng về điểm khởi đầu, cả thân lẫn tâm Lưu Giản đều lao lực quá độ, vì thế y dứt khoát quay mặt vào trong giường, không hề hé răng.

“Giản Nhi, hai người chúng ta ở bên nhau cả đời không tốt sao? Hoàng Thượng nói cái gì thì cũng chỉ là ý tứ của riêng mình hần thôi, chỉ cần ta không nguyên ý, hần cũng không thể bức ta đi thú Minh Nguyệt công chúa được.” Khẩu khí của Mạnh Vân Khanh mềm đi một chút, vừa nói hần vừa gầy gầy đầu nhũ mẫn cảm của đối phương, muốn nhờ vào động thái chứa đầy tình sắc này mà giải quyết êm xuôi sự việc.

Cảm giác tê dại từ trước ngực truyền đến đúng là Lưu Giản sợ không cách nào ngăn cản, y ưỡn ngực theo bản năng, đem khát vọng được ôn nhu vỗ về hiển lộ ra trước mắt Mạnh Vân Khanh, tựa hồ mong đợi đối phương sẽ mang cho y càng nhiều sung sướng.

“Được không?” Mạnh Vân Khanh nghiêng người ngậm lấy một đầu nhũ tròn tròn, vừa cắn vừa mút.

Lưu Giản vội vàng bắt lấy một tia tỉnh táo xẹt qua trong óc, khàn giọng đáp: “Không...”

Mạnh Vân Khanh nghe vậy dấy mắt dăng lên một tia buồn bã, song vẫn tận lực bảo trì ôn nhu, nói: “Vì sao lại không? Chẳng phải từ nhỏ Giản Nhi đã quyết sẽ gả cho Vân ca ca hay sao? Người xem, từ khi mười ba tuổi người đã trao tấm thân trong sạch cho ta, ta vẫn luôn coi đó là khoảnh khắc động phòng của chúng ta, nhiều năm như vậy, trong mắt ta, người chính là thê tử. Mạnh Vân Khanh này cả đời chỉ có duy nhất một tình lữ, người bảo ta thú Minh Nguyệt công chúa, chẳng lẽ muốn nằng vào Mạnh gia làm thiếp sao? Dù người có thể để muội muội mình làm tiểu thiếp, nhưng Hoàng Thượng cũng chưa chắc đã chịu, đúng không?”

“Ta... Ta không phải...” Biết rõ người nọ đang cố ý đảo lộn suy nghĩ của mình, song Lưu Giản vẫn không cách nào phủ nhận.

“Sao lại không phải?” Mạnh Vân Khanh hôn lên gò má đối phương, thuận tiện liếm liếm mùi vị mồ hôi bám trên khoe miệng.

Lưu Giản lắc đầu, kiên định nói: “Ta không thể làm vợ người... Minh Nguyệt, Minh Nguyệt thì có thể... nàng còn có thể vì người lưu lại con nối dòng...”

“Vân ca ca có Giản Nhi là đủ rồi.” Mạnh Vân Khanh liếc mắt nhìn xuống tính khí sùng đồ của đối phương một cái, nhẹ tay rút ngọc trâm ra ngoài một chút, rồi lại chậm rãi cắm vào. Như thế đáp lại động tác này, linh khẩu người kia tức thì rỉ ra không ít dịch thể trong suốt.

“Đừng... đừng như vậy...” Mắt không cách nào nhìn thấy, những giác quan khác trên thân thể trái lại đều linh mẫn đến dọa người, Lưu Giản vô pháp thừa nhận loại kích thích này, không biết bởi vì đau đớn hay sung sướng mà nước mắt liên tục chảy ra dưới lớp đai lưng.

Mạnh Vân Khanh liếm đi nước mắt chảy xuống dưới mặt y, dùng ngữ khí như thôi miên nói: “Phải, người có thể, người chính là thê tử của Vân ca ca, phải vì Vân ca ca mà sinh hài tử... Đúng rồi, đầu nhũ của Giản Nhi rất lớn, ngày sau sẽ rất nhiều sữa, có thể cho con chúng ta bú.”

Thanh âm mê hoặc kia còn chưa dứt, Lưu Giản đã cảm thấy một bàn tay to lớn mở rộng ra, tựa như xoa bóp mà xoay xoay mấy vòng tròn trên ***g ngực của mình, hình như người nào đó thật sự muốn bóp cho sữa chảy ra từ đầu nhũ của y vậy.

“Ừm a... Ta không... không có sữa...” Bởi những lời lẽ chọc ghẹo vẽ ra viễn cảnh mỹ lệ khó mà chịu nổi kia, toàn thân Lưu Giản nhất thời rung động. Mặc dù không muốn thừa nhận, thế nhưng ngôn từ quý dị của Mạnh Vân Khanh thực sự khiến cho y có cảm giác, giống như đối phương đích thực có năng lực khiến cho mình sinh nở.

Trong cơn mê mẩn Mạnh Vân Khanh, ái nhân thân phận tôn quý lại toát ra một phong thái *** mỹ phóng túng cực kỳ quả thực đẹp không sao tả xiết. Hần cong môi cười nhẹ, cố ý xuyên tạc lời của đối phương: “Ừm, bây giờ vẫn chưa có, chờ khi Giản Nhi mang thai, bầu ngực sẽ lớn hơn, lúc ấy liền có.”

“Không, không, không...” Lưu Giản kháng cự mà lắc đầu nguây nguây. Động tác này quá mạnh, thậm chí tác động đến trên dây thừng trói ở cổ tay.

Trong cảm giác sợ hãi kinh hoàng, Lưu Giản cảm giác được hai bàn tay đang xoa nắn đầu nhũ của mình dần dần chậm rãi rời đi, chính là thân kinh căng thẳng vừa định thả lỏng một hơi, y lại mẫn cảm mà phát

hiện những chấn động rất nhỏ trên giường. Ngay giây tiếp theo, cặp chân đang tùy tiện duỗi dài của y liền bị một đôi tay dễ dàng mở rộng, người nọ nắm chặt mắt cá chân y, một phen gập chúng lên phía trước.

“Um ư...” Một ngón tay tựa như lông chim mơn trớn vào u huyết phía sau, mang đến cho Lưu Giản một hồi run rẩy.

Chính là chờ đợi hồi lâu cũng không thấy hành động kế tiếp của đối phương, y biết, tên kia còn đang quan sát hạ thể mình, suy nghĩ này khiến Lưu Giản bất giác mà co rút huyết khẩu.

Mạnh Vân Khanh mắt không chớp nhìn chăm chăm vào bộ vị giữa hai cánh mông Lưu Giản, dịch ruột non từ trong cơ thể tiết ra khiến cho huyết khẩu và khe mông đều trở nên ẩm ướt cùng dính nhớp, thậm chí lớp đệm giường dưới thân y cũng không thoát được, rõ ràng lộ ra một mảnh bởi vì thấm nước mà trở nên sẫm màu.

Hầu kết tinh tế ở trên cần cổ trắng nõn thon dài tuyệt mỹ hung hăng động chuyển, Mạnh Vân Khanh dùng thanh âm khàn khàn đến dị thường, nói: “Giản nhi, người nhất định không biết nơi này của mình mê người biết bao nhiêu, Vân ca ca thực sự vui mừng vì người là người của ta, nơi này chỉ có ta, một mình Mạnh Vân Khanh ta được chạm vào!”

Có thể có được một tình yêu tràn đầy chiếm hữu như thế, trong lòng Lưu Giản đâu chỉ đơn giản là chấn động, y mở to đôi mắt muốn thấy rõ người trước mắt, song lại vô pháp nhìn rõ được – thứ chắn ngang ở giữa không phải chỉ có một tầng vải dệt, mà là một tương lai mà y căn bản không thể nhìn thấy của hai người.

Đặt cự vật cứng rắn nóng bỏng ở trước cửa huyết của đối phương, Mạnh Vân Khanh lãnh tĩnh đến đáng sợ nói: “Vân ca ca sẽ hảo hảo lấp kín tiểu huyết của Giản nhi, bắn vào trong đến tràn đầy, như vậy Giản nhi sẽ có mang hài tử của Vân ca ca, đến lúc ấy ta xem Giản nhi làm sao dám rời khỏi ta nữa.”

Lưu Giản không ngờ chính mình cư nhiên có thể bức cho nam nhân khiêm tốn ôn nhu nho nhã kia trở nên điên cuồng như vậy, nhất thời hốc mắt nóng lên, đầu lòng đến rơi lệ đầy mặt.

“Vân Khanh... Vân Khanh...” Y vừa khóc vừa thốt ra cái tên đã khắc sâu vào tận tâm khảm của mình, không biết phải làm thế nào cho phải.

Lúc này, Mạnh Vân Khanh cứ một lần rồi lại một lần xỏ xuyên vào bộ vị chỉ thuộc về một mình mình ở trên thân thể người kia, triệt để đem Vương gia bi thương và bất lực này biến thành của riêng.

“Ngoan, ngoan, Vân ca ca yêu người.” Mạnh Vân Khanh dán chặt bờ môi lên khuôn miệng Lưu Giản, vừa hôn, vừa nỉ non từng tiếng yêu thật ngọt ngào.

Trong lòng Lưu Giản có một ngàn một vạn lời yêu muốn đáp lại Mạnh Vân Khanh, thế nhưng y lại không thể, không thể...

“A! A! A!”

Dưới sự va chạm mãnh liệt của phân thân thô to nọ, Lưu Giản thả lỏng tâm tình mà kêu lên thành tiếng, y khao khát được Mạnh Vân Khanh ôm lấy với một phương thức kịch liệt trước này chưa từng có, cho dù là đau đớn, y cũng vui vẻ mà chịu đựng.

Thế nhưng, ngoài trừ những tiếng rên rỉ, y cũng không hề nói ra một chữ mà Mạnh Vân Khanh muốn nghe.

Mạnh Vân Khanh không ép hỏi thêm nữa, chỉ im lặng kích thích thân thể đối phương, thất lưỡng vừa tiến vừa lùi, hết sức chuyên chú đẩy dục vọng của người dưới thân lên tới đỉnh điểm.

Thời điểm đâm rút được chừng trăm cú, hần vô thức cúi đầu vừa vặn nhìn thấy tính khí của Lưu Giản đã tím đen cực kỳ đáng sợ, nếu còn không phóng thích chỉ sợ sẽ lưu lại di chứng về sau. Nghĩ vậy, Mạnh Vân Khanh dừng lại, thật cẩn thận ngọc trâm ra khỏi niệu đạo đối phương.

“Ngô!” Lưu Giản chính là cảm thấy rất đau, bị bịt chặt một thời gian dài, muốn bắn cũng không bắn được, song tính khí vẫn duy trì tình trạng cương cứng lên.

Mạnh Vân Khanh nắm nắm lấy phân thân người nọ bắt đầu xoa nắn lên lên xuống xuống. Mặc dù hắc không dám dùng nhiều sức, chính là Lưu Giản vẫn đau đến chết đi sống lại, bên trong niếu đạo bỗng rất từng hồi.

“Đừng xoa nữa... Ta không cần...”

“Không được, phải bắn ra, bằng không liền hỏng luôn đó.” Mạnh Vân Khanh dùng tay còn lại đỡ hai khối cầu nhỏ bên dưới tính khí đối phương, khéo léo mà vuốt ve mơn trớn.

Qua một hồi lâu, đầu đỉnh phân thân của Lưu Giản mới chảy ra một chút dịch thể màu trắng đục, song lại không thể trực tiếp bắn ra như bình thường, mà phải nhờ Mạnh Vân Khanh chậm rãi đè ép mới chậm rãi rỉ ra.

Sau khi trút hết dịch thể tồn đọng trong cơ thể, toàn thân Lưu Giản đều ướt đẫm hết như vừa được vớt từ dưới nước lên, phân thân ử rử cuộn mình dưới lớp lông mao đen mượt, mặc kệ Mạnh Vân Khanh ghì chặt hai chân y bắt đầu tiến quân một lần nữa, cũng không có bất cứ phản ứng gì.

Đôi con ngươi đen láy dưới lớp đai lưng dần dần tan rã, hai hàng mi chậm rãi chậm rãi, nặng nề khép lại.

Lúc này Mạnh Vân Khanh không gây sức ép thật lâu nữa mà liền tiết ra, mặc dù vậy, u huyết chịu đủ chà đạp đã thâm vô cùng, ở ngay vết thương do bị xé rách, một dòng chất lỏng đỏ trắng đan xen chậm chậm chảy ra. Tất thấy đều đang lên án hành vi hung tàn của hắc lúc trước.

Cởi bỏ đai lưng trên mắt Lưu Giản, chỉ thấy người kia không biết đã ngắt đi từ lúc nào, gương mặt ướt đẫm chẳng biết là do mồ hôi hay là nước mắt.

Mạnh Vân Khanh yêu thích không thôi mà vuốt ve khuôn mặt y, cẩn cẩn thận thận như đang nâng niu trân bảo. Cái mũi, khuôn miệng, đôi môi, tất cả những đường nét đoan đoan chính chính trên gương mặt y, hắc đều dùng đầu ngón tay cẩn thận lần theo, miêu tả lại.

Thương tổn y, người đau đớn nhất còn không phải là chính mình sao?

Có lẽ, mình đã quá sai rồi.

Rốt cục, ngày thứ ba sau khi An Bình Vương đến thăm, học sĩ đại nhân quyết định vào cung.

Thời điểm An Bình Vương tỉnh dậy vào sáng sớm, ngoài cửa sổ truyền đến vài tiếng chim hót trong trẻo dễ nghe. Y không biết mình đã thiếp ngủ hoặc là đã bất tỉnh bao lâu, song trên cổ tay đã không còn trói buộc, chỉ đọng lại một vết hồng ngân chỗ đậm chỗ mờ. Quần áo trên thân y đã được đổi mới, ngay cả bộ vị khó nói giữa hai cánh hông cũng được gột rửa sạch sẽ, còn tản mát một chút thanh lương của dược liệu.

Kỳ quái chính là, chủ nhân của căn phòng – người đã vì y mà làm tất cả những việc này, thế nhưng không hề hiện diện.

Xốc tẩm chăn mềm mại lên, khẽ khàng vận động vài cái, Vương gia bỗng nhiên nhú mày thật chặt. Vất vả mới đi xong giày, y vươn tay sờ lên cái trán, cư nhiên tất cả đều là mồ hôi.

Thời điểm khoác thêm ngoại bào, Lưu Giản nghe thấy một thanh âm cung kính từ ngoài cửa truyền vào, người nọ chắc là bị động tĩnh trong phòng gây chú ý.

“Vương gia, ngài đã dậy chưa?”

Nhận ra người vừa lên tiếng là quản gia Mạnh phủ, An Bình Vương liền lên tiếng gọi: “Vào đi.”

Giọng nói của y có chút khàn khàn, nhưng khí khái và uy nghiêm thì vẫn không hề giảm.

Ngay sau đó, một nam tử trung niên đẩy cửa bước vào, cúi gập thắt lưng không dám ngẩng đầu mở miệng nói: “Đại nhân đã căn dặn tiểu nhân, chờ Vương gia thức dậy sẽ giúp ngài chuẩn bị đồ ăn, trước tiên có cần gọi người vào hầu ngài rửa mặt chải đầu hay không?”

An Bình Vương sờ cằm, lại hỏi: “Mạnh đại nhân đâu?”

“Hôm qua đại nhân đã đi ra ngoài vẫn chưa quay về phủ.” Thanh âm của Mạnh quản gia có phần run rẩy.

Ngồi trên ngôi cao, vị quân chủ một thân hoàng bào nâng tầm mắt từ xấp tắp chương lên, gương tôn quý nghiêm nghị xuất ra một nét cười, dùng ngữ khí tựa hồ đã lường trước tất cả mọi việc, nói: “Thập tam đệ tới rồi.”

“Thần đệ xin thỉnh an hoàng huynh.” An Bình Vương trong lòng âm thầm kinh hãi, song cũng không dám để lộ một chút khác thường nào.

Hoàng đế cười cười: “Nếu đã đến rồi, vậy liền dùng một bữa cơm với trẫm đi.”

Di chuyển từ ngự thư phòng tới phòng bên của đến Dưỡng Tâm, hoàng đế và An Bình Vương một bên hưởng dụng rượu ngon mỹ thực, một bên tâm sự huynh đệ thâm tình.

Nhờ có Mạnh Vân Khanh vẫn luôn hòa giải ở giữa, tình cảm của hai huynh đệ này mặc dù không thể nói là thân mật khăng khít vô cùng, nhưng ở chung cũng coi như hòa thuận. Hơn nữa An Bình Vương làm người thanh bạch, từ nhỏ đến lớn đều không tranh chấp với ai, tình nguyện sinh tồn rất mực bình thường ở chốn hậu cung, cho nên hoàng đế cũng ôn hòa với y hơn một chút so với những huynh đệ khác.

Có điều, thái độ của hoàng đế hôm nay dường như hơi bất thường, trong lòng An Bình Vương biết rõ, nhưng cũng chưa đến lúc nói toạc ra.

Quả nhiên, uống xong ba tuần rượu, hoàng đế nâng một chén rượu tinh xảo lên cao, liếc mắt nhìn về phía An Bình Vương đang ngồi thập phần nghiêm chỉnh một cái, nhàn nhạt cười nói: “Hôm nay thập tam đệ tiến cung, hẳn là không phải cố ý đến ăn cơm trò chuyện với trẫm.”

Nếu như đối phương đã mở miệng, An Bình Vương tự nhiên không cần giấu diếm nữa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Thần đệ nghe nói Mạnh Vân Khanh đã bị hoàng huynh bắt giữ, không biết hắn đã phạm phải tội gì?”

Hoàng đế cười lạnh một tiếng, trả lời: “Mạnh Vân Khanh chống lại thánh chỉ, khi quân phạm thượng, lần này nếu không trừng trị tới nơi tới chốn, sớm hay muộn hắn cũng sẽ trèo lên đầu trẫm cho xem!”

Tuy biết lời này không khỏi có vài phần nói quá, thế nhưng nghe vào, An Bình Vương vẫn là mồ hôi lạnh lạnh lẽo tuôn rơi, chỉ sợ Mạnh Vân Khanh quả thật đã nói một vài lời khó lọt tai rồi.

“Thập tam đệ, trẫm biết ngươi và Mạnh Vân Khanh không ít giao tình, nhưng việc này ngươi đừng nhúng tay vào thì hơn.” Ngữ khí của Hoàng đế rất bình thường, thế nhưng ánh mắt lại đậm chất cảnh cáo: ‘không được chõ mũi vào’. Dứt lời, hắn còn vỗ vỗ lên mu bàn tay đã cứng đờ của An Bình Vương, xem như trấn an một chút.

An Bình Vương cảm thấy trái tim đau đớn như muốn nứt ra, nhẹ giọng nói: “Hoàng huynh định trừng trị Mạnh Vân Khanh như thế nào?”

“Hừ, trẫm vốn là nhớ tới tình xưa, muốn gả Minh Nguyệt cho hắn, hắn thế nhưng dám nói không cần, còn bịa đặt đã có ý trung nhân này nọ, lời nói và hành vi cuồng vọng như thế, trẫm tất nhiên không thể xử nhẹ rồi.” Nói xong, vẻ mặt hoàng đế bỗng nhiên trầm xuống, vô cùng tức giận vỗ một cái xuống mặt bàn.

Trái tim An Bình Vương theo tiếng vang không lớn kia mà kịch liệt nảy lên một cái, giờ khắc này, y không còn là một Vương gia lạnh lùng sắt đá như lời đồn, mà chỉ là Lưu Giản, một Lưu Giản yêu sâu sắc Mạnh Vân Khanh. Trong suốt thời thơ ấu bị xem như một món đồ chơi ở trong kỹ viện, ngày ngày đêm đêm gánh chịu đòn hiếp cùng đùa bỡn *** ô, y cũng chưa từng sợ hãi như hiện tại.

Ái nhân bị giam cầm trong tù ngục, y thế nhưng lại bất lực không thể làm gì, vậy thì thân phận Vương gia cao quý còn có giá trị gì đâu?

Lưu Giản bất động thanh sắc mà xiết chặt nắm tay bên dưới mặt bàn, nói: “Hoàng huynh bớt giận, Mạnh Vân Khanh chắc chắn là nhất thời hồ đồ thôi, nếu không ngại xin hãy để thần đệ gặp hắn một lần, khuyên nhủ hắn một cái, nhất định hắn sẽ hiểu ra, biết sai sửa lỗi...”

Lời còn chưa dứt, hoàng đế cong môi mỉm cười, hỏi: “Thập tam đệ là đang đau lòng?”

Chính là, cặp mắt kia sắc bén không gì sánh được kia của hoàng đế lại không có lấy nửa tia tiếu ý.

Trong lúc nhất thời, Lưu Giản chỉ cảm thấy chính mình như một con mồi bị hãm sâu vào mảnh lưới giăng ra bởi ánh mắt bề nghệ thấu triệt chúng sinh kia, mỗi một câu nói, mỗi một hành vi cũng chỉ là giẫy dụa vô vọng trước khi hấp hối.

Hoàng đế hẳn đã biết, tư tình của y với Mạnh Vân Khanh, trước mặt thiên tử căn bản không thể có bí mật, đối phương chính là đang đợi y tự chui đầu vào lưới!

Không... Không! Y tuyệt không thể để Mạnh Vân Khanh thừa nhận tất cả chuyện này! Rõ ràng là lỗi của y, nếu không phải năm đó y thừa dịp Mạnh Vân Khanh say rượu thần chí mơ hồ, chẳng biết xấu hổ mà câu dẫn hắn, vậy thì Mạnh Vân Khanh sao có thể rơi vào tình cảnh hiện nay!

Vân ca ca của y, vốn nên có chỗ đứng ở trong triều đình, hăng hái hơn hở, tiền đồ vô hạn, chứ không thể là một tù nhân sa sút chán trường...

Nếu nhất định phải có người gánh chịu hậu quả thì, người đó nhất định phải là y!

Chuyện đã đến nước này, Lưu Giản trái lại không còn lo lắng về tương lai nữa, dứt khoát quỳ gối trước mặt hoàng đế, rung giọng nói: “Hoàng huynh thứ tội, tất cả đều là chủ ý của thần đệ, Mạnh Vân Khanh chẳng qua không thể làm trái mà thôi.”

Nghe thấy thanh âm ngay thẳng của đối phương, hoàng đế cũng lập tức đi thẳng vào vấn đề: “Các người một người là thần tử đặc lực của trẫm, một người là hoàng đệ của trẫm, giống như tay trái với vai phải của trẫm vậy, cư nhiên lén lút dây dưa, như thế còn ra cái thể thống gì.”

“Thần đệ biết tội.”

Hoàng đế bày ra vẻ mặt đau lòng, thở dài nói: “Tập tam đệ a thập tam đệ, vốn dĩ trẫm cũng không muốn đâm thủng lớp giấy che chắn mỏng manh này đâu, người ngẫm lại mà xem, mấy năm nay, trẫm có từng nói một câu chưa? Bảo người đi thuyết phục Mạnh Vân Khanh thú Minh Nguyệt, là muốn để hai người dứt khoát gọn gàng, người đường đường là một Vương gia, tại sao ngay cả chút việc nhỏ ấy cũng không làm được? Nếu không phải Mạnh Vân Khanh có tài khiến trẫm thương tiếc thì, trẫm đã sớm đẩy hắn đi thật xa rồi, làm sao còn để cho các người cả ngày tăng tị ngay dưới mi mắt trẫm, hủy đi toàn bộ danh dự của hoàng thất ta!”

Lưu Giản chấn động toàn thân, đầu cúi gằm xuống, cả người như rớt vào hầm băng. Thì ra từ ngay từ đầu hoàng đế đã biết rõ tất cả, như vậy, đoạn đời cơ cực không tưởng của mình lúc ấu thơ, hẳn cũng nắm rõ như lòng bàn tay. Buồn cười chính mình nhiều năm như vậy trong tâm vẫn tưởng bản thân may mắn...

Hoàng đế vươn tay nâng Lưu Giản dậy, trầm thía nói: “Mạnh Vân Khanh từ nhỏ đã ở bên trẫm, làm sao trẫm nhẫn tâm trị tội hắn, chính là người cứ chấp mê bất ngộ như thế, trẫm chỉ có thể khai đao với hắn mà thôi.”

Lưu Giản đột nhiên mãnh liệt ngẩng đầu, đáy mắt ngập tràn quyết ý, nói: “Thần đệ thật sự biết sai rồi, sau này tuyệt không qua lại với Mạnh Vân Khanh nữa!”

“Từ đầu mà nghĩ như vậy có phải đã tốt rồi không?” Hoàng đế vỗ vỗ mấy đầu ngón tay đã phát lạnh của y, ý bảo y ngồi xuống, lại nói: “Trẫm đã rất khổ tâm, người đừng nên oán hận.”

Lưu Giản vội đáp lời: “Nghe hoàng huynh giáo huấn, thần đệ như được xối nước thánh lên đầu, trong lòng vô cùng cảm kích.”

“Vậy là tốt rồi.” Hoàng đế vừa ý gật gật đầu.

Mặc dù trong lòng còn lo lắng cho an nguy của Mạnh Vân Khanh, song Lưu Giản tinh tường hiểu được, nếu như chính mình còn mở miệng xin xỏ một câu, sự tình chắc chắn sẽ chuyển biến theo chiều hướng xấu. Vì thế, y không khỏi khẽ cắn đầu lưỡi một cái, dùng đau đớn cảnh tỉnh lý trí của mình.

Dùng xong bữa tối, hoàng đế cũng không để Lưu Giản rời đi, sai người mang tới bàn cờ tiến vào, muốn chơi cùng Lưu Giản. Lưu Giản vẻ mặt trấn định cực kỳ, song trên thực tế ruột gan nóng như lửa đốt, chờ khi y hồi phục tinh thần, thắng bại trên bàn cờ đã rõ, toàn bộ quân trắng của mình đã bị đối phương triệt để bao vây.

Hoàng đế cười vang, nói: “Thập tam đệ tâm không yên ổn, trẫm không đánh cũng thắng rồi.”

Lưu Giản lắc đầu: “Hoàng huynh kỳ nghệ cao siêu, thần đệ nguyện cam bái hạ phong.”

Hoàng đế chỉ cười không nói, nâng chén trà nội thị mới đưa lên uống một ngụm, rồi nói: “Đã không còn sớm, thập tam đệ trở về đi thôi.”

Lưu Giản đứng dậy, dùng vẻ mặt muốn nói lại thôi mà nhìn đối phương, câu cáo từ cứ do dự mãi không thốt ra khỏi miệng.

“A, đúng rồi.” Hoàng đế vẫy về một quân cờ đen trong đầu ngón tay, lơ đãng nhìn ngắm, tùy tiện mở miệng khiến cho trái tim Lưu Giản suýt nữa thì bật ra ngoài cổ họng: “Mạnh Vân Khanh... Trẫm còn phải nhốt lại vài ngày, xem như cho hấn một chút giáo huấn, thập tam đệ không có ý kiến chứ?”

“Tỷ hoàng huynh xử trí.” Lưu Giản chỉ có thể xác nhận, bắt giam mấy ngày đã là hậu quả nhẹ nhất rồi, cần cứ vào miệng vàng lời ngọc của Hoàng Thượng, Mạnh Vân Khanh sẽ không phải chịu nỗi đau da thịt.

Thấp thỏm lo âu suốt một ngày đến giờ khắc này mới có phần giảm bớt, chỉ cần có thể bảo đảm Mạnh Vân Khanh bình yên, cho dù đời này không thể bên nhau, y cũng cam lòng.

“Còn có, trẫm mới vừa nghĩ ra, chuyện thành thân...” Dừng một chút, hoàng đế mỉm cười, có vẻ thập phần khoan dung độ lượng: “Mạnh Vân Khanh không thú, vậy thì người thú.”

Lưu Giản chấn động toàn thân, hết như nghe thấy sấm sét giáng xuống giữa đỉnh đầu.

Hoàng đế tùy tiện ném quân cờ đen trong tay đi, nói: “Khi nào người thành thân, khi đó trẫm liền thả Mạnh Vân Khanh ra, một công đôi việc, tránh cho ngày sau các người ngày lại dây dưa không dứt.”

“Nhưng, nhưng thần đệ hiện nay không chọn người phối hôn.” Dừng nói chọn người, Lưu Giản cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến chuyện thành thân — y căn bản vô pháp làm chuyện kia với nữ tử!

“Nếu người muốn kết hôn, người nào mà không tuyển được? Lúc bằng tuổi người trẫm đã thú phi tử thứ ba, Vương phủ của người thế nhưng một chủ mẫu cũng không có.” Hoàng đế không tán thành mà nhìn y, lại nói: “Nếu người chưa muốn chọn Vương phi, vậy trước tiên nạp thiếp đi, không cần giống trống khua chiêng làm gì, cứ đơn giản một chút.”

Ngụ ý chính là, mặc kệ chính thê hay tiểu thiếp, chỉ cần y nhanh chóng thành thân, Mạnh Vân Khanh liền có thể thoát khỏi tai ương tù ngục.

Lưu Giản không khỏi nhìn vị huynh trưởng chính mình vẫn luôn kính trọng vài lần, giờ khắc này y mới cảm thấy vị Thái tử năm xưa, cũng là đương kim Thánh Thượng hiện giờ lòng dạ quả thực rất sâu xa.

Náo loạn đến tận nước này, Mạnh Vân Khanh hiển nhiên là khuyên nhủ không được, thế nhưng chỉ cần y thành thân, Mạnh Vân Khanh sẽ cảm thấy chính mình bị phản bội, nản lòng thoái chí mà đoạn tuyệt nghịệt duyên này. Bất luận như thế nào, để cứu Mạnh Vân Khanh thì đây chính là biện pháp nhanh chóng nhất, chẳng qua, đến lúc đối phương biết được chân tướng, chỉ sợ cả đời cũng không tha thứ cho y.

Bên tai dường như còn có thể nghe thấy lời nói hôm nào của Mạnh Vân Khanh: “Cuộc đời này tiếc nuôi duy nhất đó chính là không thể danh chính ngôn thuận kết thành phu phụ với người”. Cuối cùng, chính mình lại cô phụ chân tình của hấn, khuyên hấn cùng người khác thành thân, nghĩ đến đây, Lưu Giản liền cảm thấy đau đớn đến tê tâm liệt phế —

Vân Khanh, chuyện này đối với ta mà nói, sao lại không phải tiếc nuôi lớn nhất cơ chứ! Thế nhưng vì người, ta tình nguyện công trên lưng cái danh bạc tình, chỉ cần là người có thể yên ổn, tốt lành...

Tâm tư thay đổi thật nhanh, Lưu Giản cuối cùng đưa ra quyết định, thần nhiên nói: “Hoàng huynh yên tâm, thần đệ liền bắt tay chuẩn bị nạp thiếp.”

Thời điểm trở lại An Bình Vương phủ, bộ dáng Lưu Giản tựa hồ mất đi hồn vía như thê chỉ trong một đêm đã vì thương tâm mà già đi rất nhiều, ngay cả giọng nói cũng mang vài phần khản đặc.

Y gọi quản gia tới, phân phó: “Bổn vương muốn nạp thiếp, càng nhanh càng tốt.”

“... Vương gia?” Quần gia kinh ngạc không thôi, Vương gia nhà hắc tính tình lãnh đạm, chưa bao giờ gần gũi nữ nhân, trong lúc nhất thời hắc không khỏi hoài nghi mình đã nghe lầm.

Lưu Giản mệt mỏi khép mắt, nói: “Đi lo liệu đi.”

Lúc ấy, quần gia mới gật gật đầu, lại hỏi: “Không biết Vương gia coi trọng tiểu thư nhà nào?”

“Ai cũng được, người tự xem rồi quyết định đi.” Lưu Giản không muốn hao tâm tốn sức vào loại chuyện này, nói xong liền khoát khoát tay.

Quần gia là người đáng tin cậy, đối với Lưu Giản cũng cực trung tâm, thấy Vương gia nhà mình như thế, liền không có hai lời, đáp ứng rồi chuẩn bị cáo lui.

Chính là, thời điểm hắc xoay người rời đi lại nghe Vương gia “Ôc” một tiếng mà phun ra một búng máu, vì thế quần gia kinh hãi tức tốc bỏ nhào qua.

“Vương gia!”

Lưu Giản chao đảo thân mình, mấy lần muốn ngã nhào xuống đất, vội vàng vịn vào tay ghế. Chỉ thấy y một tay ôm lấy ngực, sắc mặt tái xanh, bờ môi và cằm tất cả đều là vết máu, mặt đất phía trước cũng có một đồng chất lỏng đỏ tươi.

Quần gia nhanh chóng đỡ lấy y, khẩn cấp nói: “Tiểu nhân lập tức đi mời thái y!”

“Không cần.” Lưu Giản cầm khăn lau miệng, suy yếu nói: “Bốn vương không có việc gì.”

Quần gia lo lắng vô cùng, Vương gia xưa nay thân cường thể kiện, tại sao vô duyên vô cớ hộc máu cho được? Hơn nữa, hắc ở trong vương phủ đã nhiều năm, vẫn là chưa từng thấy Vương gia tiêu tụy cùng chột vật như thế, nhện không được nhú chặt mi tâm thành một đường rãnh sâu thật là sâu.

“Vương gia bảo trọng thân thể, nếu không gọi thái y, vậy để tiểu nhân căn dặn trù phòng chuẩn bị vài món an thần bổ khí.”

“Cũng được.” Dứt lời, Lưu Giản liền để hắc đi.

Không bao lâu sau, An Bình Vương phủ bắt đầu giăng đèn kết hoa, đèn ***g đỏ thắm cùng với chữ ‘Hỉ’ được dán ở khắp mọi nơi. Dù gì cũng là lần đầu Vương gia thú thê, tuy chỉ là thị thiếp, song mọi người cũng không dám xem thường.

Thêm nữa, cũng không phải tiểu thư một nhà nào đó sắp sửa nhập phủ, mặc dù Lưu Giản đã nói để quần gia toàn quyền làm chủ, nhưng sau đó lại cảm thấy không ổn, cho nên dứt khoát chọn ra một thị nữ nhu thuận hiểu chuyện bên người của mình. Nữ nhân này bộ dạng cũng thanh tú hơn người, bởi vậy, cứ đơn giản tuyên bố với ngoại nhân là chủ tở lâu ngày này sinh tình cảm, không gì đột ngột cả.

Thị nữ được lựa chọn đương nhiên vui mừng khôn xiết, trộm nhìn Vương gia anh tuấn cao to, trong lòng không khỏi dấy lên hạnh phúc ngọt ngào, lại không hề hay biết phu quân mà nàng sắp được gả cho, đã chẳng khác gì một cái xác không hồn.

6. Chương 6

Biên tập: Mộc Phi Tuyết

Beta: Ác Ma

Mấy ngày nay, vì chuyện của Mạnh Vân Khanh, Thủ phụ đại nhân không ngừng tiến cung gặp vua, nhiều đến mức hoàng thượng phải cho người ngăn lại. Cả ngày buồn rầu than thở, con làm sai chuyện, thân làm cha làm mẹ sao có thể thấy chết mà không cứu? Không thể trực tiếp gặp mặt hoàng thượng, Thủ phụ đại nhân không thể làm gì khác hơn chọn giải pháp thứ hai, cầu đến An Bình vương, kỳ vọng Vương gia có thể nói tốt vài câu trước mặt thánh thượng, cầu tình thay cho hài tử hắc.

Thời điểm Thủ phụ đại nhân tới thăm, An Bình vương đang nằm trên giường, nhắm mắt dưỡng thần. Ngoại trừ người trong vương phủ, ngay cả trong thành cũng không một ai biết Vương gia từ khi tiến cung trở lại

liền mất tinh thần. Trong phủ sắp có hỉ sự, Vương gia không muốn nghe mấy lời đồn đại nên không gọi thái y đến xem, chỉ là sắc mặt thoát nhìn hơi kém một chút, cái khác không sao.

Thủ phụ đại nhân vừa thấy An Bình vương đã kể khổ. Nhắc tới thằng con bất hiếu lữ đắc tội thánh thượng, nước mắt nước mũi tèm lem. Trong nhà, nó là con trai thứ hai, thằng cả bỏ văn theo võ đã làm hấn tức giận gần chết, thằng thứ hai cũng không khiến hấn bớt lo. Đã không làm được cái trò chống gì thì thôi, lại còn rơi vào tình huống này, bảo sao hấn không phiền muộn cho được!

An Bình vương tự giác thấy hổ thẹn với lão Thủ phụ, đành hết sức trấn an, nội tình có nhiều lời không tiện nói ra, chỉ bảo chúng nói Mạnh Vân Khanh trước mắt an nguy không lo, hoàng thượng cũng không thật sự muốn trị tội hấn, giữ hấn lại mấy ngày để cảnh cáo một phen, dĩ nhiên sẽ thả hấn trở về.

Có An Bình vương bảo chứng, Thủ phụ đại nhân yên tâm rất nhiều, không nhịn được thử thăm dò hỏi nhi tử đã phạm phải sai lầm gì.

An Bình vương nói quanh co mấy chuyện ngoài lề, biểu hiện chính mình cũng không biết rõ.

Nhiều năm phục tùng nhà vua như vậy, sao người có thể không một lý do nói trở mặt liền trở mặt? Thủ phụ đại nhân có chút nghi vấn nhưng tạm thời không tiện làm rõ. Có thể từ An Bình vương biết thêm một ít tin tức tốt coi như không uống chuyến này. Thấy sắc mặt Vương gia hơi khác, hấn cũng không tiện lại tiếp tục quấy rối, qua loa hỏi han mấy câu đi liền cáo từ.

Sau khi Thủ phụ đại nhân rời đi, An Bình vương vội lấy khăn gắm che miệng, ho khan một trận, thật lâu mới ngừng được, trên khăn tràn ngập màu máu đỏ tươi.

A! Y nhìn chăm chăm tay mình, phát ra tiếng cười trầm thấp bất minh, yên lặng đem chiếc khăn gắm đã dính máu thu vào trong lòng.

Trong cung lúc này, hoàng đế nghe nói An Bình vương hỉ sự gần tới, chợt tâm huyết dâng trào, quyết định gặp lại đồng môn ngày xưa. Thiên lao hôm nay được đón tiếp khách quý.

Mạnh Vân Khanh bị giam trong ngục nhưng không phải chịu khổ, một thân sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, vẫn là học sĩ đại nhân nho nhã như trước. Phòng giam hấn không giống phòng giam những phạm nhân khác, có thể nói không thiếu gì cả, mấy nhu cầu cần thiết hàng ngày đều không thiếu ngoại trừ tự do.

Hoàng đế cao cao tại thượng tới thăm kẻ dưới quyền, Mạnh Vân Khanh dưới đáy lòng dù có không phục vẫn phải vội vã dập đầu trên đất mà bái kiến.

“Đứng dậy đi.” Hoàng đế ân chuẩn nói, sai người mở cửa tù ra, chân thành bước vào, ngồi lên chiếc ghế Mạnh Vân Khanh đã đặc biệt an bài.

Mạnh Vân Khanh đứng dậy, cúi đầu đứng trước mặt hoàng đế.

Hoàng đế liếc nhìn hấn, giọng như không đành lòng nói: “Vân Khanh tại trong thiên lao chịu khổ rồi.”

Mạnh Vân Khanh lắc lắc đầu nói: “Tội thần rất tốt.”

Không tốt mà được sao, hoàng đế nghĩ thầm, mấy tù nhân trong thiên lao này mà được hưởng thụ đãi ngộ như Mạnh Vân Khanh, ai không nguyện ngồi tù?

“Vậy thì tốt, trong lòng ngươi phải rõ, trẫm quan bắt ngươi vào đây không phải vì muốn buộc ngươi khuất phục.”

Mạnh Vân Khanh gật gật đầu.

Thấy hấn đã không còn vẻ kiêu ngạo xông vào cung như ngày hôm đó nữa, hoàng đế lộ ra thần sắc hài lòng, nhẹ giọng nói: “Vậy ngươi nói cho trẫm biết, suy nghĩ kĩ chưa?”

“Nghĩ kĩ.” Mạnh Vân Khanh lại gật đầu một cái.

“Rất tốt.” Hoàng đế cong môi sâu hơn, nói: “Trẫm cho ngươi một cơ hội nữa, ngươi có nguyện thú Minh nguyệt không?”

“Không.” Ngắn gọn, quyết liệt từ chối, Mạnh Vân Khanh thấp giọng nói: “Tội thần tuyệt không thể phụ lòng người đó, không thể vi phạm lời thề đi lấy người khác.”

“Làm càn!” Không nghĩ tới Mạnh Vân Khanh bị nhốt vào thiên lao vẫn còn to gan làm theo ý mình, thân là vua của một nước, sao có thể chịu đựng sự khiêu khích này, khuôn mặt tuần tú trầm xuống.

Hoàng đế cùng An Bình vương tuy là anh em khác mẹ nhưng khuôn mặt hai người đều thừa kế ưu điểm của tiên hoàng, nhìn qua cũng có mấy phần tương tự, bất quá, thần thái khí thế tuyệt nhiên bất đồng. Nếu phải hình dung thì An Bình vương giống như mặt hồ không gợn sóng, mặc cho người cố gắng như thế nào đều không thể lay động, mà hoàng đế thì ngược lại, hần như đại dương mênh mông, trước cơn bão, hần rất bình tĩnh, cái bình tĩnh ấy lại chứa lực lượng cường đại đủ để khiến trời đất rung chuyển.

Long nhan hoàng đế xuất hiện vẻ không vui, tất cả mọi người đều rõ ràng đã đến lúc phải biết có chừng mực, điểm này, Mạnh Vân Khanh phụng dưỡng hần nhiều năm sao có thể không biết? Ngoài mặt, hần căng thẳng đối diện với vẻ mặt giận giữ của hoàng đế nhưng trong lòng lại hiện lên dung nhan của người trong lòng.

Chỉ cần nghĩ đến kỉ niệm ngọt ngào cùng người đó, hần muốn bảo vệ bằng được mối tình này.

Ngay lập tức, Mạnh Vân Khanh quỳ xuống, cúi đầu trên đất, âm thanh không cao nhưng đầy kiên quyết.

“Xin hoàng thượng thứ tội, người trong lòng thần, đời này kiếp này không phải y, thần nhất định không cưới!”

Hoàng đế sau khi nghe xong, ngoài ý liệu cười lạnh, nói: “Chỉ sợ người kia người trong lòng người không nghĩ vậy.”

Mạnh Vân Khanh sợ hãi cả kinh, thầm nghĩ: Hoàng thượng nói rõ như vậy, chẳng lẽ đã biết là ai?

Việc đã đến nước này, hoàng đế dứt khoát không vòng vo nữa, nói ngay vào điểm chính: “Trẫm không ngại nói thật cho người biết, An Bình vương đã hướng trẫm thẳng thắn tất cả, cầu trẫm bỏ qua chuyện các người xằng bậy với nhau suốt những năm qua.”

Nghe vậy, Mạnh Vân Khanh phút chốc đứng lên, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc rồi lập tức phủ kín nhu tình, như là nghĩ thông suốt cái gì, thành khẩn nói: “Tội thần xác thực cùng Vương gia hai bên tình nguyện...”

“Từ từ, nghe trẫm nói hết cũng không muộn.” Hoàng đế đánh gãy lời hần, thần tình tựa tự tiếu phi tiếu, nói: “An Bình vương ít ngày trước xác thực hướng trẫm cầu tình, bất quá y là vì bản thân y, không phải vì người, người cho rằng người đem sự tình nháo thành như vậy, An Bình vương còn dám tiếp tục dây dưa sao? Y sợ người quá si tình, sớm muộn cũng hại tới y! Đường đường là Vương gia một nước, nếu như để người trong thiên hạ biết được nhiều năm qua y cùng một cái nam tử quấn lấy nhau, người nói xem y có mặt mũi nào để gặp người?”

Mạnh Vân Khanh không chút nghĩ ngợi liền đáp lại nói: “Vương gia không phải người như vậy!”

“Không phải?” Hoàng đế khẽ cười một tiếng, thương hại nhìn hần, nói: “Trẫm nguyên bản không đành lòng nói cho người biết, nếu người vẫn không chịu hết hy vọng, vậy cũng đừng trách trẫm lòng dạ độc ác.”

Lúc bản thân hần bị nhốt trong thiên lao cũng chưa lo lắng như này, Mạnh Vân Khanh không khỏi nhíu mày, nghi hoặc thấp thỏm nhìn hoàng đế trước mắt.

“An Bình vương Thập tam đệ của trẫm, trong lúc Mạnh Vân Khanh người bị giam giữ, an nguy không rõ lại đột nhiên quyết định muốn nạp thiếp.”

Phượng mâu xinh đẹp phút chốc mở to, thậm chí có chút dữ tợn, Mạnh Vân Khanh biết đến hoàng đế nhất định đang lừa hần, nhưng vẫn không thể tránh khỏi nóng giận, ngay cả mấy lời nói dối như này hần cũng không muốn nghe.

“Cái này không thể nào!”

“Chẳng lẽ trẫm lừa người?”

Do hấn đột nhiên bị nhốt vào thiên lao, không có cách nào thăm dò tình huống bên ngoài, sợ liên lụy đến Lưu Giản, khó tránh khỏi mất đi một chút bình tĩnh, nhưng trong đáy lòng, sự tín nhiệm của hấn đối Lưu Giản vẫn vững như kiềng ba chân, chốc lát, hấn liền lấy lại tự tin, bật cười, lắc lắc đầu nói: “Hoàng thượng không cần nói như vậy, Vân Khanh tin tưởng Vương gia.”

“Kia trăm ngược lại muốn xem xem ngươi có thể lừa mình dối người tới khi nào.” Giọng điệu hoàng đế vẫn bình tĩnh, vẻ mặt chắc thắng, tràn ngập lãnh khốc trào phúng.

Vị quân vương trước mắt quả không hổ thánh danh, Mạnh Vân Khanh rõ ràng đối phương hao tổn tâm trí như vậy muốn tốt cho hấn, dù cho lòng mang ơn tri ngộ, hấn cũng không thể lấy hạnh phúc cả đời bản thân cùng Lưu Giản đem đổi lấy tín nhiệm của đối phương. Hấn nguyện ý trong âm thầm vì hoàng đế giải quyết khó khăn, đề ra cách hay kể cả khi không được giữ chức quan này. Triều đình không phải thư đường, có quá nhiều chuyện không thể làm theo ý mình. Một khi được hoàng thượng trọng dụng sẽ có không biết bao người để ý, sẽ tìm mọi cách bắt thóp ngươi, sợ ý một chút là tan xương nát thịt.

Hấn cũng không phải rất sợ chết, chẳng qua trong lòng còn có chuyện đáng lo hơn cả sống chết.

Một lúc lâu, Mạnh Vân Khanh bất đắc dĩ nói: “Hoàng thượng cần gì phải ép Vân Khanh? Trong thiên hạ, chỉ sĩ có học chỗ nào cũng có, một Mạnh Vân Khanh thực sự không đáng hoàng thượng phí sức như thế.”

Hoàng đế nhướn mày, hỏi ngược lại: “Nếu như ngay cả một Mạnh Vân Khanh, trăm cũng không thu phục được, còn nói gì tới thu phục người trong thiên hạ?”

Mạnh Vân Khanh nói ra từng lời trong lòng: “Vân Khanh xưa nay đều là người của hoàng thượng, đến khi chết vẫn trung thành với hoàng thượng.”

“Nếu tuyệt đối trung thành với trăm, vậy thì nghe theo trăm tứ hôn, không nên có bất kỳ dị nghị gì...” Hoàng đế dừng một chút, nói bổ sung: “Giống như đại ca ngươi.”

Nghe thấy hoàng đế nhắc tới hôn sự của huynh trưởng, Mạnh Vân Khanh thật sâu nhìn hoàng đế một cái, sau đó bất đắc dĩ thở dài nói: “Vân Khanh sẽ không bước theo gót chân của huynh trưởng.”

Hoàng đế nghe vậy, sắc mặt biến đổi liên tục, như có điều suy nghĩ khẩn nhìn chăm chú Mạnh Vân Khanh, lại thấy hấn không sợ mà ngênh đón ánh mắt mình.

“Từ sinh khế khoát, dữ tử thành thuyết ().Vân Khanh đời này chỉ nguyện nắm tay Vương gia cùng nhau sống tới già, cầu hoàng thượng tác thành!”

() : Dù chết sống hay chia xa, xin cùng người thề nguyện, nắm tay cả đời, bên nhau

Qua một đêm dài đằng đẵng, khi trời sáng hoàng đế bỗng nhiên truyền đạt khẩu dụ phóng thích Mạnh Vân Khanh.

Học sĩ đại nhân ở trong thiên lao đã lâu, rốt cục được ra khỏi ***g giam ảm ướt kia. Dưới ánh dương bắt đầu lên cao, cả người ẩm áp đào dạt xuất cung môn.

Khôi phục tự do xong, chuyện đầu tiên đương nhiên là đi gặp người hấn tâm tâm niệm niệm, mặc kệ hoàng thượng có thay đổi tâm ý hay không, hấn có thể lông tóc vô thương từ trong thiên lao đi ra đã là vạn hạnh. Chắc chắn mấy ngày nay người kia trong vương phủ kia cũng không thoải mái hơn mình là mấy, vẫn mau chóng tới hảo hảo động viên thì hơn, miễn cho y lo lắng đến hồng thân thể ngàn vàng.

Nghĩ đến đây, học sĩ đại nhân hận không thể lập tức bay đến bên người đối phương.

Xa xa nhìn thấy An Bình vương phủ, Mạnh Vân Khanh đột nhiên dừng lại cước bộ, môn khẩu đỏ tươi chói mù mắt hấn.

Hoàng thượng nói những câu nói đó, hấn một chữ đều không có tin, ai tới nói cho hấn biết, hỉ sự này là làm cho ai? Đối tượng Lưu Giản có thể kết hôn rõ ràng chỉ có hấn, cũng chỉ có thể là hấn, nhưng lúc Lưu Giản làm hỉ sự, hấn lại không có mặt?

Cái này không thể nào, tuyệt đối không thể!

Mạnh Vân Khanh không biết sắc mặt mình cỡ nào tái nhợt khó coi, bộ dáng hung hăng kinh động toàn bộ vương phủ, bọn thị vệ thấy thế đều không dám tùy ý cho hắn qua, cũng không có can đảm động thủ, trong vương phủ ai không biết Vương gia cùng vị Mạnh đại nhân này giao tình sâu sắc. Mạnh Vân Khanh dưới cơn thịnh nộ nghiêm nhiên mất vẻ ôn hòa vốn có, đối với mấy thị vệ ngăn cản hắn liền một mực động thủ, hai tròng mắt đỏ ngầu, bên trong tràn ngập tàn nhẫn.

Bọn thị vệ đều bị bộ dáng của học sĩ đại nhân dọa cho khiếp sợ, hướng hồ bọn họ đánh không lại Mạnh Vân Khanh, bởi vậy đồng loạt đều bị đánh bay về phía sau, chung quy vẫn đưa Mạnh Vân Khanh tới trước phòng Vương gia, hắn không chút do dự đá một cái bay phiến cửa dán hai chữ hỉ kia ra ngoài.

Thị vệ không dám bỏ qua phép tắc mà vào theo, đành ở trong sân mặt đối mặt, trơ mắt nhìn theo Mạnh Vân Khanh độc thân xông vào tân phòng của Vương gia.

Nếu như nói An Bình vương phủ môn khẩu đỏ tươi đậm mù hai mắt Mạnh Vân Khanh, vậy giờ khắc này, cảnh hai thân ảnh trên giường giao triển mới chân chính đậm vào tim hắn.

An Bình vương bả vai khoác cẩm bào, ngồi dựa vào ở giường đầu, thần thái mệt mỏi do bị người đánh thức, con ngươi đen láy lướt qua khách không mời mà đến, không sinh khí cũng không giận, y rất bình thản nói: “Bản vương tưởng đang không biết tên nào chán sống mới sáng sớm đã tới quấy rối giấc ngủ của bản vương, nguyên lai là Mạnh đại nhân, xem ra hoàng huynh đã đặc xá người, chúc mừng.”

Mạnh Vân Khanh cười một tiếng, khuôn mặt tuấn tú phủ kín một lớp băng sương, nói: “Hắn là hạ quan nên chúc mừng Vương gia đi, mấy ngày hạ quan bị nhốt vào thiên lao, không ngờ đã bỏ lỡ hảo sự của Vương gia.”

Vừa nói vừa đưa mắt hướng tới nữ tử xiêm y khinh bạc trên giường, ánh mắt so với quỷ còn đáng sợ hơn, dọa tiểu thiếp mới nạp của An Bình vương chết khiếp, khiến nàng phải núp sau lưng Lưu Giản.

An Bình vương không còn vẻ lạnh lùng, y thương hương tiếc ngọc, bảo hộ ở nữ tử trước người, nói: “Mạnh đại nhân, bản vương có thể không truy cứu người lên xông vào An Bình vương phủ, người có thể tạm thời tránh đi không?”

Tiếng nói vừa dứt, Mạnh Vân Khanh thân ảnh như quỷ đi đến giường trước, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai động tác đem nữ tử trốn sau lưng An Bình vương kéo xuống đất, hét lớn một tiếng: “Cút!”

Mắt phượng trở to sắp nứt, giữa trán đều là dữ tợn tàn bạo, không chỉ dọa nữ tử trên đất, mà cả hai vai An Bình vương cũng không khỏi khẽ run lên.

Một tay nắm lấy tay người khiến hắn tổn thương, cũng là người hắn yêu sâu sắc, người khiến hắn đau đến vô pháp tưởng tượng, cũng chỉ còn cách này mới khiến hắn triệt để chết tâm ...

An Bình vương rất nhanh bình tĩnh, nhận ra được ánh mắt cầu cứu của tiểu thiếp, hướng Mạnh Vân Khanh trách mắng: “Nơi này là An Bình vương phủ của bản vương, ai cho phép người làm càn!”

Mạnh Vân Khanh chuyển hướng y câu lên khoe môi, nở nụ cười khiến người ta không rét mà run, giọng nói lạnh lạnh, uy nghiêm đáng sợ: “Vương gia, nếu như người không cho nàng đi, hạ quan chỉ sợ sẽ lỡ tay phạm thượng.”

Đường hoàng uy hiếp, An Bình vương thân là vương gia có quyền lúc này lại để cho học sĩ đại nhân bất kính, có thể nói y không việc gì phải chịu hắn uy hiếp, thế nhưng y biết đến Mạnh Vân Khanh đang nổi nóng, rất có khả năng sẽ động tay động chân, mà y tuyệt không thể để cho Mạnh Vân Khanh tái phạm sai lầm, bằng không cứ không nổi hắn.

Trầm ngâm chốc lát, An Bình vương đối tiểu thiếp trên đất nói: “Người đi ra ngoài trước.”

Tiểu thiếp kia như được đại xá chạy ra tân phòng, lão đảo rời đi, nước mắt trên khuôn mặt thanh tú rơi xuống.

Bầu không khí trong phòng khiến người ta hít thở không thông.

Hồi lâu, Mạnh Vân Khanh lên tiếng đánh vỡ im lặng: “Chuyện gì xảy ra?”

Lưu Giản nhẹ nhàng chỉnh lại y bào, chậm rãi ngồi thẳng dậy, không để ý đáp: “Như người nhìn thấy, bản vương hôm qua mới nạp một tiểu thiếp.”

“Ta không tin...” Một tay Mạnh Vân Khanh bỗng nhiên nắm lấy bả vai của y, ngoài ý muốn sờ thấy bờ gai gầy gò, phần nộ biến mất, ngược mắt nhìn vị vương gia có nửa tháng không gặp mà gầy đi trông thấy, tay còn lại xoa nắn ngũ quan càng góc cạnh, một cổ đau xót thay thế cảm xúc phần uất, “Sao sắc mặt lại kém như vậy?”

Thân thể Lưu Giản hơi cứng, phút chốc giãy giụa thoát khỏi vòng tay ấm áp kia.

Mạnh Vân Khanh không ứng phó kịp, càng không ngờ đến y sẽ đối xử với mình như thế, nhất thời không tự chủ được rút lui hai bước, mắt phượng kinh ngạc mà nhìn y...

“Mạnh đại nhân thỉnh tự trọng.” Lưu Giản trong lòng đau đớn, không dấu vết tóm chặt dưới thân đệm giường, tích góp khí lực đem những lời khẩu thị tâm phi lạnh lùng phun ra: “Chuyện người hại ta còn chưa đủ sao!”

“... Người nói cái gì?” Mạnh Vân Khanh âm thanh nhẹ vô cùng, phảng phất như cái vấn đề này như một giấc mộng giữa ban ngày.

Lưu Giản quay đầu, cất lực làm ra thần sắc oán hận, nói: “Cùng người làm bữa vốn đã chẳng tốt đẹp gì, đằng này người lại còn ồn ào lên cho mọi người cùng biết, người ném mặt mũi mình đi thì kệ người, bản vương không theo được.”

Từng chữ từng câu như lạnh băng như mũi dao đâm vào lòng Mạnh Vân Khanh, đau vô cùng, bất quá hắn vẫn giữ trụ một tia thanh minh, khàn giọng nói: “Lưu Giản, người chớ có gạt ta, đây tuyệt đối không phải những người thật lòng muốn nói, người đối với ta làm sao, ta tất nhiên rõ ràng, nếu như người để ý lưu ngôn phỉ ngữ, mấy năm này sao vẫn mặc ta muốn làm gì thì làm? Nhất định là hoàng thượng kêu người nói như thế có đúng hay không? Đúng rồi, nhất định là...”

Lời nói đến phía sau, thanh âm đã giống như đang lẩm bẩm.

“Mạnh Vân Khanh, đến giờ người vẫn không chịu thanh tỉnh hay sao? Nhìn lại cách bài trí của vương phủ này đi, nếu bản vương thật lòng với người thì sao lại nhân lúc người ngồi tù mà nạp thiếp?”

Mạnh Vân Khanh dùng chút kiên định còn sót lại lắc đầu, trong mắt tràn đầy thâm tình cùng tín nhiệm, nói, “Ta không tin người sẽ giở mặt vô tình với ta, người làm như vậy tất có nguyên do, người chỉ cần nói một câu, ta liền tin người.”

một câu ta liền tin người.

Những lời này không ngừng vang lên trong lòng Lưu Giản nhưng trên mặt vẫn mảy may không biểu lộ gì, y gắt gao cắn chặt răng, cứng rắn từ trong cổ họng phát ra lời châm biếm, “Trước đây, người là tâm phúc bên cạnh hoàng huynh, bản vương bất quá chỉ là một Vương gia không có thực quyền nên mới cùng người một chỗ, nay người không theo tứ hôn, hoàng huynh đối người cũng không quá tin tưởng, người đã thất sủng, bản vương cần gì phải kể tục ủy khuất bản thân lấy lòng người ...”

“Nói vậy!” Mạnh Vân Khanh đắm một quyền lên trụ giường, chiếc giường lay động, trụ gỗ nứt ra vài khe nhỏ.

Tay hắn đau, đau sao bằng tim hắn.

Ánh mắt bi thống, kinh hoàng, không thể tin nhìn người trước mắt như một con người xa lạ y còn là Vương gia của hắn sao, còn là Lưu Giản của hắn sao?

Lưu Giản hít sâu một hơi, y thiếu chút nữa đã nhịn không được lấy tay ngăn cản tầm mắt của Mạnh Vân Khanh. Bây giờ y rất sợ, sợ bản thân không chống lại được ánh mắt thâm tình của hắn, y vẫn cố kiềm chế, y không biết lý trí mình có thể vững như vậy, trong lòng thương tâm muốn chết nhưng thể xác giống như ngoại nhân, lãnh tỉnh chứng kiến tất cả.

Thanh âm y có chút mệt mỏi, “Bản vương xuất thân dân gian, trong vương tộc thân phận thấp hèn, hôm nay, tất cả cũng không có thay đổi, mong người niệm tình xưa, thỉnh cầu Mạnh đại nhân giờ cao đánh khẽ,

đừng khiến bản vương liên lụy người nữa.”

Những lời viện cớ này đã được y chuẩn bị tới thuộc lâu, nguyên tưởng rằng nói ra miệng rồi thì sẽ không còn cảm giác nhiều lắm, thật ra, làm trò trước mặt Mạnh Vân Khanh như này, tim y cũng đau đớn như bị đao cứa vậy.

” Lưu Giản, đây là suy nghĩ của người sao? Ta đối với người mà nói chỉ là một người để lợi dụng thôi sao?” Mạnh Vân Khanh chưa từ bỏ, tiếp tục dò hỏi.

Đây là cơ hội cuối hẳn dành cho y, cơ hội cuối cùng, nếu không quý trọng sẽ không còn nữa

Giây lát, Lưu Giản dờ dẫm gập đầu, động tác nhỏ như vậy lại rút sạch toàn bộ khí lực của y, máu trong ngực cuộn cuộn dâng trào, tựa hồ đang bắt mẫn vì y đi ngược lại chân thực ý nguyện, y cảm nhận được vị tươi ngọt của máu trong khoang miệng, rồi lại vô ý thức nuốt trở vào.

” Ha ha ...” Mạnh Vân Khanh bỗng dừng cười to, giấu không được đau thương, hẳn nhớ lại những lời hoàng đế đã nói lúc ở thiên lao

“Người cho rằng người hiểu Lưu Giản sao? Trẫm không thấy như vậy. Chắc hẳn người không biết vì sao trong một đêm, mấy trăm người của Tiêu hương các lại táng thân trong biển lửa đúng không? Còn có, đêm hôm đó ...”

Có lẽ, hẳn chưa bao giờ chân chính lý giải vị An Bình vương gia này,.

” Ta vốn không tin, cũng không thể không tin nữa rồi, ta hỏi người vấn đề cuối cùng, năm đó, ta cùng người lần đầu tiên hoan hảo, người đốt hương thôi tình, cố ý thúc đẩy chuyện tốt đúng không?”

Lời này vừa nói ra, trong lòng Lưu Giản liền hung hăng chấn động, y có hai chuyện tối không muốn để người khác biết được. Thứ nhất là cảnh ngộ hồi y còn nhỏ, thứ hai là chuyện đó. Y không biết vì sao hoàng đế lại phát hiện ra chuyện đó nhưng hẳn lại dám đem chuyện này kể cho Mạnh Vân Khanh, thực sự rất đáng hận ...

Bất quá, y vô pháp phủ nhận, làm rồi chính là làm rồi, chỉ trách năm đó y quá sốt ruột, hơn nữa mới vừa rời Tiêu hương các không lâu, y chỉ biết dùng biện pháp ti tiện này để lung lạc nhân tâm, đặc biệt Mạnh Vân Khanh lại là người bên cạnh thái tử, đối với y trăm lợi không một hại.

Dụng tâm kín đáo là thật nhưng tình cảm không phải giả, huống hồ mười năm tình thâm, tình cảm sâu sắc trong đó không liên hệ tới động cơ ban đầu, chỉ là bây giờ, y vì biện giải cho mình, chút lập trường cũng không có.

Thấy Lưu Giản không đáp lại, Mạnh Vân Khanh tự giễu nhếch môi, “Được lắm. khi đó người mới có mười ba mười bốn tuổi đã có tâm kế như vậy, chẳng trách mọi người lại xa lánh người.”

Nghĩ lại tình cảnh lúc đó, Lưu Giản không khỏi cười khổ trong lòng. Lúc mới vào cung, là hoàng tử xuất thân bất lương nên bị mọi người nhìn bằng nửa con mắt. Phụ hoàng không bạc đãi y cũng chẳng yêu thích y, dù sao những chuyện đã trải qua, dưới mắt thiên tử tất nhiên vô cùng nhục nhã. Hằng ngày, y đều bị các hoàng tử khác ngăm khi dễ, bên người lại không có ai cho y tổ khổ, mãi tới lúc gặp được thư đồng của thái tử, vừa đẹp lại vừa ôn nhu. Đầu tiên, y không có ý định lợi dụng, chỉ là ở trong cung lâu quá, mọi chuyện tự nhiên diễn ra trước mắt, rồi đột nhiên thông suốt xác thực y có chút cảm tình với người này, lợi dụng hẳn chút chút chắc không có gì quá đáng lắm?

Khi đó, y còn quá trẻ, sao ngờ rằng sẽ có ngày bọn họ yêu nhau sâu sắc đến mức phạm sai lầm!

“Người...” Thực sự chưa từng thật lòng yêu sao? Hẳn muốn thốt những lời này ra nhưng nghĩ tới lúc trước Lưu Giản quyết tuyệt lại không đành lòng nói ra, sợ rằng sẽ khiến bản thân thương tích đầy mình.

Mà thôi, vì y nốt lần cuối.

“Nếu đây là điều người muốn, ta liền cho người, từ nay về sau, Mạnh Vân Khanh ta cùng Lưu Giản người ân đoạn nghĩa tuyệt, đường ai nấy đi.”

7. Chương 7

Biên tập: Mi Mi

Beta: Vũ Yên

An Bình Vương có một biệt viện ở ngoại thành, thời điểm khởi công xây dựng, bởi vì có suối nước nóng qua cho nên đã cố ý đào một vực trũng để ngâm mình. Vì lẽ đó An Bình Vương thỉnh thoảng sẽ đến đây ở một thời gian, nhanh thì mười mười lăm ngày, lâu là một đến hai tháng.

Nếu nói tới sự khác biệt của lần này xuất hành này so với quá khứ thì, không thể không đề cập đến chuyện An Bình Vương dẫn theo thị thiếp vừa mới nạp kia. Hỉ sự của vương phủ qua đi chưa được mấy ngày, An Bình Vương mang nàng xuất môn, hai người tân hôn hạnh phúc, gắn bó như thể keo sơn, bởi vậy ai cũng có thể thấy được Vương gia thực sủng ái tiểu thiếp này.

Bất quá, đối với việc An Bình Vương vội vã xuất hành lần này, trên phố còn có một vài lời đồn đại khác.

Nghe nói, có người từng chính mắt nhìn thấy An Bình Vương và Mạnh học sĩ mỗi người một ngã ở tại cửa cung. Lúc ấy hai người bọn họ ai ngồi kiệu nấy, mặc dù biết rõ đối phương đang ở ngay bên cạnh, song một tiếng cũng không đánh, cứ thế mà lướt qua nhau. Việc này về tình về lý đều không thể nào hiểu nổi, lại nghĩ tới tin đồn Mạnh học sĩ nổi giận dưng dưng xông vào vương phủ ngay sau ngày đại hỉ của Vương gia, mọi người liền đoán hai vị này chỉ sợ là đã trở mặt.

Ai ai cũng biết, từ xưa đến nay An Bình Vương và Mạnh học sĩ là bằng hữu tốt không hề tách rời nhau, nguyên nhân có thể khiến cho bọn họ trở mặt thành thù đoán đến đoán đi đều không vượt khỏi vấn đề nữ tư tình. Trong lúc nhất thời, có cái một giả thiết tương đối hợp lý nhất, đó là: Mạnh học sĩ đã sớm chung tình với thị thiếp của Vương gia, lần này Vương gia thừa dịp hấn rơi vào tù ngục mà đoạt mất ái nhan. Chính vì thế hai người mới không tiếc giao tình nhiều năm mà đối chọi gay gắt với nhau. Chung quy cũng chỉ có thể nói hồng nhan hoạ thủy, anh hùng khó qua ải mỹ nhân mà thôi.

Cũng bởi lẽ đó, vào lúc An Bình Vương mang theo thị thiếp xuất môn, không thể nghi ngờ trong con mắt của những kẻ ngoài cuộc tự nhiên chất chứa rất nhiều hàm ý chẳng được hay ho, chỉ sợ dường thân là giả, lo ngại có người nhòm ngó nữ nhân của mình mới là thật đi.

Nhưng mà, tất cả những chuyện này cũng chỉ là mấy lời bàn tán vĩa hè của lão bách tính trong khi trà dư tửu hậu, sự tình chân thực như thế nào, chỉ có đương sự mới hiểu rõ ràng.

Sau khi Lục Hà theo An Bình Vương đi vào biệt viện thì luôn luôn loay quanh trước mặt hầu hạ y, bưng trà dâng nước cũng không chịu để cho người khác làm hộ, cho dù hiện tại thân phận của nàng đã không còn là một tỷ nữ, mà đã là người danh chính ngôn thuận đầu ấp tay gối với Vương gia được vô số người cực kỳ hâm mộ.

Chính là, trừ bỏ không cần làm những công việc của hạ nhân như ngày trước ra, nàng quả thực không thể nói rõ, chính mình ở trong mắt Vương gia có gì khác xưa. Vương gia đối với nàng vẫn lãnh đạm kiêu ngạo như cũ. Bất kể bên ngoài đồn đại nàng được sủng ái như thế nào thì, trên thực tế bởi vì thân thể Vương gia không khỏe, cho nên căn bản chưa bao giờ đồng sàng cộng chẩm với nàng. Thậm chí ngay cả đêm động phòng hoa chúc, Vương gia cũng không chạm vào một đầu ngón tay của nàng, cuối cùng nàng vẫn không biết hôm ấy rốt cuộc có thể tình là đêm tân hôn của bọn họ hay không...

Chính là, mặc dù vậy, Lục Hà vẫn tận tâm tận lực hầu hạ An Bình Vương, trong lòng lặng lẽ chờ mong Vương gia sớm ngày bình phục, có lẽ đến khi đó nàng sẽ có thể trở thành thê tử thực sự của người.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt loáng thoáng ý cười của Lục Hà tự nhiên phủ một tầng ửng đỏ đến động nhân, chỉ tiếc nam nhân bên cạnh nàng lại không hiểu phong tình.

“Lục Hà, ngươi đã mệt mỏi suốt một ngày, trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Bữa tối qua đi, Lưu Giản liền trở lại thư phòng trong biệt viện đọc sách, Lục Hà tất nhiên sẽ hầu hạ ở một bên. Song căn phòng vẫn thực tĩnh lặng âm trầm, Lưu Giản không có lời nào để nói, Lục Hà lại là có chuyện mà không dám nói, cứ như vậy bất tri bất giác tiêu tan hết một canh giờ. Lưu Giản phát hiện bóng đêm đã bắt đầu buông xuống, mới nhả ra câu nói đầu tiên với người kia kể từ lúc bước vào thư phòng.

Lục Hà có chút thất vọng vì người nọ vừa mở miệng đã muốn mình rời đi, nhưng cũng chỉ nhẹ giọng đáp: “Thiếp không mệt, Vương gia thân thể khó chịu, cứ để thiếp lưu lại hầu hạ người đi.”

Lưu Giản đầu cũng không ngẩng lên chỉ nói: “Không cần, lát nữa bốn vương muốn tới suối nước nóng ngâm mình một chút, không cần người hầu hạ.”

Lục Hà thấy y đã quyết hạ quyết tâm, âm thầm đáp: “Dạ, vậy thiếp xin cáo lui.”

Mãi đến khi thân ảnh mảnh dẻ của nàng vượt ra khỏi tầm nhìn, Lưu Giản mới buông cuốn sách không cách nào nhồi nhét vào đầu ở trên tay xuống, bất đắc dĩ mà thở dài một tiếng.

Dục trì nước nóng được kiến tạo trong một khoảng sân độc lập, vừa đi vào liền có thể nhìn thấy khói trắng lượn lờ, tựa như đắm mình ở chốn bồng lai tiên cảnh.

Lưu Giản có chút phiền muộn trong lòng, vì thể bảo tất cả hạ nhân lui xuống, tự cởi quần áo bước xuống dục trì, rồi chậm rãi trầm mình xuống, để mặc nước suối bao bọc từ thắt lưng rồi tới khắp toàn thân. Trong lúc nhất thời cả thân lẫn tâm y đều như được cảm giác ấm áp kia vây hãm, thoải mái khoái hoạt không nói nên lời.

Sau khi gác hai cánh tay lên thành bể, Lưu Giản dứt khoát ngồi dựa vào vách dục trì. Mặc dù bể nước nóng thiên nhiên này đủ lớn cho hai ba người cùng vui chơi, chính là y lại hoàn toàn không có tâm tình tiêu khiển như vậy.

Ngửa đầu nhìn về phía chân trời, chỉ thấy bóng tối dần dần đậm đặc, một vầng trăng sáng cô tịch treo lủng lẳng giữa bầu trời rộng lớn mênh mông, không khỏi làm cho người ta càng sinh ra cảm giác lẻ loi tịch mịch.

Lưu Giản nhớ tới đã từng có một đêm như vậy, cũng trong suối nước nóng thể này, chính là khi ấy bên cạnh y có người kia bầu bạn, vì thế không hề cảm thấy tịch liêu. Ở trong làn nước ấm áp, bọn họ ôm ấp lẫn nhau, môi hôn nồng nhiệt, thân thể gắt gao quấn quýt giao triền, dường như không biết mệt mà dùng hết thủy nhiệt tình để đòi hỏi đối phương. Những tiếng rên rỉ, thở dốc triền miên cứ quanh quẩn giữa màn đêm, tựa hồ như kể lể với thiên địa về tình ý luyến lưu giữa hai người bọn họ.

So sánh khi ấy, giờ phút này, nước suối dường như đã lạnh hơn, thân thể càng không cách nào cảm nhận được ngọn hỏa diễm bùng bùng cơ hồ thiêu đốt toàn bộ lý trí kia, cảm giác dục tiên dục tử đó, hiện tại lại giống như đang chậm rãi tiêu tan, có muốn cũng không thể nào níu giữ được.

Một tia sợ hãi bắn thẳng vào lòng Lưu Giản, y đã mất đi người nọ, không muốn ngay cả độ ấm khi thân thể giao triền cũng triệt để tan đi. Y tưởng niệm vòng tay ôm ấp hữu lực, môi lui triền miên, cùng với hô hấp nóng bỏng phả xuống lưng mình của hắn...

Tình triều dâng lên trong cơ thể đúng như dự kiến, y hiểu thân thể của chính mình, nhiều ngày không làm chuyện phòng the, chịu đựng đã sớm lên tới cực hạn.

Vươn tay về phía chiếc hộp giấu đặt bên bờ dục trì, Lưu Giản mở nắp, lấy thứ đặt bên trong ra. Vật kia ở dưới ánh trăng mờ nhạt lóe sáng lên một cái, rõ ràng là một thanh ngọc thể () thô dài bóng loáng.

() Ngọc thể: ***toy bằng ngọc (///v///) em là YD thụ à vương gia

Ở trong nước Lưu Giản mở rộng hai chân, để lộ ra mật huyết giữa hai cánh móng, có lẽ là nhờ nước ấm mà huyết khẩu chặt khít kia hơi hơi ẩm ướt, đẩy ngón tay vào cũng không quá khó khăn. Đầu tiên y thăm dò đưa một ngón vào trong, sau đó gia tăng dần thành ba ngón, đẩy đưa qua lại một lát, chỉ thấy không riêng gì tiểu huyết mẫn cảm bắt đầu căng thẳng, ngay cả đầu ngón tay cũng cảm nhận được chất lỏng bởi vì động tình mà tiết ra ở vách tràng bên trong.

Khi đã khuếch trương tương đối, y rút ngón tay ra, cầm ngọc thể đặt ngay trước cửa huyết. Tuy rằng toàn thân trầm trong làn nước ấm, song khi bộ vị bí ẩn kia tiếp xúc với một vật thể vô tri lạnh lẽo, cơ thể y vẫn là không khỏi run lên, động tác trên tay cũng theo đó mà dừng một chút.

Chẳng lẽ bản thân mình còn trông đợi vào thứ ấy của người nọ hay sao? Từ nay về sau cũng chỉ có thể dựa vào vật vô tri này để thỏa mãn chính mình thôi, không quen cũng phải quen!

Lưu Giản cam chịu mà suy nghĩ, sau đó hung hăng đâm ngọc thể vào cửa huyết nhỏ hẹp của mình. Ngay lập tức, cơ thể bởi vì những động tác xô xuyên không ngừng mà bất giác ngửa về phía sau, tạo thành một đường cong hoàn mỹ, hiện như một chú thiên nga tuyệt đẹp đang tiến hành một hồi hiến tế.

May mắn động tác thô bạo này không tạo thành thương tổn, sau khi đau đớn qua đi, y chỉ hận không thể dùng sức mà điên cuồng đùa dỡn hạ thể trống rỗng hư không của mình.

Mặt nước vừa vắn dằng tới ngực, theo những động tác đâm rút ở bên dưới cùng từng hồi thở dốc khó lòng kiềm chế, hai cái nhũ hoàn trước ngực y như ẩn như hiện dưới bóng trăng. Lưu Giản vươn tay móc lấy một trong hai cái, vừa vắn về đầu nhũ vừa dùng móng tay đâm nhẹ vào cái lỗ nhỏ trên đỉnh. Khẽ hé mở đôi môi, y bật ra những tiếng rên rỉ phóng túng không hề che giấu sự vui thú.

Để tiện cho thao tác trên tay, Lưu Giản tận lực mở rộng hai chân, đường cong ở nơi bắp đùi vẫn luôn bị kéo căng hết cỡ, chỉ một lát sau liền có hơi nhức mỏi. Vì thế y đành phải hòa hoãn động tác, dùng hai đùi kẹp chặt vật cứng cứng giữa hông, vòng tay ra trước xoa nắn tính khí của mình, cứ thế lên lên xuống xuống mà mơn trớn.

Song có lẽ là đã nhiều năm đều dựa vào phía sau mà đạt đến cao trào, cho nên vô luận y vỗ về phân thân của mình bao nhiêu, hoặc là hồi tưởng người nọ đã xoa bóp hai tiểu cầu bên dưới khéo léo như thế nào, vẫn vô pháp lên được đỉnh cao của khoái cảm. Loại dầy vò vờ này khiến cho toàn thân Lưu Giản ửng hồng, gương mặt tuần láng lại càng mướt mát mồ hôi, những thanh âm rên rỉ đầy lo lắng liên tục bật ra từ giữa hai phiến môi hé mở.

Muốn...rất muốn... Vách tràng đầy khát khao gắt gao bao bọc ngọc thể, y ảo tưởng chính mình đang bị cự vật nóng bỏng muốn chết kia bỗng nhiên xuất hiện, nhồi chặt cơ thể mình, đâm chọc xuyên xỏ rồi bắn ra, mãi cho đến khi mình kiệt sức mà hôn mê bất tỉnh.

Lưu Giản thất thần mà liếm cánh môi đã bị dục hỏa thiêu đốt đến khô không khốc. Rõ ràng kịch liệt phải nhờ những suy nghĩ vô liêm sỉ trong đầu, thế nhưng ngọn lửa cháy bùng trên thân thể lại không hề có xu hướng tàn lụi đi, y rất cần một kích thích đánh vào hậu huyết, cho dù chỉ là sự công kích của một vật vô tri.

Điều khiển thân thể thon dài cao lớn đứng lên khỏi mặt nước, Lưu Giản xoay người một tay chống bên mép dục trì, một tay vòng ra sau lưng sờ tới ngọc thể hiển lộ giữa hai cánh hông mình. Động tác vừa rồi có hơi lớn, vì vậy ngọc thể bị trượt ra hơn phân nửa, hậu huyết người nào đó chỉ còn ngậm chặt một phần đầu đỉnh to tròn. Y hạ thấp thất lưng, vểnh cái hông căng tròn lên, những bọt nước li ti trong suốt như pha lê từ trên da thịt màu mật ong lăn xuống, càng làm hiển lộ tính đàn hồi và săn chắc của cặp hông trơn mịn căng đầy.

Ngọc thể được đẩy vào trong cơ thể, huyết khẩu nhỏ hẹp bị tách bung một lần nữa, vách tràng máy động không ngừng tựa hồ cực kỳ vui sướng mà cắn chặt lấy vậy vừa xâm lược. Lưu Giản bật ra những tiếng ngâm nga run rẩy, nắm chặt phần chuôi ngọc thể liên tục đẩy đưa, đầu đỉnh mướt mà không ngừng công kích vào một điểm trí mạng bên trong huyết khẩu. Để kéo dài quá trình hưởng thụ, khi đâm đến chỗ sâu, vách thịt non mềm sẽ bị hoa văn trên ngọc thể ma sát tạo thành một chút đau đớn. Điều này khiến cho Lưu Giản phải nhú chặt lông mày, con ngươi đen lấy theo đó mà trở nên ướt át, một nửa là vì thống khổ, nửa còn lại là vì vui thích.

Dần dần, cánh tay chống đỡ cơ thể có chút mỏi, y đơn giản gục người xuống, ***g ngực nóng bỏng tức thì kề sát lên mặt sàn bóng loáng ở mép dục trì. Đầu nhũ dựng đứng không có người an ủi vốn dĩ cực kỳ khó chịu, lúc này rốt cuộc nhin không được mà nhẹ nhàng cọ xát xuống mặt sàn, khiến cho chủ nhân của nó nhất thời “A” lên một tiếng, thoải mái khó có thể hình dung.

Lưu Giản duỗi cả hai tay về phía sau, một tay bám lấy cánh hông bên trái kéo rộng ra ngoài, một tay cấp tốc mà đâm rút ngọc thể, một luồng lớn dịch ruột non trong huyết khẩu bị mị thịt đỏ thắm đè ép, theo những tiếng ‘xì xì’ vô cùng *** mỹ vang lên giữa khoảng sân tĩnh lặng mà tràn ra. Người nào đó vắn vẹo thất lưng tinh mỹ ở ngay bên cạnh dục trì, tính khí nơi khổ hạ đã cứng rắn đến không thể nào chịu được, còn rỉ ra *** dịch trong suốt ở lỗ nhỏ trên đầu, chính là những tiếng rên rỉ trầm thấp dứt quãng động nhân, vẫn chưa bao giờ gián đoạn.

Theo một cú thúc mạnh cuối cùng, toàn bộ ngọc thể đánh thẳng vào nơi sâu nhất, Lưu Giản cảm nhận được

khóai cảm cực hạn hết như người nợ mang tới cho, vì thế nhất thời y có phần không phân rõ được mơ và thực, cảm lòng chẳng đặng hô lên: “Vân Khanh... A!”

Ngay sau đó, dịch thể trắng đục tự nhiên phun trào trên đầu tính khí đã dựng đứng rất lâu.

Lưu Giản toàn thân mỗi mọt, rút ngọc thể ra, cả người mềm nhũn trượt vào trong nước. Y trở mình, ngửa mặt gối đầu lên thành bể, tứ chi thon dài thả lỏng hoàn toàn, nhắm mắt tận lực bình ổn lại hô hấp.

Sau khi thân thể được thỏa mãn, nội tâm trống rỗng càng vô pháp bỏ qua, cái tên y đã hô lên trong nháy mắt vừa rồi giống như chú ngữ phá tan phong ấn, khiến cho những hành vi lừa mình dối người của y không các nào che giấu nổi.

Ướt át lưu lại nơi khóe mắt là cảm xúc mãnh liệt bất chợt dâng lên, gió còn chưa kịp hong khô, đã lại tràn thêm lệ nóng. Nước mắt thiêu đốt con người đến bỏng rát, ngay cả mở mắt cũng trở thành một chuyện thực khó làm.

Vương gia lặng lẽ đắm chìm trong bí thống, gương mặt tuần tú đoan đoan chính chính hiển lộ một tia yếu ớt hiếm có trong đời, hoàn toàn không phát hiện một bóng đen đang tiến đến càng lúc càng gần.

Đến khi Lưu Giản phát hiện có người đây thì đã quá muộn. Y bị điểm huyết khiến cho thân thể không cách nào động đậy, cứ thế bị đối phương triệt để tước đoạt quyền lợi kêu cứu cuối cùng.

Ai? Kẻ nào?

Không kịp nhìn rõ người đã đánh lén mình, mặt y đã bị phủ một kiện y phục mà y cưỡi ra lúc trước. Nhất thời trước mắt trở nên hỗn độn, Lưu Giản chỉ mơ mơ hồ hồ thấy một bóng người chớp động đong đưa.

Một cánh tay bất chợt vươn đến tấm lưng Lưu Giản, đối phương nhanh chóng ôm y lên bờ, trực tiếp đặt xuống mặt sàn bằng phẳng, sau đó ngồi ở một bên không hề nhúc nhích mà quan sát.

Ý thức được giờ phút này chính mình toàn thân trần trụi, Lưu Giản bất an mà thở dốc từng hồi. Không biết đối phương đã ẩn nấp ở chỗ này bao lâu, có thấy một màn phóng túng của y vừa rồi hay không, cũng không biết hiện tại kẻ đó định làm gì... Đủ loại nghi vấn dấy lên trong lòng, thân thể không cử động được, miệng cũng vô pháp kinh hô, điều này khiến y chỉ có thể sợ hãi mà trừng lớn con mắt, đáng tiếc vẫn không thấy được diện mạo đối phương.

Bỗng nhiên, một bàn tay sờ lên trên đùi Lưu Giản, thân thể bất động thế nhưng vẫn kịch liệt chấn kinh, hiển nhiên có thể hình dung ra vẻ hãi hùng đang hiện ra trên khuôn mặt bị che đậy của y. Song, không để Lưu Giản tiêu hóa động chạm đột ngột này, bàn tay kia đã chậm rãi lướt về phía trước mơn trớn quanh thắt lưng y. Sau khi lưu luyến một hồi, người nợ liền vươn hai tay vuốt ve ***g ngực rắn chắc của y, tận lực dùng lòng bàn tay ấn mạnh đầu nhũ mẫn cảm bị bấm nhũ hoàn.

Đến nước này, Lưu Giản sao lại không rõ dụng ý của đối phương. Trong lòng tức giận đến hít thở không thông, nhưng là y cũng hối hận vô cùng, sớm biết thế này thì đã không bảo tất cả hạ nhân lui xuống, cũng không nên nghĩ rằng biệt viện xa xôi thì sẽ an toàn, mà tự tiện làm ra cái chuyện kia...

Mặc dù y cần một vật thể gì đó cắm vào phía sau mới có thể đạt tới cao trào, nhưng không có nghĩa y nguyện ý cho bất cứ nam nhân nào khác ngoại trừ Mạnh Vân Khanh gian ***. Kể cả Mạnh Vân Khanh đã rời bỏ y, y cũng tuyệt không tìm người thay thế, mặc dù nửa đời sau chỉ có thể dựa vào ngọc thể mà phóng thích, cũng còn hơn để tấm thân này dơ bẩn ô uế thêm một lần!

Lưu Giản giãy dụa, muốn thoát khỏi bàn tay đang chơi đùa hai nhũ điểm của mình kia, nhưng thứ phản kháng nhỏ bé này căn bản không có tác dụng, đối phương tất nhiên cũng không để vào trong mắt, chỉ nhéo một cái lên đầu nhũ y xem như cảnh cáo.

Loại bất lực như cá nằm trên thớt này, rất lâu trước đây đã từng trải nghiệm qua, Lưu Giản cũng không xa lạ gì. Khi y bị trói chặt trên giường trong Tiêu Hương các, bị rất nhiều bàn tay tùy tiện dạy dỗ, cũng chính là như vậy, muốn động mà không động được, muốn kêu cũng kêu không thành. Song khi đó y còn khờ dại cho rằng nước mắt có thể khiến người khác mềm lòng, hoặc chí ít có thể thông qua khóc lóc mà phát tiết sự kinh hãi, chỉ là hiện giờ khóc cũng không ra.

Tình cảnh đã lâu mới gặp lại này, chẳng lẽ là sự trừng phạt của thượng thiên vì y đã cô phụ một kẻ hữu tình?

Đối phương chậm rãi chen vào giữa hai chân Lưu Giản, đem cặp chân thon dài của y ép lên trước ngực, đùa nghịch cơ thể ở trong tư thế lơ lửng giữa không trung. Chỉ thấy tiểu huyết mê hoặc của người nọ bại lộ ngay trong tầm mắt, nhỏ nhỏ, hồng hồng, cùng với vẻ mềm mại đến mất thường cũng có thể nhìn ra, là một chút dư vị *** mỹ còn lưu lại lúc trước.

Y phục bao trùm trên đầu y theo từng nhịp hô hấp mà kịch liệt phập phồng, cho dù không nhìn thấy được, cũng biết người này đang tức giận không hề nhẹ.

Lưu Giản có thể cảm nhận được đầu gối cả mình cơ hồ bị ép mở sang hai bên, thân thể đối phương nhanh chóng đè xuống, tính khí nóng rực của nam nhân kề sát vài tiểu huyết hiển lộ rõ ràng giữa hai cánh mông. Loại cảm giác áp bách khi người kia vận sức chờ phát động này làm cho y tựa hồ ngừng thở, trong một nháy mắt, y tỉnh tường nhận ra bản thân không thể khỏi một màn lãng nhục sắp sửa diễn ra. Thân thể run lên theo bản năng, Lưu Giản phần nộ nhắm nghiền hai mắt.

Quả nhiên, tính khí của đối phương vội vàng tiến thẳng tới, vật thể vừa thô vừa lớn mãnh liệt tách mở lối vào đang co chặt, tuy rằng không tạo ra cảm giác như bị xé rách, song vẫn mang đến đau đớn không khác biệt gì. Hơn nữa người kia ngay cả tạm dừng cũng không có, cứ thế liên tục hung hãn đâm vào. Bắp đùi bị tách rộng đến cực hạn, khiến cho thanh âm va chạm giữa hai thân thể vang dội và thanh thúy dị thường.

Lưu Giản vừa sợ lại vừa giận, tuy rằng từ nhỏ y đã trải qua rất nhiều chuyện, thế nhưng nhiều năm như vậy, chân chính cùng y cận kề da thịt cũng chỉ có một mình Mạnh Văn Khanh. Vật mà đêm nay ngay khi đang nhớ về những thời khắc ngọt ngào đã có giữa hai người, y lại bị một nam nhân lai lịch bất minh *** loạn, cảm giác nhục nhã vì thế không khỏi rõ ràng hơn gấp bội.

Nam tử phía trên dường như coi y là công cụ để tiết dục, động tác thập phần dã man và thô bạo, không hề có chút thương xót nào. Điều này làm cho Lưu Giản nhớ tới những gì đã chứng kiến ở Tiêu Hương các năm xưa, rất nhiều tiểu quan bị khác nhân không biết nặng nhẹ mà làm bị thương hậu đình. Bởi vì là nam nhi, cho nên khách tìm bọn họ phần lớn đều không biết thương hương tiếc ngọc như với nữ nhân, may mắn thì gặp được người tính cách tốt, một khi gặp phải phạm phu thô bạo thì vài ngày cũng không xuống được giường, sau này già cả còn lưu lại ốm đau.

Nhưng hôm nay y đã là một Vương gia, gặp phải loại nhục nhã như vậy, quả thực không thể tha thứ được! Nam tử này dám cả gan xông vào địa bàn của y, còn làm ra chuyện như vậy, chờ khi thân thể y hồi phục, nhất định phải đòi lại gấp ngàn lần!

Bị tính khí cực đại đâm chọc lung tung trong cơ thể, mỗi một lần đều chạm tới sâu tận cùng, Lưu Giản không khỏi cắn môi càng lúc càng mạnh hơn, hai bàn tay buông thõng bên người cũng bởi vì nhẫn nại mà nắm chặt thành quyền, móng tay cắm sâu vào da thịt. Không bao lâu sau, y liền cảm nhận được mùi máu tươi trên khóe miệng, cùng với sự run rẩy song cực kỳ khó chịu ở hai lòng bàn tay. Cả thân lẫn tâm Lưu Giản phải gánh chịu đủ loại dày vò trong nhục nhã.

Chính là, động tác của người trên thân vẫn nhất quyết không hề dừng lại.

Bởi vì phần nộ cùng chán ghét, dưới tình huống bị cưỡng bạo này Lưu Giản vẫn chưa cương lên, lại thêm lúc trước đã phóng thích một lần, cho nên phần thân một mực mềm nhũn ở giữa hai chân. Dù là thế, nhưng hậu huyết trải qua nhiều lần dục vẫn vô thức tiết ra *** dịch theo từng ma sát lúc giao hoan, tạo điều kiện do đối phương xâm phạm càng thêm thuận lợi.

Có lẽ vì quá say mê với thân thể Lưu Giản, người kia cũng không vội vàng phóng thích, hẩn thoáng thay đổi tư thế, đem một chân Lưu Giản móc ở bên hông, chân còn lại vắt cao tại bả vai. Xúc cảm ở da thịt nơi cẳng chân cho Lưu Giản biết, y phục trên người đối phương vẫn rất chỉnh tề, chỉ móc ra phần thân để đẩy đưa trong tiểu huyết của y, hết như đối đãi với kỹ nữ vậy!

Thật là buồn cười, năm đó ở tại thanh lâu còn giữ được mình trong sạch, ấy vậy mà hôm nay, cư nhiên vẫn rơi vào kết cục này.

Bất thành linh, trước ngực truyền đến cảm giác ướt áy, thân thể y tự nhiên nảy sinh một loại chấn động

không hiểu vì đâu. Lưu Giản kinh hãi không nói nên lời, phút chốc liền ý thức được nam nhân đang rong ruổi trên thân thể kia thế nhưng đã ghé sát vào ***g ngực, găm cắn đầu nhũ của mình. Đầu lưỡi ẩm áp mềm mại không những mút liếm da thịt non mềm, trong lúc nhất thời, hành vi vốn dĩ chỉ mang đến xúc động bị lãng nhệch này lại khiến thân thể y rục rịch ngóc đầu.

Nhũ điểm không chịu nổi khiêu khích mà dựng thẳng, Lưu Giản chỉ cảm thấy xấu hổ vô cùng. Mặc dù không nhìn thấy động tác của người kia, nhưng y lại có thể cảm nhận rõ ràng lực mút trên ngực mỗi lúc một tăng, hiển nhiên là bởi vì phản ứng của mình đã khiến đối phương hài lòng. Càng đáng sợ chính là, y cảm thấy từng trận từng trận tê dại tràn qua, chẳng qua chỉ là bị đồng thời công kích cả trên lẫn dưới trong chốc lát, thế nhưng một luồng nhiệt khí đã dần tích tụ ở hạ thân, rõ ràng là lửa dục đã được nhóm lên rồi.

Lưu Giản không thể tin thân thể của mình cứ nhiên lại có phản ứng dưới tình huống như vậy, nếu không phải giờ phút này cả người không cách nào cử động, y tuyệt đối phải hung hăng đánh cho mình tỉnh lại — Chẳng lẽ chính mình thật sự *** dâng và khát khao đến mức nam nhân nào cũng có thể chấp nhận được rồi sao! Y không cho phép loại khả năng này phát sinh trên người mình, lại càng không dám tưởng tượng nếu đây là thật sự thì phải làm gì cho đúng. Hàng loạt cảm xúc phần nộ, mất mặt và ghê tởm khiến y như muốn nổi điên, chỉ hận không thể lập tức giết chết nam nhân đang gian *** mình, đồng thời kết liễu cả cái bản thân không biết xấu hổ này!

Không nghĩ tới sự cuồng quýt của Lưu Giản dẫn đến khí huyết công tâm, chứng thổ huyết kéo dài chưa trị dứt lại phát tác thêm một lần nữa. Một mùi vị tanh tanh ngọt ngọt dâng lên nơi cổ họng, lại bởi vì tư thế nằm nửa mà không cách nào phun ra, Lưu Gian chỉ có thể hé miệng, mặc cho chất lỏng đỏ tươi nem theo khóe môi tràn xuống. Một ít máu loãng chảy ngược vào trong yết hầu xông lên xoang mũi, khiến y sặc đến cánh mũi phập phồng, sau đó, máu huyết ẩm áp máu lỗ mũi chảy ra, chính là Lưu Giản ngay cả kêu cũng không kêu được.

Hạ thể lọt vào từng đợt va chạm thật mạnh, Lưu Giản có loại ảo giác cơ thể mình đã sắp tan ra, hiện tại không phải đau đớn, mà là thống khổ không nói nên lời. Y bỗng nhiên cảm thấy buồn ngủ, mi mắt tựa hồ đeo theo gánh nặng ngàn cân cứ thế từ khép lại.

Mình sẽ chết ở chỗ này sao? Khi ý niệm này hiện lên trong óc, y cũng không hề sợ hãi, chỉ là đột nhiên có phần hối hận. Y hối hận chính mình đã buông đôi bàn tay ẩm áp có thể khiến bản thân cảm thấy an lòng kia ra, nếu như mình chết đi, người nọ sẽ như thế nào đây? Chỉ sợ hẳn sẽ đau lòng khổ sở, không, có lẽ hẳn sẽ không để ý đâu, ai bảo mình lại nhấn tâm chà đạp một tấm chân tình của hắn như vậy. Bị báo ứng cũng là lẽ thường tình...

Khoảnh khắc trước khi chìm vào hắc ám, Lưu Giản mơ hồ cảm giác được y phục trên mặt bị xốc lên. Hô hấp thông thuận hơn rất nhiều những vẫn không khiến cho y có thêm bao nhiêu dễ chịu, mà gương mặt đối phương chớp nhoáng hiện lên trước mắt, mông lung như hoa cỏ ẩn giữa sương mờ, Lưu Giản cũng chỉ kịp liếc mắt thoáng qua một cái, rồi hoàn toàn mất đi tri giác.

8. Chương 8

Biên tập: Mi Mi

Beta: Vũ Yên

Sau hắc ám ùn ùn kéo tới là ánh sáng bừng chiếu rạng ngời, từ trong hôn mê tỉnh lại, kinh ngạc nhận ra chính mình đang nằm trên giường lớn mất một hồi lâu, Lưu Giản mới ý thức được thì ra mình còn sống.

Không thể nói rõ cảm xúc dấy lên trong lòng giờ phút này là buồn hay là vui, y khép đôi mắt lại mắt nhắm giảm bớt đau đớn mà ánh sáng chói lòa đột ngột mang đến. Một lúc sau, khi lần nữa hé mi nhìn ngó xung quanh, y phát hiện mình đang ở trong sương phòng của biệt viện nơi ngoại thành, xem ra trong lúc chính mình hôn mê bất tỉnh, đã có người ôm mình từ suối nước nóng về đây.

Lưu Giản không quên vì sao chính mình lại phát bệnh, nhớ tới một màn bị người khác đùa giỡn kia, y không khỏi kích động ngập lòng. Cũng không biết bộ dáng lúc ấy của mình có bị hạ nhân trong phủ nhìn thấy hay

không? Rốt cuộc là kẻ nào to gan lớn mật làm y đến suýt chết mà còn dám ôm y về phòng, hay là chính hạ nhân đã phát hiện khác thường chạy tới ứng cứu?

Trong đầu Lưu Giản hỗn loạn đủ loại suy tư những mong tìm ra được chút dấu vết còn lưu lại, đáng tiếc y chẳng thu hoạch được gì. Thứ duy nhất mà y nhớ rõ chính là khoảnh khắc cuối cùng trước khi chìm vào hắc ám, khuôn mặt phóng đại trước mắt của kẻ kia dường như có phần giống với Mạnh Vân Khanh. Thế nhưng đây cũng có khả năng là y ngày nhớ đêm mong mà sinh ra ảo giác.

Đã đến nước này, việc đầu tiên phải làm chính là không để người khác phát hiện chuyện xảy ra tại hồ nước nóng. Sự tình liên quan trực tiếp đến danh dự cùng địa vị của An Bình Vương y, hiển nhiên cũng liên lụy đến thể diện hoàng gia, y tuyệt đối không thể để lộ ra được. Về phần tên khốn kia, y cũng nhất định sẽ không bỏ qua!

Nghĩ đến đây, An Bình Vương vẫn có chút không cam mà vội vàng muốn ngồi dậy, chính là mê man mấy ngày liền khiến tứ chi y mềm nhũn vô lực. Thật vất vả mới xuống được khỏi giường, song chưa đi được mấy bước, Lưu Giản liền lao đảo một cái rồi ngã nhào xuống đất, còn đụng đổ cả cái đèn lưu ly ở bên cạnh, vang lên một tiếng giòn tan thu hút hàng loạt tiếng bước chân dồn dập ngoài cửa.

Mạnh Vân Khanh đột ngột đẩy cửa phòng, nhìn Vương gia biểu tình chật vật ngã ngổ trên mặt đất, đồng tử nhất thời không khỏi co rụt lại, cứ như thể người bị ngã đau là bản thân mình. Hắn nhanh chóng bước nhanh, không nói hai lời lập tức ôm ngang ôm người kia, thương tiếc mà đặt lại trên giường.

“Không biết người làm Vương gia kiểu gì, tỉnh dậy cũng không biết gọi người, ngã đã đủ chưa?” Mạnh Vân Khanh thuận thế ngồi ở bên giường, nắm chặt hai bàn tay chỉ cốt rõ ràng của Lưu Giản, nhìn nhìn vừa oán giận nói.

Từ một khắc Mạnh Vân Khanh bước vào, Lưu Giản liền giống như bị người điểm huyết hoàn toàn không thể nhúc nhích, cứ thế ngây ngây ngốc ngốc. Bởi vì chẳng biết tại sao lại có thể nhìn thấy cái người vốn tưởng ngày sau chỉ có thể gặp gỡ trong mơ kia, cho nên y cơ hồ quên mất bản thân đang ở chỗ nào, mặc cho đáy mắt dâng lên ngút ngàn luyến lưu không che giấu được.

Mạnh Vân Khanh nhìn người trong lòng, nhin không mà xiết chặt bàn tay, yên lặng cùng Lưu Giản ngưng thần nhìn nhau, tựa hồ giữa trời và đất chỉ còn hai người bọn họ.

Mắt thấy bầu không khí hiện tại có phần cổ quái, một đám nô bộc theo sau nhất thời không dám tiến lên quấy rầy, chỉ lẳng lặng trấn giữ bên ngoài.

“Vương gia!” Một thanh âm mềm mại mà cấp bách truyền tới, đánh vỡ không khí ái muội trong phòng, ngay sau đó một thân ảnh nhào tới sà vào trước giường Lưu Giản. Khi người nọ ngẩng đầu, đôi mắt trong veo như nước hồ thu đã thấm đẫm lệ quang.

Sự xuất hiện của Lục Hà khiến cho Lưu Giản thanh tỉnh vài phần. Nhận ra được tình trạng hiện tại, y nhanh chóng rút tay về, hoàn toàn không nhìn sang nam nhân tuấn mỹ mà mình yêu thương đến tận xương tủy, mà lên tiếng trấn an thị thiếp đang lo lắng không thôi: “Khóc cái gì, bốn vương chẳng phải đã khỏe rồi sao.”

Lục Hà lấy khăn che mặt, nhẹ giọng khóc lóc: “Ngài đã hôn mê ba ngày, làm cho thiếp thực là sợ hãi.”

Lưu Giản nghe vậy thì nhẹ nhàng nắm chặt tay nàng, thân mật mà vỗ vỗ, mặc dù không nói thêm lời nào, nhưng với Lục Hà đây đã là một chuyện cực đáng vui mừng. Vội vàng lau khô nước mắt, nàng vươn tay gọi thị nữ phía sau tới gần.

Thị nữ nọ cầm một cái khay, bên trong có một bát súp trắng đầy kín, vừa mở nắp ra mùi thơm liền tản ra khắp xung quanh.

Lục Hà bưng chén canh lên, nói: “Đây tổ yến hầm cách thủy mà thiếp chính tay làm, vừa rồi lúc ở trong phòng bếp thiếp đã nghĩ nếu ngài có thể lập tức tỉnh dậy mà ăn một chút thì quá tốt rồi.”

An Bình Vương lộ vẻ ôn nhu hiếm có, đáp: “Vậy thì bốn vương cũng không phụ kỳ vọng của nàng.”

Lời này còn chưa dứt, Mạnh Vân Khanh bị phốt lờ hồi lâu rồi cục nhịn không được mà phát tay áo rời đi. Thân ảnh của hắn vẫn thon dài thẳng tắp cùng vội vàng như khi đến, khác biệt chính là, lúc đi còn mang

theo một chút phần nộ và cô đơn.

Nghe tiếng bước chân ngày một xa dần, vẻ mặt của Lưu Giản vẫn luôn thản nhiên như cũ, song thời điểm Lục Hà thổi ngòi một thìa tổ yến đưa đến bên miệng y thì, y lại giống như mất hồn mất vía chẳng hề phản ứng, mãi đến khi Lục Hà gọi mấy tiếng y mới hé miệng, đỡ thìa mà nuốt vào.

Lục Hà thấy y rốt cuộc cũng ăn hết chén canh, cho nên yên tâm hơn một chút, đánh bạo nói: “Thái y bảo rằng lần này ngài ngất xỉu chủ yếu là vì nôn ra máu kéo dài, lúc trước lại không cho người tiến hành điều trị, cũng may phát hiện kịp thời. Thân thể Vương gia đáng giá ngàn vàng, về sau ngàn vạn lần không thể để như vậy nữa.”

Lưu Giản luôn hiểu rất rõ tình trạng cơ thể mình, cho nên kết quả này cũng không ngoài ý muốn, chính là chữa khỏi thì sao? Tâm tư còn dày vò tra tấn y nhiều hơn bệnh tật gấp vạn lần, y tình nguyện bệnh nặng hơn một chút, để đổi lấy vài giây phút bình yên dưới đáy linh hồn.

Chính mình làm cho người mình yêu thương nhất tổn thương sâu sắc, cho nên phải gánh chịu nỗi đau đớn gấp ngàn gấp vạn lần mới xứng đáng đi!

Nghĩ tới chuyện Mạnh Vân Khanh vẫn còn nhớ tình cảm ngày xưa mà đến thăm bệnh, còn chính mình lại cố ý diễn một màn tình chàng ý thiếp trước mặt đối phương, trái tim Lưu Giản liền hung hăng thất lại. Y biết bất kể như thế nào, một khi biết được y mang trọng bệnh, Mạnh Vân Khanh đều không có khả năng phớt lờ. Cũng chính vì lẽ đó, y càng không nguyện ý để hắc biết được chuyện này.

Ấy vậy mà, người nọ rốt cuộc vẫn tới bên cạnh mình.

“... Mạnh Vân Khanh đến từ lúc nào?”

Vương gia vốn đang trầm mặc hồi lâu bỗng nhiên lên tiếng, vì vậy Lục Hà không khỏi sửng sốt một chút, mới đáp lời: “Kỳ thật lần này may mà có Mạnh đại nhân, ngài ấy là người đầu tiên phát hiện Vương gia gặp chuyện không may.”

Lưu Giản nhất thời nhíu chặt lông mày, xác nhận lại một lần nữa: “Là hắc?”

“Đúng vậy, Mạnh đại nhân nói hai người hẹn mặt đàm, kết quả khi ngài ấy tới nơi lại phát hiện Vương gia đang ngất xỉu ở bên hồ nước nóng. Lúc ấy Mạnh đại nhân lao tới ôm Vương gia lên, một đường hô to gọi nhỏ, thiếp ở trong phòng nghe được mới chạy ra, chỉ nhìn thấy Vương gia một thân toàn là máu, mà sắc mặt Mạnh đại nhân cũng khó coi đến dọa người, thiếu chút nữa cũng bất tỉnh theo.” Nhớ lại cảnh tượng hỗn loạn đêm hôm đó, Lục Hà vẫn sợ hãi ngập lòng.

Nghe đến đây, nếp gấp giữa hai hàng lông mày Lưu Giản lại càng thêm sâu, một tia nghi hoặc ban nãy chưa kịp nghĩ tới từ từ dấy lên trong lòng.

Ăn xong tổ yến, Lục Hà cho y uống hết chén thuốc mà thái y căn dặn. Suốt khoảng thời gian này, Lưu Giản đều luôn trầm mặc, khuôn mặt anh tuấn đắm chìm vào suy nghĩ tự nhiên tản mát ra một loại khí thế đầy người bên cạnh đi xa ngàn dặm, tựa hồ tất cả nhu tình mật ý vừa rồi chỉ là một giấc mộng thoáng qua.

Sau đó, Lưu Giản cũng không lưu Lục Hà lại. Mặc dù đã sớm lường trước, song Lục Hà vẫn khó tránh khỏi mất mát trong lòng, cong cong thân mình, có chút chua xót mà lui ra.

Khi Lục Hà đi khỏi, đám nô bộc trong phòng cũng theo lệnh Vương gia lui xuống hết, cho nên thời điểm Mạnh Vân Khanh đẩy cửa bước vào, liền nhìn thấy An Bình Vương một mình ngồi ở đầu giường, nửa thân trên dựa vào cột, bình tĩnh nhìn về phía hắc.

Thân thể gầy yếu của người kia khiến cho Mạnh Vân Khanh đau lòng không gì sánh được, hắc tiến lên kéo Lưu Giản vào trong ngực.

“... Người đây là muốn lấy mạng của ta mà!” Hắc hàm hồ nói, trong giọng điệu còn mang theo một tia run rẩy nghẹn ngào.

Chẳng bao lâu sau, giữa bọn họ chỉ còn lại đau xót không chút vui vẻ nào, Lưu Giản khó kìm nổi lòng mà đỏ bừng hốc mắt, nhưng vẫn luôn do dự không dám đáp lại đối phương.

Dùng đôi cánh tay như kim sắt ghi chặt ái nhân trong ngực, Mạnh Vân Khanh chỉ hận không thể đem người nọ dung nhập vào tận xương tủy của mình, một khắc cũng không thể chia lìa.

Hắn biết rất rõ, người này căn bản vô pháp rời khỏi mình, cũng biết y hay nghĩ một đằng nói một nẻo ra sao, thế nhưng chính mình vẫn ngu xuẩn đến mức vì tức giận nhất thời mà cố ý lạnh nhạt thờ ơ, muốn mượn việc này để trừng phạt đối phương!

Khi nghe thái y chuẩn bệnh cho Lưu Giản, Mạnh Vân Khanh hối hận đến mức muốn tự giáng cho mình một cái bạt tai. Nếu như hắn sớm chịu thua mà chạy tới thăm Lưu Giản, sao có thể để Lưu Giản giày vò bản thân như vậy?

“Người không biết ta sợ mất người nhiều đến thế nào đâu...” Hôn nhẹ đỉnh đầu người trong ngực, Mạnh Vân Khanh run giọng khẽ nói. Hiện tại hắn còn có thể cảm nhận được cơ thể phát lạnh của mình lúc ấy, cứ như máu huyết toàn thân bị đông cứng lại, cảm giác kinh hãi đến nổi da gà này, cả đời hắn cũng không muốn trải qua một lần nữa.

Lưu Giản cảm nhận được sợ hãi trong thanh âm của đối phương, mặc dù cánh tay đang ôm chặt lấy mình vô cùng hữu lực, nhưng có phải thân thể người kia còn run rẩy hơn cả một người bệnh như mình hay không.

Ý thức được chính mình có thể gây nhiều ảnh hưởng tới Mạnh Vân Khanh như vậy, nhất là sau khi y chính miệng nói lời thương hắn, Lưu Giản bỗng nhiên hiểu ra, cái gọi là kiên trì lại đáng buồn cười như vậy. Thời khắc này, có gì trọng yếu hơn việc ôm chầm lấy người trước mặt đâu?

Không do dự nữa, y thuận theo tâm tư tình cảm của chính mình, nâng cánh tay ôm lấy nam nhân còn đang bất ổn nọ, nhẹ nhàng nói: “Ta không sợ, thật sự không có việc gì.”

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, y mới phát hiện cổ họng đã khản đặc gần như Mạnh Vân Khanh.

Nhận được hồi đáp của người kia, Mạnh Vân Khanh mừng rỡ mà đứng thẳng dậy, giơ tay ôm lấy khuôn mặt y không ngừng vuốt ve, vừa cười vừa oán giận nói: “Người a, quả nhiên từ nhỏ đã là khắc tinh của ta, mỗi lần nổi giận với người, sau cùng đều là bản thân ta chịu khổ.”

Nói xong, hắn lại nhịn không được mà ôm toàn thân Lưu Giản vào lòng, tựa hồ cái ôm này có thể vỗ về khóa lấp tất cả những ngày tháng trống trải hư không trước đó.

Tiếng tim đập trong ***g ngực Mạnh Vân Khanh truyền đến, Lưu Giản nghiêng tai lắng nghe, tự nhiên cũng thấy kích động lây.

Không biết ôm ấp bao lâu, Mạnh Vân Khanh mới luyến tiếc buông tay, ngồi ra phía sau Lưu Giản, dựa vào cột giường, cảm thấy mỹ mãn mà xiết chặt vòng eo của đối phương.

Lưu Giản dứt khoát thả lỏng thân mình nằm ở trên thân người nọ, nâng mắt đối diện với cặp mắt phượng đang lóe sáng kia. Lập tức trên môi dấy lên một xúc cảm nóng ấm, y bị Mạnh Vân Khanh bắt ngờ hôn trộm một cái.

“Giản Nhi, ta muốn người.” Trong lời nói chất chứa chân ý thâm tình của Mạnh Vân Khanh còn mang theo một tia ủy khuất.

Lưu Giản hạ mắt, ngoài miệng không nói gì, song trong lòng lại thầm nhủ, chính mình chẳng phải là cũng ham muốn thành tật hay sao? Vốn dĩ cho mọi người lui ra là muốn cứng rắn đuổi hắn đi, kết quả vừa thấy khuôn mặt này, thế nhưng lại để tâm tư vốn đã bị đè nén đến không chịu nổi dẫn dắt tới cục diện không thể vãn hồi.

Cầm tay Mạnh Vân Khanh vòng ra trước người mình, y tạm thời gạt bỏ đủ loại tâm tình ngổn ngang phức tạp, yên tâm mà hưởng thụ cảm giác ấm áp bên nhau.

Sau một hồi trầm mặc, Lưu Giản nhẹ giọng hỏi: “Đêm đó, người ở bên cạnh hồ nước... có phải là người hay không?”

Mạnh Vân Khanh xấu hổ cười cười, thừa nhận: “Là ta, chính là ta không biết thân thể người không tốt, không chịu nổi chọc ghẹo như vậy, thấy người nôn ra nhiều máu như thế, ta hối hận muốn chết đi.”

Kỳ thật, lúc tỉnh lại nhìn thấy người này xuất hiện, Lưu Giản cũng đã có phán đoán trong lòng, có điều lúc ấy tâm tình hoảng loạn, lại bị đối phương hành xử thô bạo, mới nhất thời hồ đồ, tưởng có *** tặc cuồng loạn ở đâu chạy tới. Hiện nay ngẫm lại cũng thật buồn cười, người bình thường hẳn là không thể to gan lớn mật như vậy đi? Huống chi mình cũng không phải nữ nhân mỹ mạo đến hoa nhường nguyệt thẹn, cho dù là hái hoa đạo tặc cũng không thể hái trên người mình a.

Nói đến nói đi, cũng chỉ có học sĩ đại nhân cần rõ này mới dám nổi hứng thú với mình mà thôi.

Sau khi Mạnh Vân Khanh nhận tội, thấy Lưu Giản im lặng một hồi lâu, lại tưởng hành vi của mình đã chọc giận Vương gia, sợ hấn bức tức hại thân, vội vàng biện hộ: “Người đừng buồn bực, ta vốn nhìn không được muốn đến thỉnh tội làm hòa với người, chẳng ngờ lại bắt gặp người ở cạnh hồ vừa tự an từ gọi tên ta, nhất thời nóng nóng dồn lên đỉnh đầu cho nên...”

“Đừng nói nữa!” Lưu Giản vội vàng cắt lời đối phương, hiển nhiên cũng đang nhớ tới hành vi phóng đảng của mình lúc ấy, vì thế khuôn mặt tuần tú nóng bỏng không thôi.

Nhìn thấy bộ dạng này của người kia, Mạnh Vân Khanh ghé sát vào tóc mai y thương tiếc mà hôn nhẹ một chút, nói: “Ta biết trong lòng người vẫn luôn có ta, nếu không sẽ chẳng nhớ đến ta như vậy, ngày ấy nói lời ân đoạn nghĩa tuyệt với người, đều là giận lẫy, là nói bậy thôi, người đừng cho là thật.”

Dứt lời, hấn lại thở dài một tiếng, nói tiếp: “Người cho là ta không hiểu nguyên nhân người nạp thiếp hay sao? Người muốn bảo hộ ta, song cũng không nên dùng tới biện pháp này, ta yêu người như vậy, chắc chắn không thể dễ dàng tha thứ chuyện người thú người khác được. Lúc ấy thật sự là giận quá mất khôn mới nói năng không biết lựa lời.”

Lưu Giản cũng biết biện pháp của mình quá cực đoan, vì thế thấp giọng nói: “Ta không muốn người có chuyện, nếu xa nhau có thể giữ cho cả hai song toàn, vậy thì ta...”

Hai phiến môi mềm mại và nóng bỏng tức thì phủ xuống, chặn lại lời y muốn nói. Mang theo một tia bất mãn, Mạnh Vân Khanh đảo lời: “Người không biết khi ta thấy tân phòng của các người, trong lòng đau đớn biết bao nhiêu, chẳng khác nào thiên đao vạn quả cả.”

Lưu Giản nhất thời liền nghẹn họng, ngoái đầu nhìn nam nhân ở phía sau lưng, trong ánh mắt đủ loại cảm xúc, bất đắc dĩ có, đau lòng có, hối hận cũng có.

“Yêu ta không?” Bất gặp ánh mắt nóng rực của ái nhân, Mạnh Vân Khanh thập phần hưởng thụ, hôn nhẹ mí mắt người kia, hỏi tiếp: “Còn có thể xa ta được nữa không?”

“Yêu.” Lưu Giản từ từ nhắm hai mắt lại, đón nhận nụ hôn của đối phương, rốt cục liều lĩnh nói ra chân ý từ tận đáy lòng: “Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, duy nhất chỉ có mình người.”

Nghe được lời ấy, đôi con ngươi của Mạnh Vân Khanh tràn ngập ý cười, lúc này mới nắm lấy cằm người nọ hôn tới. Vừa hung hăng hôn, vừa cọ vào vành tai cùng tóc mai đối phương, nói: “Vương gia tình nồng ý mật như thế, hạ quan chẳng có gì, chỉ đành lấy thân báo đáp.”

Bị hấn trêu chọc một hồi, Lưu Giản mới nhận ra lời nói của mình vừa rồi đáng xấu hổ đến thế nào, vì thế mặt mũi đỏ rần, ngượng ngùng rơi vào trầm mặc.

“Đáng tiếc, ta lại không phải người đầu tiên bá đường cùng người.” Về điểm này, Mạnh Vân Khanh có chút mất mát, mặc dù hấn tin quan hệ giữa Lưu Giản và thị thiếp kia chỉ là qua loa có lệ, thế nhưng vẫn vô pháp tiếp thu cái sự thật bọn họ đã thành thân kia. Nghi thức này, vốn phải thuộc về hấn cùng Lưu Giản, duy nhất chỉ có hai người.

“Bất quá, chỉ cần Vương gia một lòng một dạ với ta, không phải người đầu tiên thì cũng có sao đâu? Thú cũng thú rồi, cũng không phải là người tự nguyện, dù sao người cũng chỉ yêu có một mình ta, đúng không?” Ngoài mặt thì tỏ ra tin tưởng và độ lượng không gì sánh được, song chung quy hấn vẫn là búống bình muốn nhận được lời cam đoan.

Lưu Giản hiềm thấy mà cong cong khóe miệng, thản nhiên nói: “Ta không bá đường với nàng.”

Mạnh Vân Khanh vừa nghe liền mãnh liệt xoay người lại đây, cao giọng nói: “Cái gì? Người lặp lại một lần nữa?” Đường như hấn không thể tin vào lỗ tai mình.

“Ngày thành thân, bệnh cũ của ta tái phát, chưa kịp bái đường đã ngắt xiu, sau đó vẫn luôn phải nghỉ ngơi tu dưỡng, cho nên việc này liền trì hoãn đến tận bây giờ.” Lại nói, Lưu Giản cảm thấy thực có lỗi với Lục Hà, tuy rằng mọi điều kiện sinh hoạt đều căn cứ quyền lợi của thị thiếp mà đối đãi với nàng, từ trên xuống dưới vương phủ cũng chấp nhận địa vị của nàng, nhưng y vẫn thiếu nàng một danh phận đường đường chính chính.

Mạnh Vân Khanh ngẩn ra, sau đó lập tức cười ồ lên, nói: “Xem ra ông trời đối đãi với ta không tệ, ngay cả thành thân cũng không cho các người cơ hội, có thể thấy được, đời này người chỉ có thể kết duyên cùng với ta thôi!”

Thấy Mạnh Vân Khanh cao hứng như thế, Lưu Giản cũng không muốn giải thích nhiều. Hôm ấy sở dĩ y phát bệnh, một là ủ bệnh đã lâu, hai là nhìn thấy hỉ sự bố trí hoa lệ lộ liễu, lại nhớ tới người kia còn đang chịu đựng âm u ảm thấp nơi ngục tù, nhất thời áy náy cùng buồn khổ dâng lên khiến cho y cơ hồ hít thở không thông nữa. Cả thân lẫn tâm đều bị giày vò tra tấn, thân mình ngoài mạnh trong yếu hiển nhiên không trụ được bao lâu mà ngã xuống.

Mạnh Vân Khanh vui mừng đến mức miệng cười không ngậm lại được, ôm lấy Lưu Giản, ghé vào lỗ tai y nói: “Cả gan hỏi Vương gia một câu, có nguyện ý gả cho hạ quan, cuộc đời này vô luận giàu nghèo vinh nhục, đều cùng hạ quan gánh vác hay không?”

Câu hỏi kia không cần nói cũng biết đáp án, Lưu Giản nhìn vào khuôn mặt tuấn tú thâm tình của nam nhân, ánh mắt tự nhiên lóe ra một chút bất an, thấp giọng nói: “Chuyện năm đó... Người còn để ý?”

Cái mà y đề cập tới chính là, năm đó y thường xuyên dùng tới mê hương. Việc này nếu như đối với kẻ khác, y hiển nhiên không có chút áy náy nào, bởi vì đó là do hoàn cảnh sinh tồn bức bách. Thế nhưng nếu là với người mình yêu, y ngược lại có phần chú ý, sợ rằng đối phương sẽ bởi vậy mà cảm thấy chán ghét mình.

Hiểu được lo lắng trong lòng Lưu Giản, Mạnh Vân Khanh thản nhiên mỉm cười, ôn hòa nói: “Lúc đầu rất là tức giận, nhưng qua đi thì không sao nữa. Ta chẳng lẽ có khả năng vì việc nhỏ ấy mà buồn bực với người sao? Chẳng qua người lại định giấu diếm ta cả đời, còn để ngoại nhân nói cho ta biết... Người không biết đâu, lúc ấy nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của ta, Hoàng Thượng có bao nhiêu đắc ý, cứ như thể ta căn bản không hiểu chút gì về người vậy.”

“Không phải như thế, chính là...” Lưu Giản dừng một chút, vẻ mặt có phần khó khăn, nói: “Chính là ta không muốn người biết mình đã yêu phải một kẻ không từ thủ đoạn, có thù tất báo như thế.”

Mạnh Vân Khanh lại hỏi: “Cho nên ngay cả chuyện về Tiêu Hương Các người cũng gạt ta lên đi xử lý một mình?”

“Ân.” Lưu Giản nhắm đôi mắt lại, rốt cục có thể thẳng thắn tất cả với người thân cận nhất của mình. Chuyện này khiến y nảy sinh một cảm giác thoải mái không nói nên lời, bí mật vui lấp dưới tận đáy lòng cuối cùng có thể phơi bày cả ra rồi.

“Ta không thay đổi được xuất thân, nhưng ta có thể hủy diệt cái thứ giống như chứng cứ uy hiếp địa vị của ta. Nơi dơ bẩn tà ác ấy, vốn dĩ không nên tồn tại, ta sai người châm đuốc một phen thiêu trụi Tiêu Hương Các, ngay cả một con chuột cũng không thể để nó sống sót chui ra. Chỉ cần có thể làm cho nơi đó biến mất, ta không quan tâm có bao nhiêu người phải bị chôn vùi theo.”

Nói xong, y không được tự nhiên mà lắc đầu rũ tóc che đi khuôn mặt, sợ bị ái nhân phát hiện vẻ mặt mình bởi vì thù hận mà vặn vẹo xấu xí biết bao.

Song Mạnh Vân Khanh lại không thêm quan tâm mà kéo mặt của đối phương quay lại phía mình, hôn lên cánh môi mỏng manh đang run rẩy bởi vì vừa bộc bạch một chuyện không muốn ai biết đến kia, vừa bực tức vừa buồn cười, nói: “Chỉ có thể mà không nói với ta? Sợ ta trách người, hay là ngăn cản người đây?”

Lưu Giản dùng thanh âm chậm rãi mà hữu lực, nói: “Chuyện này, mặc kệ người khiển trách hay ngăn cản, ta cũng nhất định phải làm, cho nên ta không muốn nói cho người biết.”

“Thật khờ!” Mạnh Vân Khanh dở khóc dở cười mà mắng người nọ một câu, lại nói: “Ta sao có thể ngăn cản người? Chỗ kia đã mang lại cho người rất nhiều đau khổ, chẳng lẽ ta còn che chở nó sao? Vì cái gì người không nói chuyện này với ta? Trong lòng có nỗi khổ, lại một mình gánh chịu, coi ta là cái gì đây?”

Nghe ra được oán giận trong lời nói của đối phương, Lưu Giản vội vàng lên tiếng: “Không phải, mấy năm nay là vì có người, ta mới có thể trải qua những ngày thư thả thoải mái. Không cho người biết ta có tâm tư vụ lợi xấu xa, cũng bởi ta sợ người nhận ra ta là người ngoan độc, rồi bỏ ta mà đi... Mặc dù ta đã trải qua rất nhiều trắc trở, nhưng vẫn muốn là một người trong sạch trước mắt người.”

“Ai nói người không trong sạch?” Mạnh Vân Khanh một phen kéo người vào trong ***g ngực, phần nộ lại có chút tiếc thương hôn nhẹ lên vàng trán, khước mắt, sống mũi cùng đôi môi y, vừa hôn vừa nói: “Người rất hoàn hảo, hoàn hảo đến mức khiến cho Mạnh Vân Khanh ta chạy theo như vịt, sợ chính mình không đủ xuất sắc, không đủ cường đại để sánh bước với người.”

Lưu Giản thoáng tròn tròn con mắt, thấp giọng nói: “Sao có thể...”

“Như thế nào không thể? Người nhìn người đi, đã khiến tài tử đệ nhất mê đắm thành bộ dạng này rồi, lại còn không tự biết!” Mạnh Vân Khanh khẩu khí như thể chẳng biết phải làm sao, sau đó bất đắc dĩ thở dài, dùng thanh âm mềm nhũn: “Chung quy, người đã cho rằng ta vì người mà mất đi rất nhiều, lại không từng ngẫm xem chính người đã vì ta mà buông bỏ bao nhiêu. Người đường đường là một Vương gia, được hưởng tất cả ôn hương nhuyễn ngọc, thê thiếp hàng đàn, thế mà lại cam tâm nằm phục dưới thân ta nếu người nguyện ý, trong triều đình này cũng sẽ có một chỗ đứng cho người, song người lại cam lòng trải qua những thăng này trầm thường bình dị, chẳng lẽ không phải vì lo sợ sẽ mang tới những lời đồn đại nhằm nhĩ cho ta sao?”

Lưu Giản bị hỏi đến á khẩu không cách nào hồi đáp được, cứ ngây ngốc đón nhận ánh mắt vừa giận vừa yêu của Mạnh Vân Khanh. Một lúc lâu sau, không ngăn được utor át dâng trào nơi khước mắt, y vươn cánh tay ôm lấy nam nhân tuấn tú trước mặt mình, vừa bất đắc dĩ vừa cảm thấy may mắn mà cảm thán: “Vân Khanh, người tốt như vậy, hoàn hảo như vậy...”

Lời còn chưa nói hết, lệ nóng đã theo hai gò má chảy dài.

Mạnh Vân Khanh cúi đầu hôn lên những giọt nước mắt mặn chát, nói: “Ta tốt như vậy, người càng phải biết quý trọng, đừng đẩy ta cho người khác thêm lần nào nữa.”

Lưu Giản tất nhiên là không muốn, thế nhưng nghĩ tới trở ngại to lớn kia, không khỏi lo lắng bồn chồn.

Tựa hồ nhìn thấu tâm tư người nọ, Mạnh Vân Khanh nhẹ nhàng an ủi: “Đừng nghĩ nhiều, cùng lắm thì ta đây không làm quan nữa, Hoàng Thượng còn có thể gây khó dễ được ta sao?”

Thấy Lưu Giản định há miệng phản đối, hấn lại vỗ vỗ bả vai của đối phương, tiếp lời: “Ta chỉ là thuận miệng nói thôi, không đến mức vạn bất đắc dĩ, ta cũng sẽ không đối nghịch cùng thiên tử.”

“Người đừng lỗ mãng giống như lần trước thì được rồi.” Nghĩ đến chuyện người nọ bị đẩy vào đại lao lần trước, Lưu Giản vẫn còn sợ hãi vô cùng.

“Đã biết, ta khẳng định sẽ không phạm phải sai lầm ngu ngốc một lần nữa, cho người có cơ hội lên tái giá thêm một lần.” Mạnh Vân Khanh trêu đùa.

Lưu Giản nhìn hấn, nghiêm mặt đáp lời: “Vậy người phải nhớ kỹ, đừng để bản thân mình gặp chuyện.”

“Dạ, dạ, Vương gia tốt của ta, hạ quan xin tuân lệnh.” Mạnh Vân Khanh một bên đáp ứng một bên đỡ Lưu Giản nằm xuống, nói: “Chuyện trọng yếu nhất hiện nay là, Vương gia ngài phải nhanh chóng chăm sóc cho thân thể tốt lên, đừng để hạ quan phải lo lắng nữa.”

9. Chương 9

Biên tập: Mi Mi

Beta: Vũ Yên

Hai ngày nữa trôi qua, Mạnh Vân Khanh bởi vì thời hạn nghỉ phép kết thúc, phải hồi cung làm nhiệm vụ, cho nên không thể không ly khai. Trước khi rời khỏi, hấn ngàn cân vạn dặm Lưu Giản, chỉ sợ Vương gia đem thân thể vất vả điều dưỡng mới có vài phần khởi sắc lại gây sức ép mà thành công cốc, thậm chí còn lo lắng đến mức không muốn rời đi.

Lưu Giản bị người này làm cho chẳng biết nên khóc hay nên cười. Kỳ thật nhờ có Mạnh Vân Khanh mất ăn mất ngủ cẩn thận chăm sóc, bệnh tình của y đã chuyển biến tốt đẹp hơn nhiều, hướng chỉ vốn chỉ là “Tâm bệnh”, hiện giờ coi như “Thuốc đúng bệnh tan”, ngay cả đại phu cũng nói không có rất vấn đề gì lớn, cứ tĩnh dưỡng thêm một thời gian là được. Đối mặt với đủ loại lo lắng của học sĩ đại nhân, Vương gia chỉ có thể mời đại phu ra bảo chứng, đồng thời cam đoan nhất định phối hợp để chiếu tốt cho bản thân mình, rồi mới tiễn Mạnh đại nhân lưu luyến ngập lòng ra khỏi cửa.

Người kia đi rồi, không khí trong phòng nhất thời trùng xuống, Lưu Giản không có việc để làm, hơn nữa nhiều ngày bị bệnh triền miên trên giường khiến cho xương cốt toàn thân đều trở nên uể oải, vì thế dứt khoát ra ngoài sân tản bộ.

Chính là thời điểm y vừa mới mặc ngoại bào, ngoài cửa liền vang lên những tiếng bước chân nhỏ vun, sau đó một thân ảnh mảnh dẻ từ từ xuất hiện.

“Vương gia.” Lục Hà gõ gõ cánh cửa, nhẹ giọng gọi.

Lưu Giản thở ra một tiếng rất nhỏ, nói: “Vào đi.”

Lục Hà đẩy cửa, quét mắt một vòng khắp căn phòng theo bản năng, nhận thấy chỉ có Vương gia một mình ngồi ngay ngắn trước bàn, cảm giác vui mừng nhỏ bé nơi đáy lòng toàn bộ hiển lộ trên khuôn mặt xinh đẹp.

“Vương gia, thiếp canh gà nhân sâm cho người bồi bổ.” Lục Hà vừa nói, vừa tiếp nhận cái khay thị nữ bên cạnh đưa đến. Nàng đặt chén canh còn nóng hổi hổi ở trước mặt Lưu Giản, có chút ngượng ngùng, lại có chút chờ mong mà nhìn vị vương gia tuần lãng bất phàm nọ.

Đã nhiều ngày nay, bởi vì Mạnh Vân Khanh cứ một mực canh giữ bên người Vương gia quyết không chịu rời, nên Lục Hà căn bản tìm có cơ hội lại gần hầu hạ cho y, không những thế còn bị học sĩ đại nhân đảo khách thành chủ mất kiên nhẫn đuổi đi nhiều lần, ủy khuất hiển nhiên có thể tưởng tượng được. Sáng nay hay tin Mạnh Vân Khanh đã rời đi, Lục Hà chỉ âm thầm nhẹ nhàng thở ra một hơi dài.

Trong lòng Lưu Giản hiểu rõ, chính là bất động thanh sắc mà uống thang, rồi thản nhiên khen ngợi một câu: “Hương vị được lắm.”

Lục Hà cúi đầu mỉm cười, không giấu được thẹn thùng, nói: “Nếu Vương gia thích, mỗi ngày thiếp đều nấu cho người.”

Liếc nhìn thị nữ của Lục Hà một cái, Lưu Giản xua tay ý bảo người nọ lui ra. Chờ khi cánh cửa khép lại, y mới nghiêm mặt lên tiếng: “Lục Hà, bốn vương có một chuyện muốn thương lượng với người.”

Thấy Vương gia bày ra biểu tình nghiêm túc, Lục Hà vội vã dựng thẳng thân mình, đáp: “Xin Vương gia phân phó.”

Lưu Giản dừng một chút, lại nói: “Người đã hầu hạ bên cạnh bốn vương mấy năm rồi, lần này chọn người làm thiếp thiếp, trọng yếu nhất là thấy người nhu thuận hiểu chuyện...” Nói đến đây, y đảo mắt nhìn qua gương mặt có chút khấn trương của Lục Hà, vỗ nhẹ lên bả vai gầy guộc đang khê khàng run rẩy của nàng, trấn an nói: “Đừng sợ, điều bốn vương muốn nói chính là, người vẫn chưa chính thức cùng bốn vương làm lễ nạp thái, nếu như hiện tại người hối hận, có tính toán khác, bốn vương sẽ để người rời phủ, cũng cho người một số tiền, đủ để nửa đời sau của người cơm áo không lo.”

Nghe xong một chữ cuối cùng của Vương gia, đôi con ngươi linh động của Lục Hà dần dần mất đi thần thái, một mảnh mờ mịt bất chợt lan tràn. Thân là thị nữ thiếp thân của Vương gia, tư tình của chủ tử cùng với học sĩ đại nhân, làm sao nàng lại không hề biết, chính là khờ dại tưởng rằng quan hệ giữa hai người bọn họ bất quá chỉ là quý ám nhất thời, thế gian vẫn coi âm dương là chính đạo, đến cuối bọn họ vẫn phải thú thê sinh tử giống như nam tử bình thường. Bởi vậy khi Vương gia lựa chọn nàng, nàng cũng không bận tâm trước đó người nọ như thế nào, chỉ biết cuộc đời này có thể gả cho một nam nhân tuần lãng, tôn quý bất phàm như thế, thì còn mơ ước gì hơn? Nếu có được may mắn mà sinh con đẻ cái cho y, vậy thì lại càng mỹ mãn... Chỉ tiếc nàng thể nhưng không thể ngờ được, Vương gia lại thật tâm trân ái Mạnh Vân Khanh, thậm chí không tiếc cả đời không thành gia lập thất để bầu bạn với đối phương.

Lúc trước, thấy Vương gia cắt đứt với Mạnh Vân Khanh, nàng còn âm thầm vui sướng, Vương gia cuối cùng đã quay về chính đạo. Nào ngờ chỉ mới mấy ngày tất cả mọi việc lại một lần nữa đổi thay, ngay cả

người mù cũng có thể nhìn ra được, Vương gia vui vẻ biết bao nhiêu khi Mạnh Vân Khanh bất ngờ xuất hiện ở đây, mà Mạnh Vân Khanh lại chiếu cố khởi Vương gia có bao nhiêu chu đáo. Mối quan hệ giữa hai người bọn họ hài hòa đến mức không nhìn ra một chút chắc trở nào.

Kỳ thật bản thân nàng hiểu rõ, với tư sắc, xuất thân cùng địa vị của mình, nhất định không đủ để được Vương gia sủng ái suốt đời. Vương gia có tình có ý với ai, nàng mặc dù thêm muốn nhưng cũng vẫn an phận thủ thường, không dám vọng tưởng mà đi tranh đoạt, chỉ nguyện lặng lẽ mà hầu hạ những lúc người cần. Song giờ khắc này, Vương gia lại nói như vậy, rõ ràng là muốn đuổi nàng khỏi phủ, đây là kết cục mà nàng chưa bao giờ tưởng tượng ra.

Khi tám tuổi, Lục Hà bị bán vào vương phủ làm hạ nhân, phụ mẫu huynh đệ về sau cũng chẳng biết đã đi đâu hết, rời khỏi vương phủ, trời đất bao la, nhưng đâu mới là chốn dung cho một nữ tử như nàng?

Nghĩ đến điều này, Lục Hà không khỏi đỏ bừng hốc mắt, nhìn Vương gia, bất lực nói: “Có phải Lục Hà đã sai cái gì hay không?”

“Người không sai, là bốn vương cô phụ người.” Lưu Giản không ngờ nàng sẽ phản ứng kịch liệt như thế, tận lực mềm mỏng, nói: “Sau khi người rời khỏi phủ có thể tìm người trong sạch mà gả đi, có phu quân ôn nhu săn sóc, có hài nhi nhu thuận nghe lời, đây mới là điều mà nữ tử mong ước cả đời. Bốn vương không thể cho người, hà tất phải khiến người lãng phí thời gian ở trong vương phủ.”

Lục Hà gạt đi hàng lệ tuôn rơi, lắc đầu, nghẹn ngào cầu xin: “Vương gia, xin ngài đừng đuổi Lục Hà đi, Lục Hà nguyện ý hầu hạ vương gia cả đời!”

“Bốn vương không muốn đuổi người đi, tính toán như vậy là vì muốn tốt cho người.” Lưu Giản hiếm thấy mà tận tình khuyên nhủ một phen.

Lục Hà lập tức quỳ rạp xuống, khóc lóc nói: “Không, Lục Hà sống là người của vương phủ, chết sẽ là ma vương phủ, xin Vương gia để Lục Hà ở lại đi!”

Nói xong, nàng lại dập đầu với đối phương, lặp lại một lần nữa, “Xin Vương gia để Lục Hà ở lại.”

Vương gia thấy thế, nhanh chóng vươn tay đỡ người trước khi nàng dập đầu cái thứ hai.

Cú dập đầu vừa rồi cũng không nhẹ, cái trán trắng nõn của Lục Hà nhất thời sưng u một cục, lại thêm đôi mắt khóc đến đỏ bừng. Dù sao cũng là người đã bầu bạn bên mình nhiều năm, cho dù Lưu Giản có lạnh lùng hơn nữa cũng không khỏi dâng lên một tia thương tiếc, y đau lòng nói: “Cô nương ngốc nghếch, người cần gì phải làm khổ cho mình.”

“Vương gia, xin ngài, Lục Hà không muốn đi, dù có làm trâu làm ngựa Lục Hà cũng sẽ hầu hạ vương gia cả đời!” Lục Hà vẫn không ngừng rơi lệ.

Lưu Giản cầm khăn tay của mình lau nước mắt cho nàng, thở dài nói: “Vương phủ bất quá chỉ là một cái ***g chim hoa lệ, bốn vương muốn trả tự do cho người, người lại còn không muốn, cứ nhất quyết chết già ở chỗ này sao?”

“Vương gia, vương phủ là nhà của Lục Hà, chỉ cần ngài không chê, Lục Hà cam tâm tình nguyện hầu hạ ngài cả đời...” Lục Hà dừng một chút, sau đó lớn mật mà kiên định nói: “Và cả Mạnh đại nhân.”

Một tia kinh ngạc nhanh chóng ánh lên trong con ngươi đen láy, Lưu Giản không phải bất ngờ vì nàng đã biết rõ sự tình, mà là không nghĩ tới nàng cứ nhiên dám nói tới vấn đề mà chính y không cách nào đề cập.

Vương gia chính là bình tĩnh nhìn nàng không nói, Lục Hà hiểu người nọ không có ý định trách tội mình, song cũng không dám làm càn, liền cẩn thận nhẹ giọng tiếp lời: “Lục Hà hiểu Vương gia tình có ý, chỉ là... không tiện công khai. Mặc dù Lục Hà không làm được gì, thế nhưng chí ít có thể giúp Vương gia che giấu.”

Lưu Giản thoáng lườm đối phương một cái, hỏi: “Người có biết chính mình đang nói cái gì không?”

“Lục Hà... Lục Hà biết.” Ánh mắt của người kia khiến cho nàng có chút luống cuống.

Trầm ngâm một lúc, Lưu Giản dùng ngữ khí ngưng trọng nói: “Bốn vương cho người một cơ hội nữa, muốn xuất phủ, hay là ở lại?”

Đi cùng ở, hai kết cục hoàn toàn khác biệt, cái nào tốt cái nào xấu, không cần phải nói ra cũng biết. Nếu rời đi, cơm no áo ấm, vui vẻ qua ngày, cái gì cũng có thể có mà một khi ở lại, mặc dù có được vinh hoa phú quý, cũng chỉ là một thân cô đơn tịch mịch chốn khuê phòng.

Lục Hà không chút do dự đáp: “Xin Vương gia để Lục Hà ở lại.”

Lưu Giản tiếc hận lắc đầu, nói: “Nếu người đã quyết, vậy ở lại đi.”

Về sau, chuyện này liền không được nhắc lại nữa, mãi cho đến mười ngày sau, khi học sĩ đại nhân trở về, đập vào mắt chính là hình ảnh Lục Hà quanh quẩn bên người Vương gia, tựa hồ kẻ nói người cười, thiếu chút nữa khiến hắn bị kích thích đến lửa ghen ngút trời. Cũng may Vương gia kịp thời phát hiện, nhanh tay lẹ mắt kéo người ra một góc nói rõ nguyên do, lúc ấy mới Lục Hà mới đỡ bị ánh mắt lạnh lùng bắn phá.

Sau khi nghe Lưu Giản thuật lại một phen, Mạnh Vân Khanh lập tức vỗ tay tán thưởng: “Biện pháp này tốt quá, dù sao hiện tại ván đã đóng thuyền, ai cũng nghĩ người đã thú thị thiếp, một khi đã như vậy cứ thuận theo tình thế, để Lục Hà tiếp tục ở lại trong phủ che chắn tai mắt người đời đi.”

Vương gia nhin không được trêu chọc: “Vừ rồi không biết là ai mới thấy Lục Hà liền nóng mắt?”

Mạnh Vân Khanh hào sảng cười cười: “Là hạ quan lấy bụng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, Lục Hà hết lòng bảo hộ chủ nhân, việc này ta phải đích thân cảm tạ!”

Chính là ngoảnh đầu nhìn lại, trong phòng làm gì còn có thân ảnh thứ ba, chắc hẳn Lục Hà đã thức thời mà rời khỏi.

“Xem người dọa người ta chạy mất kìa.” Tâm tình Vương gia hiển nhiên không tồi, liên tục trêu chọc học sĩ đại nhân.

“Được rồi, lần sau gặp, ta nhất định tất cung tất kính nói lời cảm tạ với nàng.” Dứt lời, Mạnh Vân Khanh liền chấp tay gập sâu người hành lễ với Vương gia, xem như bày tỏ thành ý.

Qua giờ ngo, chính là lúc trời trong gió mát, ánh nắng tươi sáng rạng ngời, hai người liền dắt ngựa ra ngoài dạo chơi. Vốn là mỗi người một ngựa, song đến chỗ vắng vẻ, Mạnh Vân Khanh liền nhảy sang ngựa của Lưu Giản, cùng hắn cưỡi ngựa phóng đi. Vì thế, con Bạch Câu của Vương gia đành phải vất vả công hai người, mà tuấn mã của Mạnh đại nhân thì nhàn nhàn nhả nhả theo sau bọn họ.

“Lần này tiến cung, Hoàng Thượng có dò hỏi gì không?” Lưu Giản vẫn còn lo lắng, bọn họ làm một đảng nói một nẻo như thế này, sớm muộn gì cũng sẽ bị người phát hiện.

Mạnh Vân Khanh một tay ôm chặt thắt lưng rắn rỏi của Vương gia, một tay điều khiển dây cương, vẻ mặt vô cùng ung dung tự tại, nghe vậy cũng chỉ thoáng nhướn mi, đáp: “Người cũng đã âm thầm nạp thiếp sau lưng ta, Hoàng Thượng còn muốn như thế nào?”

Lưu Giản không đồng tình mà khẽ nhíu mi tâm, nói: “Trước mặt ta đây người bắt kính thì cũng thôi, nhưng có mặt Hoàng Thượng, nhất định phải khiêm nhường một chút.”

Mạnh Vân Khanh thấp giọng “xì” một tiếng, vươn tay vịn gương mặt đang nhăn nhó của Vương gia qua, hôn lên một cái, vui vẻ đáp lời: “Hạ quan đã biết.”

Căn cứ vào cái tính cách vô pháp sửa đổi của đối phương, Lưu Giản cũng dứt khoát không tiếp tục đề tài này nữa.

Dọc theo đường đi hai người toàn nói chuyện trên trời dưới đất, thỉnh thoảng Lưu Giản lại bị học sĩ đại nhân ở phía sau vịn gương mặt lại hôn hôn cắn cắn vài cái. Đến khi con ngựa dừng bước, Vương gia mới phát hiện mặt trời đã lặn về Tây, bất tri bất giác bọn họ đã dạo chơi hơn nửa ngày.

Được Mạnh Vân Khanh ôm xuống ngựa, Lưu Giản nhìn thấy ở đây có một ngôi nhà bình thường của dân bản xứ, không khỏi ngạc nhiên: “Nhà của ai vậy?”

“Vào xem thì biết.” Mạnh Vân Khanh chỉ cười không nói, dắt tay người nọ đẩy cửa bước vào.

Cửa lớn vừa mở ra, cảnh sắc bên trong căn nhà lập tức rơi hết vào đáy mắt, cách thức bố trí giản dị tự nhiên, thế nhưng đâu đâu cũng tràn ngập sắc thái vui mừng, nhất chữ “Song Hi” đỏ chói ở chính giữa khách phòng kia.

Trái tim Lưu Giản nảy lên một nhịp, y quay đầu nhìn sang nam nhân tuần tú bên cạnh mình, chỉ thấy đối phương cũng đang nhìn mình, trong đôi con ngươi đầy ắp ý cười lại mang theo một tia ngưng ngững hiếm thấy.

Đứng trong phòng khách, hai người bọn họ được sắc đỏ vây quanh, khí tức tân hôn đập vào mặt mà đến, khuôn mặt cả hai dường như đều bị nhuộm thành một mặt hồng rực của ráng chiều.

Nhất thời hai người đều không biết nên mở miệng thế nào mới tốt.

“Khụ khụ.” Mạnh Vân Khanh thanh thanh yết hầu, dù sao tất cả cũng là do hấn an bài, nhưng cứ liếc mắt đưa tình thế này lại không phải kết quả mà hấn muốn. Chỉ là người thông minh như hấn cũng không thể ngờ bản thân cư nhiên lại thui chột mất tài ăn nói.

“Giản Nhi, ta, ta...”

Lưu Giản im lặng nhìn Mạnh Vân Khanh, vẻ mặt dường như rất trấn định, song mặt ửng đỏ còn rõ nét hơn cả người kia đã bán đứng tâm tình của y.

Nhận được sự cổ vũ vô thanh, Mạnh Vân Khanh nắm chặt bàn tay Lưu Giản, cảm giác được người nọ so với mình còn khấn trương hơn, vì thế tự nhiên thả lỏng tâm tình, lấy ngữ khí trịnh trọng trước nay chưa có, nói: “Giản Nhi, chúng ta thành thân đi, ta không bao giờ muốn để người khác thừa cơ chen vào giữa, ta muốn là người duy nhất báỉ đường với ngươi.”

Lưu Giản dường như có lời muốn nói, chính là lại bị người kia lắc đầu cản lại.

Mạnh Vân Khanh nhanh chóng tiếp lời: “Đây là mảnh đất ta mới mua không lâu, mặc dù không thể lộng lẫy được như vương phủ, nhưng không cái gì là không có. Ta cảm thấy chọn nó làm tân phòng, làm nhà của chúng ta, cũng vô cùng thích hợp, ngươi thì sao? Nếu ngươi đáp ứng, hôm nay chúng ta liền lập tức báỉ đường, thiên địa thay cho phụ mẫu, vạn vật đều có thể làm chứng nhân.”

Lời nói của Mạnh Vân Khanh đem tất cả những gì Lưu Giản muốn nói, cùng với hết hảy bản khoản trong lòng y chặt đứt, không có mệnh lệnh của phụ mẫu, lại không có ông mai bà mối thì như thế nào? Không thể quang minh chính đại tuyên cáo với thiên hạ thì đã sao? Thiên địa bao la đã đủ để minh chứng cho lời thề non hẹn biển của bọn họ rồi.

Cuối cùng, Lưu Giản đưa ra câu trả lời vạn phần kiên định của mình: “Vân Khanh, cho tới bây giờ ngươi vẫn luôn là người duy nhất ta muốn thành thân, ngươi nếu đã dứt khoát, ta liền không cự tuyệt nữa.”

Hai người thay y phục tân lang đã được chuẩn bị từ trước, nhất báỉ thiên, nhị báỉ địa, đến khi đối báỉ lẫn nhau, trong đáy mắt người nào người nấy đều đầy ắp thâm tình, dường như sắp sửa tràn ra. Trong phút chốc tất cả vạn vật trong thiên địa tựa hồ tan biến, bọn họ chỉ còn nhìn thấy thân ảnh của nhau hiển hiện trước mắt mình, rực rỡ mà sắc nét giống như đã khắc sâu vào tận linh hồn.

Lễ hoàn, cả hai tiến vào động phòng.

Trong phòng có chuẩn bị sẵn rượu và thức ăn, hai người đi lang thang suốt một buổi chiều, lúc này đều là bụng đói kêu vang, chỉ trong chốc lát giải quyết sạch sẽ đồ ăn thức uống.

Mạnh Vân Khanh rót hảo tử, đưa cho Lưu Giản một ly, trên khuôn mặt tuần tú không giấu được cười đầy hưng phấn, nói: “Nào, uống một ly rượu hợp cần, chúng ta nhất định có thể bên nhau lâu dài.”

Cánh tay lần lượt vất chéo qua nhau, ánh mắt gắt gao đắm đuối nhìn nhau, không chớp lấy một cái mà uống cạn ly rượu đến không còn một giọt. Khao khát bầu bạn trọn đời, giờ phút này đã có thể xem như viên mãn.

Rốt cục mong ước được đáp đền, nội tâm dâng lên một cảm giác thỏa mãn không thể gọi tên, Lưu Giản cảm thấy một chén rượu nho nhỏ cũng có thể khiến mình lâng lâng, vô thức mà nhoẻn miệng cười. Đầu

máy cuối mắt y đều tràn ra mãn nguyện từ tận đáy lòng, rồi lại tự nhiên mà xuất ra một tia hấp dẫn không cách nào che đậy, làm vị tân lang còn lại nhìn mà miệng rất lưỡi khô.

Công việc tiếp theo trong đêm động phòng hoa chúc, tất nhiên là một khắc thiên kim, cấp bách vô cùng.

Mạnh Vân Khanh buông chén rượu, vươn tay ôm lấy thắt lưng của Vương gia, không ngờ lại bị đối phương linh hoạt mà tránh thoát. Đang lúc ảo não, hần lại thấy một khối thân thể ấm áp xà vào trước ngực, bình bình ổn ngồi trên đùi mình, còn với cánh tay dài ôm lấy bờ vai hần. Nâng mắt nhìn lên, Mạnh Vân Khanh liền bắt gặp khuôn mặt tuấn lãng tràn trề xuân ý của Vương gia, phải nói dụ nhân không gì sánh được.

“Giản Nhi...” Mạnh Vân Khanh giống như mê man trong men say mà thấp giọng gọi một tiếng, rồi ngẩng đầu bắt lấy cánh môi mỏng mảnh hồng nhuận của người kia.

Hết như cảm kị đã được đánh tan, dưới ánh nhìn chăm chú của Mạnh Vân Khanh Lưu Giản làm cho nụ cười bên môi mình càng thêm sâu sắc. Y hiểu được chính mình cười rộ lên sẽ phóng đảng biết nhường nào, y không muốn tiếp tục khắc chế bản thân nữa, nhân sinh đắc ý chính là tận hưởng trọn vẹn niềm vui, đêm nay là thời khắc hạnh phúc nhất trong cuộc đời, có thể nào y lại không nở nụ cười?

Đặt một ngón tay thon dài lên đôi môi đang khao khát đòi hôn của Mạnh Vân Khanh, Lưu Giản với lấy bình rượu trên bàn, giơ lên cao rồi đổ thẳng vào miệng mình. Chỉ trong giây lát, rượu đầy tràn ra bên ngoài khóe miệng, chảy xuống cần cổ thon dài, thấm ướt y phục trên thân. Cử chỉ này của y phong lưu không gì sánh được.

Mạnh Vân Khanh nhìn mà không cách nào chuyển dời tầm mắt, vừa thấy cánh môi cong cong duyên dáng của người nọ đang hướng tới chỗ mình, liền vội vã rướn lên, đón lấy một dòng chất lỏng ấm áp đang chậm rãi chảy vào trong miệng. Thứ chất lỏng kia ngọt lịm đến khó có thể tin. Cuối cùng, một cái đầu lưỡi linh hoạt len lỏi vào giữa hai hàm răng hần, nhiệt tình mà liếm láp từng góc ngách trong khoang miệng, cuốn chặt đầu lưỡi hần mà nhẹ nhàng cắn mút, triền miên quấn quýt không rời.

Mạnh Vân Khanh vui vẻ giao cho người kia quyền chủ động, cũng không vội phản công, một mực ôm chặt lấy thân thể rắn chắc trong ngực mình, phối hợp mà hé mở đôi môi mặc cho đối phương đùa giỡn. Mãi cho đến khi phát hiện Lưu Giản có ý lùi ra, hần mới phát động thể công, đảo khách thành chủ.

Lưu Giản vươn hai cánh tay ôm ghì lấy cổ Mạnh Vân Khanh, đôi mắt nhu hòa buông xuống, vừa ngoan ngoãn lại vừa mê say. Mạnh Vân Khanh cắn lên môi y một cái, lợi dụng thời cơ người kia há miệng kêu đau mà vói đầu lưỡi vào. Mặc dù lực đạo rất nhẹ, nhưng nụ hôn vẫn kích thích vô cùng, môi lưỡi hai người nhất thời càng thêm quấn quýt, thậm chí cánh môi đã bị ma sát đến nóng rát, cũng không hề có ý định dừng lại.

“Ân...” Không biết ai khẽ hừ một tiếng. Đôi tân nhân cơ hồ định hôn lâu dài như thiên địa trường tồn rồi cuộc tách rời, nhìn nhau mỉm cười.

“Sưng lên rồi.” Lưu Giản ấn nhẹ một cái lên môi Mạnh Vân Khanh.

Mạnh Vân Khanh chẳng chút bận tâm duỗi đầu lưỡi ra liếm một cái — ân, quả thật có phần nóng rát, lại sang nhìn Lưu Giản, khóe miệng người nọ đã bị mình cắn đến rách da.

Chú ý tới ánh mắt của đối phương, Lưu Giản sờ sờ lên môi, cảm giác cũng không có vấn đề gì lớn, vì thế liền dùng ngón tay thon dài miết dọc theo đường nét khuôn miệng mình. Sau khi vuốt ve vài cái, y chậm rãi hé môi, để ngón tay giữa tiến vào trong miệng, ngay trước mặt Mạnh Vân Khanh, dùng đầu lưỡi ướt át liếm liếm ngón tay mình. Ngón tay vào vào ra giữa môi và lưỡi, như ẩn như hiện, vừa chậm vừa nhanh, làm cho người nào đó lập tức dâng lên dục hỏa.

Đáy mắt hừng hực lửa tình, Mạnh Vân Khanh dứt khoát đứng lên, đem người còn đang không biết sống chết điên cuồng đốt lửa ném xuống giường.

Thân thể vừa chạm xuống mặt giường, Lưu Giản liền trở mình một cái, cười cười khiêu khích với Mạnh Vân Khanh, dùng đầu ngón tay vẫn còn mang theo cảm giác ướt át xoa lên ngực mình, cách một lớp vải dẹt nhẹ nhàng day day ần ần. Chỉ chốc lát sau, chỗ kia liền hiện ra một tiểu mật thấm nước sẫm màu nho nhỏ, đủ để mô tả sinh động nhũ điểm đang hùng dũng đứng lên.

Ánh mắt Mạnh Vân Khanh trầm xuống, hần thô bạo kéo tay Lưu Giản ra, một tay nắm lấy quai hàm người nọ bắt y ngẩng đầu lên đón nhận nụ hôn hung tợn như gặm cắn của mình, vừa thở dốc vừa trách mắng: “Đáng chết, người dám đùa với lửa!”

“Ân ưm...” Lưu Giản khẽ bật ra một tiếng ngậm nga từ trong khoang mũi, đầu ngón tay men theo đường nét tuần tú của Mạnh Vân Khanh, trêu chọc nói: “Vân Khanh, ta muốn người hung hăng làm ta, ngay trên chiếc giường mới này của chúng ta...”

Dán sát vào khoe môi Mạnh Vân Khanh nói xong lời ấy, y dứt khoát đẩy người kia ra, dịch chuyển thân mình về sau một chút để kéo giãn khoảng cách, rồi thản nhiên trút bỏ toàn bộ quần áo dưới hạ thân, tự tách rộng cặp chân dài trần trụi, để lộ bộ vị đồ thắm ở giữa lấp ló dưới vạt áo tách đôi của ngoại bào. Bộ dạng càng khiến cho người ta mơ ước.

Rõ ràng cả hai đều mặc hỉ phục giống nhau như đúc, thế nhưng giờ phút này Mạnh Vân Khanh vẫn cảm thấy kiện y bào trên người Vương gia kia thật khiến người ta muốn xé bỏ, để cho Vương gia không bao giờ có thể bày ra bộ dáng phóng đảng này nữa.

Lưu Giản kéo tay Mạnh Vân Khanh, dẫn dắt người nọ tiến vào vạt áo của mình, áp lòng bàn tay nóng bỏng của đối phương lên trước ngực không ngừng day day ấn ấn.

“Vân Khanh, sờ ta.” Y thúc giục nói.

Vừa chạm vào thớ cơ ngực rắn chắc bóng loáng màu mật ong của đối phương, Mạnh Vân Khanh liền nhin không được căng thẳng, năm ngón tay dùng sức nhéo một cái, chỉ thấy xúc cảm truyền tới từ hai đầu nhũ đầy đặn dựng thẳng kia làm cho hần phát cuồng, yêu thích không muốn rời tay.

“A... Ân a...” Dưới sự mơn trớn vuốt ve của người nọ, Lưu Giản bật ra những tiếng rên rỉ sảng khoái, cứ như đang khẩn cầu được âu yếm nhiều hơn. Ngay sau đó, thân mình tựa hồ nhũn ra của y liền bị kéo vào trong một vòng tay ấm áp, đối phương vén cáo vạt áo Lưu Giản, để hai bàn tay to lớn có thể hoạt động nhiều hơn, đồng thời tiện lợi cho việc vân vê chơi đùa nhũ điểm.

“Bộ ngực của Giản Nhi rất hấp dẫn, chỉ cần chạm một chút đã như có thể lấy mạng người rồi.” Mạnh Vân Khanh vừa nỉ non vừa gặm cắn vành tai Lưu Giản, ngón tay liên tục gầy gầy hai đầu nhũ ướt át diễm kiều của y. Nhận lại được một tiếng rên có phần run rẩy, hần lại tiếp lại quay sang đùa bỡn đôi nhũ hoàn tình xảo bên trên, cười nói: “Năm đó, ta vừa thấy vật ấy đã nghĩ nó thực sự hợp với người, quả nhiên, đeo lên đầu nhũ Giản Nhi chính là đẹp không gì sánh được.”

Nói tới chuyện này, cặp nhũ hoàn ấy cũng có thể xem như vật đính ước hần tặng cho Lưu Giản, thấy Vương gia cho dù rời bỏ mình cũng luyến tiếc không muốn tháo ra, ngay cả khi tự an ủi cũng không quên vuốt ve đùa bỡn nó, xem ra người kia thực lòng thích vật ấy lắm.

Hạ thể Lưu Giản bị kích thích dâng lên phản ứng tích cực, đầu đỉnh đỏ hồng lấp ló nhô ra giữa vạt áo xẻ đôi, con người đen láy mơ mơ màng màng tựa hồ tan rã. Bỗng chốc y phát hiện được biến hóa ở dưới thân mình, sợ mình sẽ tiết sớm mà bỏ qua ước nguyện ban đầu, vì thế vội vươn tay giữ chặt ma trảo đang vân vê trước ngực kia.

“Chờ, a a... Dừng lại...”

“Làm sao vậy?” Mạnh Vân Khanh còn luyến tiếc không muốn dừng tay, vừa xoa nắn ngực y vừa hỏi.

“Ân, dừng...” Lưu Giản cố sức ngồi dậy, thay đổi tư thế khiến cho Mạnh Vân Khanh không thể không rút tay về. Chính là khuôn ngực trần trụi đã phủ đầy dấu vết ái muội, xung quanh đầu nhũ đều là những vết ngón tay, vừa nhìn liền dâng lên một loại mỹ cảm cuồng ngược đãi.

Cảnh đẹp ngay trước mắt, Mạnh Vân Khanh chịu không nổi mà gặm nhẹ một tiếng, làm bộ muốn bỏ nhào tới đè Lưu Giản xuống dưới thân.

“Dừng nóng vội, bình thường đều là người làm, đêm nay để ta hầu hạ cho người.” Lưu Giản nhẹ giọng khuyên, sau khi ném cho người kia một ánh mắt trần an xin dừng nóng vội thì chậm rãi cúi người, phả từng luồng khí nóng lên bộ vị dưới rốn ba tấc của đối phương.

Mạnh Vân Khanh trợn tròn con mắt, chăm chăm nhìn Lưu Giản cúi bỏ đai lưng, kéo xuống nội khổ của mình. Chỉ thấy ngay khi tính khí cương cứng của hắn nảy ra, người kia không chút do dự mà há miệng ngậm lấy đầu đỉnh đã căng trướng như quả trứng gà.

Khoang miệng vừa ẩm nóng vừa ẩm ướt gắt gao bao bọc đầu đỉnh cực kỳ mẫn cảm, một cảm giác run rẩy kịch liệt từ sống lưng đánh thẳng vào trong óc, Mạnh Vân Khanh thích đến mức lập tức thở ra một hơi dài, cơ hồ mất đi lý trí và suy nghĩ mà vội vàng đâm thọc vào cái miệng mê người này. Hắn dùng sức đẩy đưa phân thân của mình, mãi đến khi đối phương nuốt trọn cả côn thịt thô to mang theo khí tức *** dịch của mình vào miệng.

Một tay ghì chặt vùng gáy Lưu Giản để búi tóc đoan trang ngay ngắn của người nọ bị kéo tuột ra, Mạnh Vân Khanh nhắm mắt hít vào mấy hơi, kèm chế ý tưởng cuồng bạo đang dâng đầy đầu óc, rồi mới mở mắt ra, khàn giọng nói: “Từ từ, ta không muốn tổn thương người.”

Nâng mắt liếc nhìn đối phương một cái, sau đó Lưu Giản lại cúi đầu, chuyên chú hầu hạ cự vật nóng bỏng trong khoang miệng. Đầu lưỡi mềm mại nhẹ nhàng liếm qua đỉnh phân thân, nếm thử dịch thể có chút tanh nồng từ đầu lỗ nhỏ chảy ra, thế nhưng y hoàn toàn không khó chịu, ngược lại còn bị kích thích đến mức thân thể nóng lên, ngay cả mặt huyết ở phía sau đều cảm thấy ửng ửng.

Lưu Giản dùng đầu lưỡi linh hoạt trước tiên đảo loạn một vòng quanh đỉnh chóp, sau đó lướt xuống quần lấy tính khí tráng kiện của đối phương liếm mút từng tắc từng tắc một, một tay phối hợp với động tác trong miệng mà xoa nắn phân thân lên lên xuống xuống, tay còn lại nâng đỡ hai tiểu cầu bên dưới vỗ về cực kỳ có kỹ xảo. Cứ như thế một lúc lâu, Lưu Giản liền cảm giác được côn thịt ở trong miệng càng to càng nóng, nuốt vào mỗi lúc một khó khăn khiến cho nước bọt không kịp mút vào tràn ra một lượng lớn chảy dài theo khóe miệng. Mà Mạnh Vân Khanh cũng có hơi vô pháp khắc chế động tác đưa đẩy thất lưng của mình, muốn ma xát tính khí đã trướng đến nổi gân xanh của mình vào niêm mạc trong miệng đối phương.

Động tác của Mạnh Vân Khanh cũng không phải là quá mạnh, song trong từng đợt công kích, đầu đỉnh căng phồng vẫn sẽ hữu ý vô tình tiến vào sâu tận cùng, nhiều lần chạm tới cổ họng người kia, làm y bất giác nhíu chặt đôi mày dài, gương mặt anh tuấn ửng hồng toát ra vài phần ấn nhẫn.

Hiểu được sự tự chủ của bản thân đã sắp đến cực hạn, Mạnh Vân Khanh đẩy đầu Lưu Giản ra, khàn khàn nói: “Được... rồi! Được rồi, nhả ra...”

Lưu Giản nghe theo mà há miệng, nhưng là một tay vẫn không ngừng vuốt ve lên xuống dọc phân thân của đối phương. tty rằng y không ngại để Mạnh Vân Khanh bắn trong miệng mình, nhưng đem động phòng hoa chúc, vẫn hy vọng có thể làm cho hắn đạt được cao trào bằng chính cơ thể mình, như vậy mới xem như một sự kết hợp vạn phần ý nghĩa.

Đẩy Mạnh Vân Khanh xuống giường, Lưu Giản cong môi mỉm cười tán thưởng sự phục tùng vô điều kiện của nam nhân, sau đó không nhanh không chậm ngồi khóa trên người hắn, dùng cặp móng rắn chắc của mình chậm rãi mà cạo sát, mãi cho đến khi gốc rễ sinh mệnh của người nào đó lại dựng thẳng tràn ngập lửa nhiệt tình.

Toàn thân khô ran như thiêu như đốt, hơi thở của Mạnh Vân Khanh mỗi lúc một nặng nề, hắn nhìn chăm chăm vị Vương gia đang ngồi trên thân thể mình. Người nọ tóc đen hỗn loạn buông lơi che che giấu giấu từng mảng lớn da thịt lóa lờ, mà bộ dáng đối phương vào lúc y phục không chỉnh tề, chính là mị được duy nhất khó giải trong đời của hắn. Giờ khắc này, ngũ quan của Mạnh Vân Khanh đã không còn giữa được vẻ tao nhã ôn hòa, trong đôi mắt sâu không thấy đáy, tất cả đều là yêu thương cùng dục vọng cuồng điên.

Lưu Giản lướt bàn tay xuống dưới nắm chặt nam khó thô to của đối phương, để nó cọ xát vào giữa hai cánh hông mình, bày ra vẻ mặt mê say cùng hưởng thụ, bất giác kinh sợ mà thốt lên: “To quá, nóng quá...”

“... Vương gia có thích không?” Mạnh Vân Khanh một bên thừa nhận tra tấn ngọt ngào, một bên cắn răng hỏi.

“Ân, thích, rất thích.” Lưu Giản dường như thấm đẫm men say, lẩm bẩm nói. Y có thể cảm giác được *** dịch rỉ ra ở đầu đỉnh côn thịt của người nọ đã hòa lẫn với dịch thể tiết ra từ hậu huyết mình, tạo ra tiếng nước dính dớp theo mỗi lần cọ sát. Không cần tận mắt nhìn vào cũng biết hai người bọn họ đều đã làm tốt quá trình chuẩn bị, y thật muốn lập tức nhét cự vật thô to kia vào trong cơ thể, để cất giấu làm của riêng.

Một khát khao độc chiếm bất chợt nảy sinh, y bỗng chống dè lại ***g ngực đang phập phồng vì thở dốc của Mạnh Vân Khanh, ra lệnh: “Nếu đã thành thân với ta, đừng mơ tưởng có cơ hội phong lưu khoái hoạt cùng người khác, thứ này của ngươi về sau đều thuộc về ta!”

Mạnh Vân Khanh nghe xong tất nhiên là mừng rỡ như điên, vội vàng hồi đáp: “Được, được, ta toàn thân trên dưới đều là của ngươi!”

Lưu Giản vừa ý gật gật đầu, dường như vì nóng mà vươn tay kéo mở vạt áo trước ngực, vải dẹt mềm mại từ đầu vai y trượt xuống, hơn phân da thịt săn chắc đều bại lộ ra ngoài không khí, hầu nữ hồng nhạt đã sớm bị chà đạp thành màu đỏ sẫm, khiến người thêm muốn không thôi.

Trái tim Mạnh Vân Khanh khê động, ngón tay bất giác với lên, miết quanh một bên đầu nữ sưng to của người nọ, day day ấn ấn lại vân vân vè vè có nó càng cứng rắn thêm.

Lưu Giản hô hấp dồn dập, cúi đầu nhìn hân đưa bốn đầu nữ chính mình, rồi nhẹ nhàng tựa lông chim mà lướt xuống vuốt ve đường rãnh giữa hai khối cơ ngực. Mạnh Vân Khanh thuận thế trượt tay qua vùng bụng của đối phương, giữ chặt eo y, dùng sức đem thân thể người phía trên ghì xuống mạnh mẽ ma sát vào tính khí của mình. Cuối cùng, hân mò được cặp mông thập phần săn chắc của đối phương, mang theo cảm giác mỹ mãn ngập lòng mà mạnh mẽ nhào nhào nặn nặn.

“Ấn... Ấn...” Lưu Giản ngửa đầu rên rỉ, chậm rãi quỳ gập căng chân, đỡ lấy tính khí của Mạnh Vân Khanh nhắm thẳng huyết khẩu chính mình, một hơi ngồi xuống.

“A a!” Vách tràng chật khít bị vật thể cứng rắn như sắt mạnh mẽ xỏ xuyên mà tiến vào, thể chất đặc biệt khiến y không vì vậy mà bị thương, mị thịt cấp bách đến không thể chờ được mà điên cuồng cắn nuốt, cảm giác trống rỗng hư không cuối cùng có thể được lấp đầy, làm cho y cảm lòng chẳng dặng mà thất thanh kêu lên thành tiếng.

Mạnh Vân Khanh cũng là thích đến khó có thể miêu tả bằng lời, hít vào một hơi, bấu chặt hai cánh mông đến mức mười ngón tay có thể cắm sâu vào thịt da người nọ, cổ họng bất giác bật ra mấy tiếng khàn khàn.

Trải qua một đợt sóng tình mãnh mẽ ban đầu, Lưu Giản chống hai tay lên người Mạnh Vân Khanh, bắt đầu nhấc nhô lên xuống như là cưỡi ngựa. Hỉ phục hỗn độn trên thân thể theo từng cú xóc nảy mà hoàn toàn rời rụng ra, khiến cho nam khí bóng loáng ra ra vào vào giữa hai chân có thể nhìn rõ đến không bỏ sót một cái gì. Mạnh Vân Khanh vươn tay sờ sờ tính khí đã dựng thẳng của người kia, quệt lấy dịch thể trong suốt rỉ ra nơi đầu đỉnh vè loạn xuống tận dưới gốc tiểu cầu, khiến cho vật ấy trở nên trơn ướt, thập phần thuận tay.

“A! A! Ấn... Thật thoải mái... Vân Khanh...” Rất nhanh, thân thể Lưu Giản phủ đầy một tầng mồ hôi, y hoàn toàn không tiết chế mà kêu lên, muốn truyền đạt cho Mạnh Vân Khanh tất cả những cảm thụ của mình.

Nghe được tiếng rên rỉ phóng dăng của người nọ, huyết mạch toàn thân Mạnh Vân Khanh sôi lên sùng sục, nhin không được đẩy mạnh thất lưng lên trên, thường xuyên cọ sát vào điểm mẫn cảm nhất bên trong vách tràng, rồi lại rút ra không để cho đối phương thỏa mãn.

“A! Nơi đó... lại... lại đâm vào đi...” Lưu Giản lắc mông đuổi theo cảm giác khiến cho toàn thân thể mình muốn xụi lơ kia.

Chính mà người trên thân vừa loạn động như thế, Mạnh Vân Khanh lại càng sáng khoái đến mức da đầu cũng đã run lên, cái trán trắng nõn bởi vì nhần nạy mà hiện lên mấy đường gân xanh mờ nhạt. Hân thở ra một hơi dài, dùng ngữ khí đồ dành nói với Lưu Giản: “Giản Nhi, gọi ta một tiếng.”

“Ấn... Vân Khanh...” Lưu Giản nghe lời mà kêu lên, thậm chí còn co thắt vách tràng để thít chặt cự vật đang khuấy đảo bên trong.

“Không phải gọi như vậy, nghĩ một chút đi, chúng ta đã thành thân, ngươi nên gọi ta là cái gì?” Mạnh Vân Khanh vừa nói vừa chú ý quan sát biểu tình của Vương gia, hai mắt tỏa sáng tràn ngập chờ mong.

“Cái... Cái gì?” Lưu Giản mờ mịt nhìn hân, nghĩ nghĩ, rốt cục kịp thời phản ứng, khoe môi khe khê cong lên, cúi người ghé sát vào tai của đối phương, nhẹ giọng gọi: “Vân lang, mau cho ta.”

Khí tức nóng rực phát ra khi nói chuyện, toàn bộ đập thẳng vào màng nhĩ Mạnh Vân Khanh, sau đó vành tai hắn cũng bị người nhẹ nhàng cắn mút.

Kế tiếp, Lưu Giản chỉ thấy một tay rắn chắc như kìm sắt hung hăng giữ chặt eo mình, phân thân bên trong cơ thể liên tục hung hăng rút ra, lại mãnh liệt cắm vào, mạnh mẽ đâm thẳng tới hoa tâm. Liên tiếp mấy lần công kích với lực đạo cực kỳ cường hãn, làm cho y cơ hồ sinh ra một loại ảo giác lung lay sắp đổ cùng nóng cháy sắp phát điên.

“A a a —” Đường như sợ ngã mà bám chặt bả vai Mạnh Vân Khanh, Lưu Giản toàn thân run rẩy bật ra tiếng thét chói tai.

Nhận thấy xúc cảm khác thường nơi bụng dưới, Mạnh Vân Khanh vươn tay sờ thử, quả nhiên chính mình đã đâm cho Vương gia tới xuất tinh. Thấy y toàn thân mềm nhũn tựa vào ***g ngực của mình, một lúc lâu vẫn chưa thể hồi thần, Mạnh Vân Khanh không khỏi yêu thương mà hôn lên vành tai người nọ, ngay cả mồ hôi cũng liếm đi, hai tay không ngừng vuốt ve thuận tiện trút bỏ lớp y phục đã thấm đẫm mồ hôi trên người đối phương.

Sau khi phát tiết, Lưu Giản cực kỳ mất cảm, thân mình khát khao được yêu thương thời thời khắc khắc. Không thể nghi ngờ, động tác của Mạnh Vân Khanh đã làm y cảm thấy ấm lòng. Lưu Giản ngẩng đầu hôn lên khóe miệng người kia, cả hai cứ thế duy trì gắn kết trên da thịt mà trao nhau một nụ hôn rất mực thâm tình.

Hôn xong, cự vật ngủ đông trong cơ thể người nào đó lại bắt đầu không an phận mà phấn chấn lên, Lưu Giản đáp lại Mạnh Vân Khanh bằng cách hạ thấp thắt lưng xuống, mị thịt bên trong huyết khẩu co rút liên tục như lấy lòng, khiến cho tính khí vốn đã bùng bùng khí thế nọ lại lớn thêm một vòng.

“Giản Nhi, người thật tốt... Tiểu huyết thật chặt, kẹp ta đều muốn bắn ra...” Mạnh Vân Khanh vừa hưởng thụ khoái cảm khi người nọ đưa đẩy thắt lưng, vừa tùy tiện hôn lên khuôn mặt Lưu Giản.

“A a! Vân lang... Ân! A a! Vân lang bắn... bắn vào đi...” Lưu Giản bị làm đến thần trí hỗn loạn, chỉ cảm thấy bên trong hậu huyết co rút điên cuồng là một cảm giác ướt át đến lợi hại, chẳng biết là chính mình lại bị người nọ chăm sóc đến cao trào mà tiết ra thật nhiều *** dịch, hay là Mạnh Vân Khanh đã phát tiết ở bên trong, song vẫn theo bản năng mà mời gọi đối phương bắn tới.

Mạnh Vân Khanh cũng muốn phóng thích bên trong cơ thể Vương gia, để cả trong lẫn ngoài của người này đều thấm đầy khí tức chính mình. Vì thế hắn đẩy nhanh tốc độ, ở những cú thúc cuối cùng còn đặc biệt dùng sức, khiến cho tiếng va chạm nơi hạ thể tựa hồ vang lên thanh thúy bên tai.

“Cho người, tất cả đều bắn cho người!”

Cùng với một tiếng gào thét, Mạnh Vân Khanh vô cùng nhuần nhuyễn mà phát tiết trong người Lưu Giản, mấy đạo chất lỏng cực nóng liên tiếp phun tới vách tràng mất cảm, nóng đến mức Lưu Giản nhịn không được mà phát run, thấp giọng nức nở một tiếng, rồi bất ngờ xuất ra một dòng dịch thể trắng đục ít ỏi nữa.

10. Chương 10

Biên tập: Mộc Phi Tuyết

Beta: Ác Ma

Một đêm vui vẻ, mãi đến khi phía đông hiện ra một vệt ngân bạch sắc, hai người mới kết thúc màn ân ái, nghỉ ngơi, ôm nhau ngủ.

Mặt trời lên cao, Mạnh Vân Khanh tỉnh lại trước, cúi đầu ngắm người trong ngực. Vương gia hiển nhiên mệt muốn chết rồi, hô hấp đều đặn mà yên giấc, lúc y ngủ say nhìn có chút trẻ con, Mạnh Vân Khanh không khỏi tâm động, hôn một cái lên chóp mũi của y.

Mặc dù rất hưởng thụ bầu không khí ngọt ngào này bất quá trải qua một đêm vất vả như vậy, bụng hắn đã sớm kháng nghị. Hắn có thể tự mình nhẫn nhưng không thể để Vương gia vừa tỉnh lại liền chịu đói. Mạnh

Vân Khanh thu hồi cánh tay đang làm gối đầu cho Lưu Giản, rón rén xuống giường, mặc quần áo đi chuẩn bị đồ ăn.

Cũng may, trước đó hẳn có sai người chuẩn bị một ít đồ ăn tại nhà bếp. Kỹ năng vào bếp của học sĩ đại nhân không được tốt lắm, đơn giản làm chút cháo, một đĩa dưa cải rồi hấp lại mấy cái màn thầu có sẵn.

Làm xong tất cả, hẳn về phòng, đánh thức Vương gia dậy, vừa mở cửa phòng đã thấy đối phương lộ ra thân thể với đường nét khoẻ khoắn, quay lưng về phía cửa, dùng khăn lau đi chất lỏng trên người, không ngờ thứ chất lỏng kia lau thế nào cũng không sạch...

Mạnh Vân Khanh không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, đi tới, kéo Vương gia qua, tiếp nhận chiếc khăn, ôn nhu nói: “Ta tới giúp người.”

“A? Người... Người khi nào tới...” Lưu Giản bị giật mình nhảy dựng, bị người khác bắt gặp, gương mặt tuần tú mắc cỡ, ửng đỏ.

Mạnh Vân Khanh cười cười, nhẹ nhàng xoa vành tai đỏ ửng của y, nói: “Chúng ta đã là vợ chồng, chuyện này làm trước mặt ta có mà ngượng?”

Nói xong, hai ngón tay thuần thục đâm vào hậu huyệt bị thao vừa sưng vừa mềm của Vương gia, ôn nhu dẫn dắt phần dịch thể ở nơi sâu nhất ra, đợi chảy hết liền dùng khăn ướm, lau rửa sạch sẽ.

Lưu Giản không có chống cự, đổ mắt tùy ý để hẳn thanh lý hạ thân cho mình, xong chuyện y kiên quyết tự mặc quần áo cho bằng được.

“Ăn cơm trước, một hồi ta đun nước nóng cho người tắm rửa.” Mạnh Vân Khanh sẵn sóc, đỡ Lưu Giản đến trước bàn ngồi xuống.

“Ừm.” Lưu Giản gật gật đầu, bụng đói lả luôn rồi, giờ mà không ăn y cũng chẳng còn sức lực để làm chuyện gì khác.

Kết thúc bữa cơm, Mạnh Vân Khanh vội càng chạy đi nấu nước, không cho Lưu Giản hỗ trợ, một mình hẳn làm tất cả. Chuẩn bị xong một thùng gỗ lớn chứa đầy nước nóng, hẳn cũng không quản đáng dấp bận rộn lời thôi, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, chỉ muốn nhanh chóng cho Lưu Giản đi vào gột rửa.

Lưu Giản sao có thể cam lòng giầy vò hẳn như vậy, y thấy kia thùng gỗ kia cũng lớn, nhân tiện nói: “Cùng tắm đi, người cũng đầy một thân mồ hôi...”

Lời còn chưa dứt, hai mắt đối phương đã sáng ngời, y liền yên lặng xoay người thoát y sam.

Đầu tiên là bờ vai rộng, tiếp đến là eo thon cùng cánh hông cong vểnh, cuối cùng là cặp chân dài, đòi mạng nhất là trên hai cánh hông đầy đặn kia vẫn còn lưu lại vết tích hôm qua, Vương gia mới lộ ra bóng lưng thoắt đã khiến học sĩ đại nhân đã hít thở không thông.

Nhịn không được, mắt phượng đảo liên hồi

Dù sao không khí tân hôn vẫn còn, Lưu Giản không cảm thấy hai ngày nay phóng dăng như vậy là quá phận, nhưng đã ra ngoài một ngày một đêm, không về không được. Cùng Mạnh Vân Khanh thương lượng một chút, tối hôm đó hai người trở lại biệt viện.

Chân trước mới vừa xuống ngựa đã gặp một vị khách khách không mời mà đến.

Lão nội thị bên cạnh hoàng thượng tiến lên, hướng An Bình vương hành lễ, nhìn học sĩ đại nhân, cũng chào một cái, mới nói: “Đợi hai người đã lâu.”

Lưu Giản trong lòng căng thẳng, lặng lẽ nói: “Công công lần này đến đây vì chuyện gì?”

“Ta theo khẩu dụ của hoàng thượng, đến thỉnh Vương gia cùng Mạnh đại nhân lập tức tiến cung gặp người.”

Nghe vậy, Lưu Giản theo bản năng nhìn Mạnh Vân Khanh, hai người liếc mắt nhìn nhau, trong ngực đều hiểu rõ, hoàng thượng nhất định đã phát hiện bọn họ vẫn còn lén lút qua lại, thậm chí ngay cả hành tung của Mạnh Vân Khanh đều nhất thanh nhị sở, biết được tới An Bình vương biệt viện có thể tìm được người.

Việc đã đến nước này, đã là họa thì tránh không nổi, chỉ đành vào cung trước rồi nói sau.

Lão nội thị dẫn bọn họ tới ngự thư phòng sau đó tự giác lui ra, đại môn vừa đóng, bầu không khí tức khắc trang nghiêm khiến người lạnh thấu xương.

Song song yết kiến, không ai mở miệng, bọn họ cũng không dám nhúc nhích.

Hoàng đế ngồi trước long án thoáng đảo mắt nhìn hai người, tựa tiểu phi tiểu nói: “Trẫm nghe nói Thập tam đệ cùng Mạnh ái khanh trở mặt, hôm nay xem ra, tin đồn này là giả. Tình cảm hai người vẫn rất tốt đâu, quả thực như hình với bóng, trẫm trước đang buồn bực không hiểu sao Mạnh ái khanh vừa ra khỏi ngục liền không thấy bóng, nguyên lai là đi bồi Thập tam đệ.”

“Hoàng huynh!” Mắt thấy chuyện không thể giấu được nữa, Lưu Giản dứt khoát quỳ hai gối xuống, nói thẳng: “Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của thần đệ, là thần đệ chấp mê bất ngộ, không bỏ xuống được tình cảm với Vân Khanh, ngài muốn trách tội thì trách tội ta, không nên làm khó hần!”

“Vương gia! Người nếu có sai, Vân Khanh cùng người chịu tội, sao có thể bỏ mặc người!” Vương gia muốn một mình chịu tội để bảo vệ y, Mạnh Vân Khanh vừa vội vừa tức, cũng quỳ xuống, đối thiên tử nói: “Hoàng thượng, thần nguyện cùng Vương gia cùng chịu phạt!”

“Ha ha!” Hoàng đế ngửa mặt lên trời nở nụ cười, thỉnh thoảng vỗ bàn đứng dậy, quát lên: “Hảo một đôi tình thâm ý nặng, các người thì hay rồi, trẫm ngược lại như một kẻ xấu, ác độc chia rẽ các người! Dám sau lưng trẫm làm trái, các người đến tột cùng có đem trẫm để ở trong mắt hay không!”

“Hoàng huynh bớt giận! Chúng ta tuyệt đối không phải cố ý che giấu, thật ra... tình cảm không thể tự kiểm chế. Thần đệ cùng Vân Khanh từ nhỏ đã bên nhau, yêu nhau đã lâu, đoạn tình cảm này nếu có thể kết thúc, thần đệ chắc chắn sẽ không kéo dài tới giờ! Huống hồ, hần nguyện vì ta cải lại hoàng mệnh không lấy người khác, ta sao có thể mặc kệ hần?” Dứt lời, Lưu Giản nhìn phía người y muốn đồng sinh cộng tử, trong lòng cảm động đến khoé mắt cũng hồng.

Hoàng đế lại cười lạnh một tiếng, giữu cột nói: “Luôn miệng nói các người tình cảm hai người cứng như sắt, lúc trẫm cho người nạp thiếp, ngay cả lòng mảy may người cũng không nhú một cái, thoát cái đã coi như chưa có gì xảy ra sao.”

Lưu Giản bị chặn lời, á khẩu không đáp trả được, tình huống lúc đó đầu cho y cơ hội mà do dự, chậm một khắc, Mạnh Vân Khanh trong ngục sẽ phải chịu khổ nhiều hơn, hơn nữa trước mặt hoàng đế, y chỉ có thể làm người cảm ngậm hoàng liên().

() có khổ không thể nói ra.

Thấy thế, Mạnh Vân Khanh cũng đứng ra nói: “Vương gia chính là hoàng thân một nước, không giống thần thân phận hèn mọn, tam thê tứ thiếp cũng là tầm thường, thần không ngại.”

Hoàng đế sau khi nghe xong, khoé môi lạnh lùng cong lên, nói: “Mạnh Vân Khanh, nếu những lời người nói là thật, trẫm lập tức hạ chỉ hôn cho An Bình Vương gia ngay lập tức!”

Hần thuận miệng nói ra nhưng vua không nói đùa, hai người đều cả kinh. Mạnh Vân Khanh hối hận xanh cả ruột, không dám nói thêm lời nào..

Lưu Giản vội nói: “Hoàng huynh, Vân Khanh không phải ý này, ngài chớ coi là thật!”

Hoàng đế từ chối cho ý kiến, hừ lạnh một tiếng.

Mạnh Vân Khanh cũng biết chính mình vừa rồi hành sự lỗ mãng, ử rử cúi đầu nhận sai nói: “Là Vân Khanh không biết nặng nhẹ, mong hoàng thượng thứ tội.”

Hoàng đế vung tay áo, cả giận nói: “Các người lúc trước hồ đồ thì miễn đi, trẫm mắt không thấy tâm không phiền, nay còn công khai nháo trước mặt trẫm, đem tổ tông gia pháp vứt đi đằng nào rồi hả?” Chỉ tay chỉ về An Bình vương, nói: “Đặc biệt là người, đường đường Vương gia, đã không vì Lưu gia cống hiến cho giang sơn xã tắc thì thôi, lại còn lôi kéo một người hiền lương có tài trị quốc, khiến hần cam tâm tình nguyện hoang phế tài cán cùng người vương mắc không rõ!”

Lưu Giản tự thẹn, thấp giọng nói: “Hoàng huynh dạy phải. Thần đệ không phải không có suy nghĩ qua. Vì suy nghĩ cho tiền đồ họa lộ của Vân Khanh nên đã định cùng hần hần một đao cắt đứt, thế nhưng, mặc

dù thần đệ năm lần bảy lượt lừa hấn, tổn thương hấn, tâm ý của hấn vẫn chưa bao giờ dao động ... Hoàng huynh, thần đệ biết tội mình gây nên không chỉ là một sai lầm lớn, mà còn nhượng hoàng gia hổ thẹn bất quá thần đệ tuyệt đối không hối hận. Đời này, mấy ai có thể gặp được người có tình cảm chân thành như vậy? Một tình cảm đáng quý như này, thần đệ là phạm nhân, có thể không quyến luyến sao?”

“Hoàng đường! Nam tử với nhau mà tình yêu cái gì!” Hoàng đế phẫn nộ trách mắng, hai đạo lông mày anh tuấn gắt gao nhíu chặt, phảng phất như chuyện tình này làm bẩn hai tai hấn hay là đã vô tình chạm tới nỗi đau của hấn, tới góc nội tâm mà hấn không muốn ai biết.

Mạnh Vân Khanh can đảm ngược mắt đối diện với long nhan tức giận của hoàng đế, ánh mắt trong suốt dường như hiểu rõ tất cả, nhìn ra tức giận trong lòng hoàng đế, chân thành đứng yên tại chỗ, đầu gối tiến lên mấy bước, sát vào An Bình vương, nắm chặt tay đối phương, không nói gì, cũng không không phản đối.

Nhận được sự cổ vũ của ái nhân, Lưu Giản càng kiên định hơn, động viên nhéo nhéo tay của đối phương, hướng hoàng đế dập đầu bái lạy, nói: “Hoàng huynh, thần đệ khẩn cầu người tác thành! Nếu có thể đổi được cùng Vân Khanh bên nhau, thần đệ nguyện tự hạ mình làm dân thường, quãng đời còn lại không tái bước vào hoàng thành một bước.”

“Vương gia...” Chưa từng nghĩ tới An Bình vương có dự định này, Mạnh Vân Khanh không khỏi nhất thanh kinh hô. Lưu Giản khi còn bé đã chịu tội, thật vất vả khổ tận cam lai mãi mới có thân phận địa vị như giờ, không ngờ, y lại vì mình quãng đi như rơm rác, có thể tưởng tượng, chút tình ý này sâu nhường nào, không phải người khác nói dăm ba câu liền có thể đáp ứng.

Lúc này, hấn tâm ý đã quyết, dập đầu nói: “Thần cũng khẩn cầu hoàng thượng tác thành, cho phép thần từ quan!”

Lưu Giản kinh ngạc, quay đầu nhìn Mạnh Vân Khanh, dưới ánh mắt dứt khoát lại tràn ngập thâm tình của hấn đành bất đắc dĩ thoả mái tiếp nhận quyết định của hấn.

Nghe vậy, hoàng đế nguy hiểm hít một cái, trầm giọng nói: “Được, được lắm, thực sự rất được, hai người các ngươi đây là đang uy hiếp trẫm, nếu không đồng ý cho các ngươi cùng nhau, ta không chỉ muốn mất đi một người anh em, còn muốn mất đi một vị tri kỷ sao?”

Mạnh Vân Khanh cung khiêm nói: “Tự đáy lòng thần vẫn luôn cảm kích hoàng ân mệnh mông nhiều năm qua, nhưng thần tự nhận bản thân thần không phải là người tài mà hoàng thượng sở cầu. Ý nguyện của thần đơn giản chỉ là ‘Nguyện đắc nhất nhân tâm, bạch thủ bất tương ly’() mà triều đình lại không phải nơi thần phù hợp với thần, thỉnh hoàng thượng ân chuẩn thần từ quan.”

() Chỉ mong có được tâm của người, đến bạc đầu không phân ly.

“Mạnh Vân Khanh, lòng trung thành của ngươi đối với trẫm, với quốc gia không vượt qua nổi cửa mỹ nhân sao.” Hoàng đế tuần dung lãnh khốc, gần từng chữ: “Nếu không niệm tình quân thần tình nghĩa nhiều năm, trẫm hiện tại liền trảm ngươi!”

“Hoàng huynh không được!” Lưu Giản cả người chấn động.

Hoàng đế ngược lại hướng y nói: “Mạnh Vân Khanh đối với ngươi mà nói trọng yếu thật sự trọng yếu như vậy? Đáng để ngươi lấy đầu mình ra đổi lấy không?”

Lưu Giản vuốt cằm nói: “Đáng giá...”

“Nực cười!” Hoàng đế lạnh giọng châm biếm, liếc bọn họ một cái, nói: “Miễn đi, trẫm không muốn tiếp tục nghe mấy lời nói hoang đường của các ngươi nữa, mấy ngày này, các ngươi hãy ở trong cung hảo hảo hối lỗi không thì đừng hòng rời khỏi, khi nào nghĩ thông suốt, trở lại gặp trẫm.”

Nói xong, kêu người đến đem hai người xuống, an trí tại đông viên và tây viên của ngự hoa viên, sai người trông coi chặt chẽ, không cho phép bọn họ có bất kỳ tiếp xúc nào.

Hình thức giam lỏng trá hình khiến cho bọn họ không thể nào biết được tình huống đối phương. Thứ nhất sợ không biết hoàng thượng tiếp theo sẽ ra chủ ý gì, thứ hai là sợ đối phương sẽ vì bảo vệ mình mà nhượng bộ, đáng hận mấy tên giám thị này ngay cả chút phong thanh cũng không chịu tiết lộ, gấp đến độ như kiến trên chảo nóng, trong lòng như có lửa đốt, mỗi ngày đều ngồi trong vườn ngự uyển lo lắng.

Một đêm nọ, Mạnh Vân Khanh ở trên giường lăn qua lộn lại mà ngủ không được, đứng dậy rót cốc nước uống bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa sổ có tiếng gõ nhẹ, hẩn cảnh giác, chậm rãi tiếp cận, liền nghe một thanh âm quen thuộc.

“Vân Khanh, là ta.”

Mạnh Vân Khanh mừng rỡ, mở cửa sổ cho hẩn vào.

Người đến một thân hắc y, thoăn thoắt từ cửa sổ leo vào, xoay người lại, vóc người cao to vĩ đại, tướng mạo đặc biệt tuấn mỹ, cùng Mạnh Vân Khanh có mấy phần tương tự, nhưng có phần kiên nghị trầm ổn hơn.

“Đại ca!”

Qua tiếng hô của Mạnh Vân Khanh không khó liền đoán được người chính chính là con trưởng của nhà thủ phụ đại nhân Mạnh Vân Lan, năm đó hẩn bỏ văn theo võ, sau bị phong làm Trấn viễn tướng quân, quanh năm trấn thủ ngoài biên cương, đã mấy năm không về.

Mạnh Vân Lan đặt một ngón tay lên môi, ra hiệu Mạnh Vân Khanh chú ý, hai người dời đến góc tường mới nói: “Đến tốt cùng xảy ra chuyện gì?”

Nguyên lai trước khi tiến cung, Mạnh Vân Khanh đoán được lần này gặp vua sợ là lành ít dữ nhiều, bắt đắ dĩ đành lạng lẽ viết cho Mạnh Vân Lan một phong thư, thỉnh hẩn trở về trợ giúp chính mình một tay.

Tuy biết Mạnh Vân Lan đối với chỗ này lòng sinh chống cự, nên lưu lại ở bên ngoài lâu năm, nhưng rõ ràng, chỉ có hẩn mới có thể thuyết phục hoàng thượng, bây giờ thấy hẩn vì chính mình vất vả mệt mỏi mà tới, mở miệng lại lập tức quan tâm mình, Mạnh Vân Khanh ngoài cảm kích ra còn có chút hổ thẹn.

Bất quá, trước mắt cũng không có dư thừa thời gian để lãng phí, Mạnh Vân Khanh vội vàng đem chính sự nói hết ra một lượt.

Nghe nói thân đệ đệ cùng Vương gia kinh thế hãi tục mền nhau, Mạnh Vân Lan tựa hồ cũng không quá kinh ngạc, cuối cùng mới thở dài, nói: “Từ trước ta đã cảm thấy người cùng An Bình vương quá mức thân mật, hiện tại nghĩ đến, suy đoán lúc đó lại là thật, nếu như khi đó ta ngăn cản có lẽ các người cũng không đến nổi nông nổi này...”

“Chữ tình này sao có thể tùy tiện nói một câu là thông suốt, là ta chấp niệm quá sâu, dù cho người sớm phát hiện cũng chưa chắc có thể khuyên bảo được.” Mạnh Vân Khanh cười cho qua chuyện, đoạn tình này nhiều gian khổ thế nào, hẩn tuyệt đối không oán không hận.

Mạnh Vân Lan lặng im, giống như bị câu ra nỗi đau, cười khổ một tiếng, nói: “Si tình tuy tốt, dù không muốn thì cũng có lúc bị thương, người không sợ ngày nào đó An Bình vương hối hận rồi bỏ người sao?”

“Y sẽ không.” Mạnh Vân Khanh trong lòng đã có dự tính, không chút do dự đáp, hơn nữa hẩn chỉ cần biện giải một câu như vậy, không cần dư thừa giải thích thêm. Tâm ý của Lưu Giản, hẩn hiểu rõ, không phải là không biết.

Nhìn thấy đệ đệ trong mắt bảo lưu tín nhiệm, trong nháy mắt, Mạnh Vân Lan có chút hâm mộ, nhưng chỉ là nhất thời, sau đó tâm hẩn lại băng phong đoạn tình cảm đó lại.

“Tốt lắm, người muốn đại ca giúp người sao đây?”

Chân chừ chốc lát, Mạnh Vân Khanh cuối cùng bắt đắ dĩ khẩn cầu: “Gặp hoàng thượng.”

Đêm đó, trăng treo giữa trời.

Một thân ảnh mặc y phục đen đáp trên mái tẩm cung của hoàng thượng, ngơ ngác đứng lặng một lúc lâu, tựa hồ muốn hoà vào bóng đêm vắng lặng, nhưng chớp mắt một cái, bóng đen kia biến mất, phẳng phất như sự xuất hiện của hẩn chỉ là ảo ảnh

Khinh công hẩn rất cao, cẩn cẩn dực dực tránh thị vệ, lúc sắp tới long sàng lại không tự chủ đi chậm lại.

Không cho hẩn do dự quá lâu, thanh âm uy nghiêm quen thuộc ở sau người vang lên, càng ngày càng gần.

“Trấn viễn tướng quân của trẫm, đêm khuya tới đây, không biết là có chuyện gì quan trọng?”

Thanh âm kia khiến thân thể cao ngất của Mạnh Vân Lan cứng đờ, giãy lắt, chậm rãi quay người lại. Dưới ánh trăng sáng, gương mặt tuần tú của hoàng đế khắc trong trong kí ức hắc dần hiện rõ.

Nửa ngày, hắc mới tìm được thanh âm của mình, hành lễ nói: “Vi thần Mạnh Vân Lan khấu kiến hoàng thượng.”

Ung dung đi tới trước mặt hắc, hoàng đế tự mình lấy tay nâng hắc dậy, nói: “Tướng quân cùng trẫm còn xa lạ sao.”

Nghe lời này, trong lòng Mạnh Vân Lan cũng không rõ gì tư vị, ngược mắt diện khiến long nhan thiên tử, thấy đối phương vẫn bình thản ung dung, mà hắc lại không được tự nhiên lắm, đúng là phá lệ hào hiệp.

Phá lệ vô tình.

Trong phút chốc, dường như có một chậu nước lạnh đổ xuống đầu, Mạnh Vân Lan nhất thời thanh tỉnh rất nhiều, thoáng kéo giãn khoảng cách cùng hoàng đế, chùng mực, cung kính nói: “Lần này là vi thần bí mật trở về, mạo muội cầu kiến, thỉnh hoàng thượng giáng tội.”

Trong con người sắc bén hiện lên chút hờn giận, nhanh đến mức không kịp nhìn, hoàng đế không nhanh không chậm nói: “Mấy lời này của tướng quân thật đủ khách khí, đây cũng chẳng phải lần đầu ngươi đem hôm khuya khoắt xông vào tấm cung của ta, trẫm đã trị tội ngươi sao? Hả?”

Vừa nói vừa tiến lại gần, ám muội xoa mặt Mạnh Vân Lan. Quả nhiên tâm pháp tu luyện nội công xuất từ đạo gia, quanh năm chinh chiến vẫn chưa mấy may tổn hại dung mạo tuần mỹ này, vẫn là một thanh niên mặt như ngọc.

“Hoàng thượng...”

Hoàng đế không cho hắc trốn tránh, ngắt lời nói: “Nhiều năm như vậy không trở lại, ngay cả trẫm bí mật triệu triệu ngươi cũng ngoảnh mặt làm ngơ, cuộc sống ngoài biên cương khiến ngươi lưu luyến như vậy? Hay là đang có ý trốn tránh trẫm?”

Mạnh Vân Lan nhìn hắc một cái, không lời nào để nói.

Chân mày khẽ nhíu, hoàng đế cũng không tự làm mình mất mặt nữa, buông tay, nói: “Nghe nói thê tử ngươi mang thai?”

“Đúng.” Mạnh Vân Lan ngắn gọn nói. Ba năm trước hoàng đế tứ hôn, hắc cưới con gái cưng của Lại bộ thượng thư. Kết hôn xong, vì ngoại tộc làm loạn biên cương, nhiều loạn bách tính sinh hoạt, hắc chủ động xin đi giết giặc. Đi một phát là mấy năm, may mà hiền thê chưa từng bởi vậy oán giận quá một chữ, trước đây không lâu, thê tử hắc không quản đường xư vạn dặm, tìm hắc đoàn tụ, hắc đối với nàng vừa xấu hổ vừa thương tiếc. Tiểu biệt thắng tân hôn, rất nhanh đã có tin vui, vì thê tử có thai không tiện đi xa, hắc mua một toà nhà tại tiểu trấn nơi biên quan, đợi Lân nhi giáng sinh.

Từ lúc vào cửa đến giờ, trong ánh mắt lạnh nhạt của Mạnh Vân Lan rốt cục có chút ấm áp.

Hoàng đế hơi nghiêng mặt, đáy mắt che dấu âm ngoan, nói: “Trẫm nên chúc mừng ngươi, đợi hài nhi ngươi xuất thế, trẫm tất có thưởng.”

“Tạ ơn hoàng thượng.” Mạnh Vân Lan hồ hững, dừng một chút, nói ngay vào điểm chính: “Kỳ thực hoàng thượng đêm khuya chưa ngủ nhất định là biết có người sẽ đến, chắc hắc cũng rõ ý đồ đến đây của thần.”

Hoàng đế cười cười, nói: “Vân Khanh biết rõ dụng ý của trẫm vẫn mời ngươi tới, ngươi cũng vậy, biết rõ trù tính của trẫm vẫn không chùn bước.

Mạnh Vân Lan không phản bác, trước khi tới, Vân Khanh đã thẳng thắn, hoàng thượng sở dĩ hùng hổ dọa người, một bước không nhường, chính là bởi vì mình trong tay hắc còn lá bài lợi hại cuối cùng, không phải vạn bất đắc dĩ, hắc cũng không nhờ mình đứng ra hỗ trợ.

Thân là huynh trưởng, thân sinh đệ đệ khăng khăng cùng nam tử bên nhau, hơn nữa còn là nam tử có thân phận như vậy, Mạnh Vân Lan nguyên bản phải hiên ngang lẫm liệt mà từ chối giúp đỡ, trách cứ hắc không nên hồ đồ, dùng cố “Tất cả đều vì muốn tốt cho ngươi” cương quyết chặt đứt nghiệt duyên không nên có kia nhưng mà, hắc không làm được, trên người Mạnh Vân Khanh hắc phẳng phất như thấy hình bóng của

chính mình, hai người đều đồng bệnh tương liên, hấn xuống tay không được. Hai huynh đệ, một người đã bị tình cảm tổn thương, há lại không thành toàn cho người kia? Ít nhất An Bình vương thoát nhìn so với ai đó thực lòng rất nhiều.

“Hoàng thượng, Vân Khanh vốn không muốn làm quan, ép hấn ở lại chính là phá hỏng nhiều năm quân thần tình nghĩa của hai người.”

Hoàng đế xem thường nở nụ cười, ánh mắt lạnh như băng chất vấn: “Trẫm đối với ngươi thật đủ khoan dung, ngươi từng bận tâm quá tình cảm của trẫm chưa? Trẫm đã mất đi ngươi, chẳng lẽ còn không cho phép trẫm lưu lại Vân Khanh? Huống hồ, nếu không phải trẫm bên người còn có Vân Khanh, ngươi căn bản sẽ không tới gặp trẫm.”

Lời này vừa nói ra, Mạnh Vân Lan trong mắt chợt lóe một tia đau xót, thấp giọng nói: “Chẳng lẽ không phải chính tay ngươi đẩy ta ra sao?”

“Trẫm chỉ muốn ngươi thú nài, không ngờ ngươi lại coi đùa thành thật, còn trốn trẫm như rắn rết!” Hoàng đế cực kỳ tức giận, không để ý đến thân phận mà rống lên.

Lời lí do thoái thác hùng hồn khiến Mạnh Vân Lan lần thứ hai cảm thấy tâm niệm thành tro, hấn đều hiểu được tâm hoàng đế buộc vào giang sơn xã tắc, mặc dù chưa từng oán hận quá, nhưng thẳng đến khi biết bản thân bị xem như một quân cờ bị lợi dụng, hấn mới biết, so với hoàng quyền, trong lòng hoàng đế, sự tồn tại của hấn nhỏ bé cỡ nào.

Không thể phủ nhận, hoàng đế là người thân cận nhất của hai huynh đệ Mạnh gia hấn, chân chính là tâm phúc tri kỷ, vì vậy bọn họ cũng cam tâm tình nguyện suốt đời trung thành, bất quá trong lòng hoàng đế, bọn họ chỉ là quân cờ. Hoàng đế tin bọn họ, rồi lại vô tình lợi dụng bọn họ, đây là một đế vương thành công, cũng là sai lầm lớn nhất Mạnh Vân Lan mắc phải.

Tâm, đau đến mấy cũng chết lặng, hấn không đành phá huỷ ý nguyện của đệ đệ, để hấn bước theo con đường của mình để rồi tình như cỏ mọc, tâm như tử hoi. ()

() thân như gỗ khô, tâm như tro nguội: vô cảm, không màng đến tình cảm nữa.

Nghĩ tới đây, hấn nhìn về phía chủ thiên hạ kia, trầm giọng nói: “Hoàng thượng phải như thế nào mới bằng lòng tác thành Vân Khanh cùng An Bình vương?”

Đợi hơn nửa đêm, hoàng đế rốt cục nghe được hấn điều hấn muốn nghe, hài lòng câu lên khóe môi, nói: “Vân Lan, chỉ cần ngươi trở về bên cạnh trẫm, trẫm sẽ thả Vân Khanh đi, muốn làm gì thì làm ... Chỉ cần trẫm không để ý, bọn họ có làm xằng làm bậy như nào, trẫm cũng coi như không biết.”

Xác thực, nếu như Mạnh Vân Khanh thành người bị giáng quan, lưu vong, một ngày không trở về triều đình, tự nhiên không có người hội phí tâm đi để ý cuộc sống riêng tư của hấn làm gì, hoàng đế cũng có thể ngoại trừ nỗi lo về sau.

Không nghĩ tới, vì muốn giữ mình bên cạnh mà hoàng đế phải “Dụng tâm”. Mạnh Vân Lan có chút thụ sủng nhược kinh, dù sao hấn cũng chỉ là một quân cờ, oán niệm gì gì đó liền tiêu tan.

Bất quá dùng xong thì bỏ thôi, nếu như còn có thể nhờ vào đó trợ giúp Vân Khanh, có sao mà không làm?

Lúc Mạnh Vân Khanh biết được Mạnh Vân Lan đáp ứng điều kiện của hoàng đế, yên lặng nửa ngày mới nói: “Đại ca, kỳ thực ta ít nhiều cũng đoán được hoàng thượng sẽ đề ra cái điều kiện này, ngươi không oán ta chứ?”

Mạnh Vân Lan lắc đầu một cái, nói: “Ta không thể trốn cả đời, hấn... chung quy vẫn là hoàng thượng.” Câu cuối cùng, âm thanh dần thấp, tràn ngập bất đắc dĩ cùng tự giễu.

Một tháng sau, Trần viễn tướng quân phụng chỉ quay về triều, Mạnh Vân Khanh cũng nhận chỉ về một thị trấn xa xôi ở tây nam nhậm chức.

Một chiếc xe ngựa tại ngoại thành chờ đợi một lúc lâu, mãi đến tận khi ngựa oán hận đập đập chân, tân Huyện lệnh mới xuất hiện.

An Bình vương đẩy mở màn cửa sổ trông lại, Huyện lệnh đại nhân lập tức vui mừng ra tiếp đón.

“Vương gia không thể tới tận đây bồi hạ quan?”

“Có gì không thể? Bản vương thân không chức không quyền quyền, bắt quá là ra ngoài vân du, chẳng lẽ còn có người sẽ tới trước mặt hoàng thượng tố cáo ta sao?”

“Ha, Vương gia, không biết này có thể coi là lấy gà theo gà, lấy chó theo chó...”

Xe ngựa càng đi càng xa, tiếng xì xào trong xe ngựa cũng không rõ.

Không ai biết rằng, trước đêm Mạnh Vân Lan tới tẩm cung một ngày, An Bình Vương đã cùng hoàng thượng bí mật gặp gỡ.

“Lời hoàng huynh nói ngày đó là thật chứ?”

“Câu nào?”

“Dùng vật của ta đổi Mạnh Vân Khanh.”

“Vậy phải xem người lấy cái gì để đổi.”

“Thất Tinh lâu.”

“Quả nhiên, phụ hoàng đem nó giao cho người.”

Thất Tinh lâu, tổ chức thần bí trên giang hồ, không người nào biết nó từ đâu mà đến, thuộc sở hữu của ai, nó xuất quỷ nhập thần, giết tham quan, giết cả trung thần, không chính không tà. Nhưng mà trên thực tế, từ trước tới nay nó luôn thuộc quyền của tất cả các hoàng đế, là công cụ của triều đình nhưng lại ở trên giang hồ làm mưa làm gió, khiến ai nghe thấy cũng biến sắc, mấy năm trước đây lại đột nhiên mai danh ẩn tích.

Đổi mặt ánh mắt oán hận của hoàng đế, An Bình vương cười khổ. Nhớ năm đó, lúc tiếp nhận lệnh bài Thất Tinh lâu từ tay tiên hoàng, y vô cùng kinh ngạc. Tiên hoàng xưa nay không thèm đoái hoài gì tới y, có thể xuất thân của y trong lòng vị vua này vĩnh viễn đáng chỉ trích, nhưng đối phương trước khi lâm chung lại đem khối lệnh bài quan trọng như này giao cho y....

Tiên hoàng nói trong khoảng thời gian bệnh nặng, chẳng biết vì sao luôn mơ thấy mẫu thân của y, thì thào nói một đồng chuyện năm đó, nói mẫu thân y cỡ nào ôn nhu, cỡ nào thông minh, hiểu được lòng người nói tới đây, đột nhiên đối hân lão lệ tung hoành xin lỗi mẫu thân y, xin lỗi y, nói năm đó hân thật tâm yêu mẫu thân y, sau đó liền điên cuồng không ngừng nói mớ, cái gì mà “Buông tha trầm”, “Đừng mang trầm đi”, “Trầm không muốn chết”, vẻ mặt kinh khủng như trúng tà.

Tầm lệnh bài là do tiên hoàng xuất phát từ hổ thẹn, giao cho y để hộ thân, hay là sợ Quỷ Hồn của nương y lấy mạng nên mới liều mạng bù đắp, y không thể nào biết được. Bất quá, nếu là thứ hữu dụng, lưu lại cũng không sao, lần đầu tiên y sử dụng tới sức mạnh của Thất tinh lâu chính là phái người lặng lẽ thủ tiêu Tiêu Hương các, hơn trăm người mất đi tính mạng mà đến nay vẫn chưa phá được, có thể thấy được năng lực của Thất tinh lâu này cường đại như nào.

Khi bị giam lỏng, y nghĩ rằng lời hoàng đế có ý nghĩa khác, liên hệ tới thứ trong tay y, đáp án rất rõ ràng. Y vốn định giữ lại Thất Tinh lâu, mặc dù mất đi vương vị, cũng không đến nỗi trắng tay, nhưng đây chỉ là ý định khi y chưa biết hoàng đế đã phát hiện ra chuyện này. Bây giờ biết được hoàng đế nhắm vào lệnh bài này, chỉ cần đổi Vân Khanh có lợi, một Thất Tinh lâu có đáng là gì? Huống hồ, Thất Tinh lâu trên danh nghĩa mặc dù là có lệnh bài trong tay y, bất quá, tiên hoàng cũng nói thẳng với y, nếu như y sinh ra dị tâm, muốn dùng sức mạnh của Thất Tinh lâu gây ra bất lợi cho hoàng đế cùng đất nước thì Thất Tinh lâu sẽ trực tiếp thuộc quyền của hoàng đế, không giao cho y nữa. Nói cho cùng, tiên hoàng có bị hoa mắt như nào vẫn không hoàn toàn tín nhiệm y.

Quả thật, y cũng lo lắng, không biết sau khi giao Thất Tinh lâu ra, hoàng đế có chịu giảng hoà hay không. Với tình hình hiện nay, y ngoại trừ chấp tay giao ra còn cách khác sao? Đánh cược một lần thôi. Đẳng nào y cũng chẳng coi trọng vật này, trước không nói ra chính là không muốn chọc phiền phức, hiện tại đẳng nào chẳng mất, thà tự dâng ra còn được chút bình yên.

An Bình vương hướng hoàng đế dâng lệnh bài lên, nói: “Thần đệ không có ý nguyện gì vĩ đại, chỉ mong cùng Vân Khanh được đầu bạc đến cuối đời, hoàng huynh nếu như chịu tác thành, đừng nói chỉ là một khối lệnh bài, muốn thần đệ lấy mệnh ra bồi, thần đệ cũng không tiếc.”

Hoàng đế yên lặng nhìn y chốc lát, bỗng nhiên nở nụ cười, nói: “Thập tam đệ, ngươi quan tâm bảo vệ người trong lòng, trẫm quan tâm thiên hạ muôn dân, đây cũng là điểm khác biệt lớn nhất giữa huynh đệ ta.”

Cho nên năm đó nhìn qua cũng biết ngươi không có chí lớn, cả đời ngươi chỉ được duy nhất một người ái mộ, mà trẫm lấy được chính là vạn người kính ngưỡng. Mạnh Vân Lan, trẫm muốn, Thất Tinh lâu, trẫm cũng muốn. Ai nói không thể bỏ cá mà lấy tay gấu ()? Trẫm chính là đế vương, là vua của thiên hạ, tất nhiên mọi thứ đều phải thuộc về trẫm.

() Nguyên bản: ngư dữ hùng chưởng bất khả kiêm đắc, ý nói không thể bắt cả hai tay.

Trong hoàng cung, hoàng đế hình bóng cô cút một mình gặm nhắm thắng lợi đạt được. Ở một nơi khác, trên một chiếc xe ngựa lại có hai người tiếng nói cười vui vẻ, trên đường tiến tới phía tây nam..

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-tinh>